

James H. Chase

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

James H. Chase

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 1

Một tiếng rú lên đầu đó, xuyên qua các bức tường đệm, vang lên giữa con bão tố tung hoành làm rung chuyển các cửa mở của khu nhà. Tiếng thét, không giống người, không phải tiếng kêu đau khổ, sợ hãi, mà là tiếng một kẻ đàn độn, khùng điên. Nó bùng ra càng lúc càng cao trong tắc nghẽn rồi chuyển sang điệu rên rỉ bi thương của một người điên than vãn về số phận của mình.

Lúc ấy cô y tá xinh đẹp xuất hiện nơi góc tối hành lang rộng chạy xuyên suốt ngôi nhà. Cô mang khay thức ăn, dừng lại trước một cánh cửa, đặt khay lên chiếc bàn trắng men kê dựa vào tường.

Cùng lúc ấy, một người đàn ông rắn chắc, mập mạp, chiếc hàm điểm hai răng vàng, vừa bước đến khúc quanh hành lang, thấy cô y tá liền nở nụ cười. Nhưng hần chuyển ngay sang nhăn nhó: người phụ nữ điên ở tầng trên vừa kêu rú trở lại.

Hắn vừa kéo lê đôi chân vừa nói:

- Con nhỏ làm tôi điên lên được. Giá như tôi tóm được, nó tha hồ mà kêu.

Cô y tá vuốt các lọn tóc dưới chiếc mũ choàng trắng ôm khuôn mặt xinh xắn:

-Ồ lúc nào cũng chỉ là số 10 thôi! Cứ trời giông là cô ta rú lên như thế. Nhốt cô ta giữa các bức tường có nệm chắn là phải thôi.

- Đáng lẽ phải cho nó ngủ đi, - người mập mạp nói. – Nó làm tôi khiếp quá.

Biết thế này tôi không nhận làm ở đây.

- Không nên quan tâm đến điều đó, anh Joe ạ, - cô y tá thản nhiên nói. – Ở nhà thương điên thì chỉ có thể thôi chứ có gì nữa đâu?

Joe lắc đầu:

- Không phải đâu. Nó làm đầu óc tôi rối tung lên. Sáng nay nó muốn móc mắt tôi, cô chưa biết sao?

- Ai cũng biết rồi. – Cô y tá trả lời nhạo báng. – Hình như lúc đó anh run lên như tàu lá!

- Tôi không có cách nào khác là nốc cả ly cô-nhắc của bác sĩ Travers. – Joe gắng gượng mỉm cười. – Thế mà lão còn nhạo tôi nữa. – Rồi hắn im lặng một lúc, nén nỗi cay đắng và tiếp. – Cô có nghe tiếng gió thổi không? Cảnh ở đây đã thừa ảm đạm mà gió còn rên như hồn ma kêu khóc.

- Anh cứ đọc sách mãi. – cô y tá nói. – Tôi thì không ưa tiếng gió nổi lên. Tiếng kêu của người điên bỗng đổi khác: bây giờ là từng loạt tiếng cười chát chúa, dồn dập, không vui, không buồn, không có dấu vết gì của sự sống, nghe mà sồn da gà, nhất là vào lúc giông tố nổi lên như thế này.

- Cô có ưa tiếng cười đó không?. – Joe hỏi, miệng khô khốc, mắt lơ lảo.

- Cũng thế thôi, - cô y tá trả lời với vẻ dạn dĩ. – Người điên giống như đứa trẻ, họ kêu thét như thế chỉ là một cách phát biểu thông thường thôi.

- Con nhỏ đó phát biểu hay lắm! Đáng phục đấy!

Một thoáng im lặng, rồi cô y tá lên tiếng hỏi:

- Lúc này anh có bạn không?

Joe nhìn cô, dáng suy nghĩ, nửa giấu cợt nửa thân mật, rồi tiến lại hỏi:

- Sao? Mời à?

Cô y tá cười lên, làm vẻ tiếu rẻ:

- E rằng không phải đấy, Joe. Tôi còn phải mang 8 phần ăn tối nữa. Ít ra phải mất một tiếng đồng hồ.

Joe hít mũi, mắt nhìn vào mâm thức ăn:

- Đây, họ nuôi bọn điên khá quá. – hấn vừa nói vừa nhón một cọng cần tây trong tô canh, nhai nhấm nháp. – Trước khi vào đây, tôi cứ tưởng người ta tọng thịt sống qua hàng rào sắt cho họ chứ.

- Chớ động vào bữa ăn tối của bệnh nhân!. – cô y tá la lên. – Cung cách gì lạ thế! Ở đây không ai cư xử như thế cả.

- Được thôi. – Joe không chút méch lòng. – Ngon lắm. Với lại con nhỏ điên kia với cả đồng tiền, không cần ngọn rau này mới làm nó nóng người lên đâu.

- Đây, đây! Hình như anh biết hết mọi chuyện rồi.

Joe liếc nhìn cô y tá:

- Ồ, cô biết đấy. Không có gì qua mắt tôi đâu. Lúc nào bác sĩ Travers rống lên trong máy điện thoại là tôi cũng áp tai vào khóa cửa nghe hết. Sáu triệu đô la đấy! Cửa Blandish để lại cho cô ta phải không?. – Đôi môi hấn chum lại huýt một tiếng sáo nhẹ. – Nghĩ xem... Sáu triệu!

Cô y tá cầm khay ăn lên:

- Để tôi làm tiếp công việc. Nào, tối nay tôi không gặp anh ư?. – Cô nhìn với vẻ láu lỉnh. – Anh định nằm không cả buổi tối nay à?

Joe nhìn như muốn lột trần cô ra:

- Đồng ý. Tám giờ, nhưng nhớ đừng để tôi đợi nhé. Chúng ta ra ngoài xe hơi ở gara. Nếu không có việc gì khác thì tôi có thể dạy cô lái xe được. – Hấn nháy mắt. – Thế còn hơn là uống rượu.

Hấn bước đi, bận kéo lê tấm thân mập mạp không còn nhớ gì đến sự chinh phục nữa.

Cô y tá nhìn theo hấn thờ dài, tay sờ chiếc chìa khóa treo vòng ngang lưng thân mình. Trên lầu một người điên lại rú lên. Hình như cô ta đã lấy lại sức lực vì tiếng kêu thét át cả tiếng mưa ào ào đập vào tường. Gió đã dịu dần,

rền rĩ trong ống khói nhà bếp.

Cô y tá mở cửa bước vào một gian phòng bày đồ đạc sơ sài. Một cái bàn kim khí kê gần cửa sổ, một chiếc ghế dựa kê trong ra cửa, cả 2 đều được vít chặt vào sàn. Trên trần, một ngọn đèn có khung sắt bao quanh. Tường màu xanh dịu được đệm lót dày. Chiếc giường kê sát tường ở mãi phía trong có một người đàn bà hình như đang ngủ. Đầu óc cô y tá lúc ấy vẫn còn nghĩ ngợi về Joe, cô đặt khay thức ăn lên bàn, bước lại gần giường, gọi cộc lốc:

- Dậy đi! Giờ này cấm ngủ! Này dậy đi, bữa tối đây!

Thân hình người trên giường không cử động và bỗng nhiên cô y tá thấy rờn rợn.

- Dậy đi kia!. – Cô lặp lại, giọng cứng rắn hơn và lấy ngón tay đẩy vào người nằm. Nhưng cô chỉ nhận ra chiếc gối bông mềm và chột hiểu... Cô rùng mình, giật chiếc chăn ra. Vừa thấy chiếc gối và chiếc chăn quấn trên giường thay chỗ người bệnh nằm thì những ngón tay cứng như sắt từ gập giường thò ra nắm lấy cổ chân lôi mạnh làm cô bật ngửa người.

Cô ghen tiếng kêu và trong một khoảnh khắc tưởng như vô tận, cổ gượng lấy lại thăng bằng nhưng vẫn ngã lăn ra, đầu và lưng đập lên tấm thảm rất mạnh làm cô phát nôn mửa. Cô hoảng hốt, không nghĩ ra được kế gì, thế rồi cảm thấy mình đang đứng trước một con bé điên nguy hiểm, cô lấy can đảm gượng đứng dậy. Cô mơ hồ thấy một cái bóng đen cúi xuống, tay chân cô không cử động được, chỉ có thể rên lên những tiếng hãi hùng. Liền đó cái mâm với thức ăn, bát đĩa úp mạng lên mặt cô.

2

Người điên trên lầu một lại cất lên cười, tiếng cười ngây dại, thâm thúy như tiếng tru của chó rừng. Joe co đầu lại như sợ ai đập, rào bước dọc theo hành lang dài tối đen và bước xuống thang đến tầng hầm. Hắn sung sướng khi đến được phòng Sam Garland, người lái xe của bác sĩ Travers.

- Thật là một đêm ghê rợn nhất. – Joe tiếp lời và đến ngồi cạnh lò lửa. – Trên kia có một con mẹ cười rống lên đủ cho mày nổi da gà đấy. Tao phát điên lên được.

- Ta nghe rồi. Này, nếu như cô ta thoát ra được và lên đến đây thì sao nhỉ?. – Garland cười gượng. – Mày có nghĩ đến chuyện đó không Joe? Cô ta có thể lên đến đây trong đêm tối và cầm dao cửa cổ chúng ta. Chà, có chuyện cho cô ta cười đấy!

Nhưng Joe không nghe nữa, hắn đang cúi về phía trước nhìn ra ngoài cửa. Garland ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đấy?

- Hình như có ai đi đằng kia!. – Joe thì thầm.

- Chắc là Boris Carloff. – Garland nói nhưng không mỉm cười nữa. – Ra ngoài đi, xem ai đấy.

- Mày ra đi. – Joe nói nhỏ. – Cho vàng tao cũng không ra!

Rồi hai người cùng nín lặng.

Một bàn tay sờ soạng nơi cửa lớn và có tiếng miếng ván kêu lên. Tiếng chân bước nổi lên ngoài hành lang khiến họ vùng dậy. Vài giây sau, tiếng cánh cửa sau đập lại và một luồng gió lạnh ủa mạnh vào hành lang. Joe hỏi:

- Ai đấy nhỉ?

- Chắc có ai đó đi ra ngoài, đồ nhát gan!

Garland càu nhàu và nằm xuống. – Thế mày tưởng là ai? Cứ thế này thì mày làm tao lộn tiết lên mất.

Joe đưa tay lên vuốt tóc công nhận:

- Ô! Không hiểu sao tối nay tao rối quá. Chỉ tại nghe con nhỏ rống lên, lại thêm cơn giông nữa.

Hắn vẫn nhìn về phía cửa lắng nghe. Garland cúi kính:

- Đừng hoảng hốt nữa không thì tao lại phải nhốt mày đấy.

- Im!. – Joe nói. – Lần này mày nghe gì không? Chó. Nghe đi!

Một con chó tru lên ghê rợn đầu đó trong vườn. Gió đưa giọng rền rĩ đi xa.

Garland khó chịu nói:

- Nếu con chó muốn tru thì sao nó lại không có quyền tru lên?

- Không phải đâu. – Joe nói mặt mày căng thẳng. – Con chó chỉ tru như thế khi nó sợ thôi.

Hai người lắng nghe tiếng chó rền rĩ và bỗng nhiên Garland cũng thấy rùng mình. Hắn nổi giận nói:

- Lạ thật, đến lượt tao rồi. – Hắn đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn ra đêm tối. – Không có gì hết. Ta ra ngoài một lát đi. Xem thử tại sao chó lại tru?

- Thôi, chịu thôi. Tối quá, Các vàng cũng không.

Bỗng chuông réo giật giọng, nổi lên khiến Joe bật dậy. Garland kêu lên, thọc tay vào áo:

- Báo động! Đi, Joe, nhanh lên!

- Báo động à?. – Joe ngẩn người, một cảm giác lạnh chạy suốt sống lưng lên đến chân tóc. – Báo động cái gì thế?

- Một tên điên trốn. – Garland xô Joe tung người ra cửa. – Mày thích hay không cũng phải ra thôi.

- Đúng là tại sao con chó lại tru lên. – Joe nói và từ từ bước ra. Nhưng Garland đã chạy dọc hành lang và Joe sợ ở lại một mình cũng đuổi theo cho kịp

Con chó vẫn tru lên giữa tiếng mưa gió xô bồ, ào ạt.

Cảnh sát trưởng Kamp giữ nước trên chiếc mũ dạ rồi theo cô y tá vào văn phòng bác sĩ Travers. Ông bắt tay người bác sĩ vừa tiến tới:

- Lại có chuyện không ổn ở đây, phải không bác sĩ? Bệnh nhân của ông bỏ trốn?

Travers gật đầu xác nhận. Mắt ông hằn sâu lộ vẻ lo lắng. Ông nói:

- Nhân viên của tôi đang đi tìm nhưng chúng tôi cần mọi sự giúp đỡ. Chuyện thật đơn giản: con nhỏ trốn ấy rất nguy hiểm.

Cảnh sát trưởng đưa tay sờ ria, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, dò hỏi:

- Chuyện này có hợp pháp không?

- Tôi lâm vào một tình thế thật khó! Nếu chuyện này lộ với giới báo chí thì tôi sạt nghiệp. Hơn nữa, bệnh nhân là người mà tôi không được quyền để sống.

- Tôi sẽ hết sức giúp ông. Cứ tin ở tôi.

- Tôi biết. – bác sĩ đi đi lại lại trong phòng, rồi nói tiếp. – Nữ bệnh nhân là người kế nghiệp John Blandish. Ông hiểu không?

Kamp nhú mày:

- John Blandish? Cái tên nghe quen quen. Có phải là nhà triệu phú có người con gái bị bắt cóc 20 năm về trước không?

- Đúng đấy. Chúng ta phải bắt cô ta lại trước khi tin này loan ra ngoài. Xin ông lưu ý đến sự ồn ào quanh cái chết của John Blandish năm ngoái! Nếu chuyện này lộ ra thì tiếng ồn năm ngoái tái diễn và tôi chỉ có cách đóng cửa.

- Bác sĩ yên tâm. – Kamp bình tĩnh nói. – Chúng tôi sẽ bắt lại được cô ta. – Ông vuốt hàm ria và nói tiếp. – Bác sĩ nói cô ta là người kế nghiệp của John Blandish. Sao ông ta lại để gia tài cho một người điên? Thật khó hiểu quá!

- Cô ta là cháu ngoại... cháu ngoài hôn thú. – Travers hạ giọng. – Chuyện này chỉ nói riêng với ông thôi đấy.

Kamp vụt nhòm dậu: - Ông nói sao?

- Cô gái Blandish bị một tên bụi đời bắt cóc, tên này bị truy tố về tội giết người. – Travers ngập ngừng hồi lâu mới nói. – Cô ta đã ở với tên cướp một thời gian dài. Sau đó cô ta nhảy qua cửa sổ tự vận, ông nhớ chứ? – Ồ, tôi có biết. – Kamp nói vẻ nôn nóng.

- Nhưng có một điều mà ông không biết, đó là việc cô ta sinh một đứa con

gái rồi mới chết. Cha đưa bé là tên bắt cóc: Grisson!

Kamp huýt sáo miệng:

- Và hơn nữa, bệnh nhân của ông... là con bé ấy phải không?

Travers xác nhận: - Con bé Carol giống mẹ như đúc nên Blandish không chịu được mỗi khi nhìn nó. Nó sống ở nhà cha mẹ nuôi, Blandish không bao giờ đến thăm nhưng không để nó thiếu thốn thứ gì. Vì người cha là một tên nguy hiểm nên phải dè chừng cả Carol. Tám năm đầu, không có dấu hiệu gì tỏ ra con bé thừa hưởng tính tình hung bạo của cha nó cả. Nhưng người ta vẫn phải trông chừng và khi được 10 tuổi, nó bỗng trở chứng không chơi với bạn bè nữa, trở nên âu sầu, thỉnh thoảng nổi cơn hung dữ, nóng giận. Người ta báo cho Blandish gửi một y tá đặc biệt đến săn sóc nó. Vì thế nó càng nổi giận và không thể nào để nó ở bên cạnh người yếu hơn nó. Đến 19 tuổi, người ta nhốt nó vào bệnh viện. Từ đó, chính tôi chữa cho nó, đã năm năm rồi.

- Ông vừa nói đến chữ “nguy hiểm” là vì sao?

- Thật khó trả lời. Các chuyên viên trông coi cô ta lúc nào cũng phải đề phòng. Ông chớ nghĩ là lúc nào cô ta cũng nổi xung nguy hiểm đâu. Lúc thường, đó là một cô gái duyên dáng, xinh đẹp. Cô ta tỏ ra thật bình thường trong nhiều tháng nên chuyện nhốt cô ta bên trong cửa sắt là việc làm quá độc ác. Thế rồi không có dấu hiệu gì báo trước, cô ta tấn công người canh giữ nào đứng cạnh cô. Một ca điên thật lạ lùng, một hình thức nhị trùng nhân cách. – Thấy Kamp há miệng nhìn, bác sĩ nói tiếp. – Đây là trường hợp hai con người hung dữ, lương thiện ở cùng trong một thân xác. Hình như có một miếng sắt đập vào đầu cô ta mà khi không khiến cô ta trở thành kẻ hung ác, có ý muốn giết người. Buồn nhất là ở cô ta không có dấu hiệu gì báo trước rằng cô ta là một kẻ nguy hiểm. Như tôi đã nói với ông, nếu cô ta được tự do... thì Carol sẽ tấn công bất cứ ai với một sức mạnh hung dữ lạ thường.

Khi nổi cơn, cô ta có thể đánh gục bất cứ người đàn ông nào.

- Cô ta đã giết ai chưa? – Kamp hỏi, vẫn mân mê bộ ria.

Chưa, nhưng đã có trường hợp xảy ra khiến phải nhốt cô ta. Lần vừa qua là khi cô ta thấy người ta đập một con chó. Cô ta rất yêu súc vật. Người nữ y tá chưa kịp làm gì hết đã thấy cô ta nhảy tới cào vào mặt người kia. Tay cô ta thật ghê gớm, người ấy hỏng một mắt trong vụ đó. Cô y tá và vài người có mặt lúc đó phải vất vả lắm mới lôi được cô ta ra. Không có họ thì chắc cô ta đã giết gã kia rồi. Gã này đâm đơn kiện và chúng tôi buộc phải nhốt cô ta lại. Vụ này đã ổn thỏa nhưng khá tốn kém cho Blandish. Và bây giờ thì tha hồ cô ta muốn đi đâu thì đi, ai gặp cô ta chắc không ngờ là họ có thể bị nguy hiểm.

- Chà, một trường hợp gay go. – Kamp kêu lên. – Thế nhưng, trời ơi, đâu có dễ tìm ra cô ta giữa cơn giông bão này!

- Phải tìm cô ta thật nhanh và kín tiếng - Travers nói. – ông nên biết là bản chúc thư của Blandis vừa đến thời gian có hiệu quả là việc quản lý gia tài của cô ta phải chuyển qua một hội đồng quản trị. Gia tài đó trên 6 triệu đô la. Nếu người ta biết Carol thoát ra đi lang thang trong vùng thì bất cứ tên khốn nạn nào cũng muốn chớp lấy cô ta để kiếm tiền.

- Nhưng nếu gia tài đó có người quản lý rồi thì số tiền coi như đã yên ổn chứ gì?

- Không đâu. Luật pháp ở bang này hơi lạ. Nếu một người điên thoát ra ngoài bệnh viện sống tự do trong 14 ngày thì muốn nhốt lại, phải qua một hội đồng y tế xét. Thêm nữa, trong di chúc của Blandish thì nếu cháu ngoại ông ra rời bệnh viện, không bị nhốt lại thì cô ta được hưởng ngay gia tài và những người quản trị sẽ không còn lý do lưu lại nữa. Blandish tin rằng cô cháu không thể nào khỏi bệnh được... Tôi nghĩ ông ta đã hối tiếc là không săn sóc cô cháu lúc nhỏ nên bây giờ muốn chuộc lại lỗi lầm.

- Như thế có nghĩa là nếu sau 14 ngày nữa mà không tìm ra cô ta thì ông không được quyền giữ cô ta ở lại đây phải không?
- Trừ phi có lệnh của tòa án cho phép và lệnh này phải có chữ ký của hai bác sĩ, không kể các giấy chứng nhận trước kia nữa. Còn nếu cô ta đi qua bang khác thì giấy tờ đó không có giá trị gì hết.
- Vậy phải tìm ra cô ta thật nhanh. – Kamp nói. – Cô ta có mang tiền không?
- Không.
- Ông có bức ảnh của cô không?
- Không.
- Ông cho biết nhân dạng của cô gái này. – Kamp vừa nói vừa rút ra quyển sổ nhàu nát.

Travers xịu mặt:

- Thật khó tả. Thế này: tôi chỉ có thể nói là cô ta cao khoảng 1,65 mét, tóc hung, mắt xanh to. Cô ta đẹp lạ lùng, thân hình đầy đặn, duyên dáng. Cô ta thường nhìn người khác một cách thật lạ, mắt hơi sụp xuống với vẻ ranh mãnh khó chịu. Cô ta hay máy môi bên phải, hình như đó là dấu hiệu duy nhất bên ngoài về sự khủng hoảng tinh thần.

Kamp vừa ngoáy trong sổ vừa lầm lẫm:

- Còn dấu hiệu nào đặc biệt nữa không?
- Một vết sẹo hình ngôi sao trên cườm tay trái. Lúc mới vào đây cô ta lên cơn và định cắt mạch máu tự tử. Lạ kỳ nhất là mái tóc, mái tóc hung chưa bao giờ tôi nhìn thấy. Thật đẹp, màu tóc tinh tế không gì tả nổi.
- Khi trốn cô ta ăn mặc ra sao?
- Ở đây thiếu một áo dài len xang đậm và đôi giày thật chắc. Ngoài ra người tài xế vừa phát hiện bị mất cái áo mưa hần treo trên hành lang ngoài cửa phòng, chắc cô ấy lấy đi.

Kamp đứng lên:

- OK. Ta có thể bắt đầu. Tôi sẽ ra lệnh cho cảnh sát chặn các đường trong khi đó ta tổ chức cuộc lùng trên các vùng trên các vùng đồi quanh đây. Bác sĩ đừng lo, chúng tôi sẽ tìm ra.

Khi xe của cảnh sát trưởng đi xa rồi thì Travers có linh cảm họ sẽ không bao giờ tìm lại được Carol.

3

Chiếc xe cam nhông chậm lại và dừng trước cửa quán Andy. Nick Burns khó nhọc bước ra khỏi ghế ngồi, trượt lên vũng nước, cúi đầu tránh gió và mưa quất tới. Hắn đẩy cửa lặn mò tìm lối đi trong căn phòng nồng nặc hơi nóng và khói thuốc rồi bước đến một cái bàn ở gần lò lửa.

Ông chủ quán Andy thân mình đầy mồ hôi, vui vẻ:

- Chào Nick! Rất sung sướng được gặp lại anh. Chà, bết quá! Anh không đi đâu đêm nay phải không? Ai cũng nghỉ lại hết. Có chỗ cho anh đấy.

- Tôi phải đi. – Nick nói, mặt dài ra vì mệt nhọc, mắt nặng nề. – Cho một ly cà phê Andy, và lẹ lên, mai tôi phải có mặt ở Oakville rồi.

- Dóc tổ!. – Andy nói với giọng coi thường. Lão biến đi rồi quay lại ngay với tách cà phê. – Dân chạy xe các anh toàn loại điên hết. Tại sao không ngủ một giấc? Tôi cam đoan là anh đã thức từ ngày này sang ngày khác rồi.

- Đúng vậy!. – Nick vừa nói vừa đổi thế ngồi. – Mưa dễ sợ!

- Suốt đêm đấy! Nên cẩn thận, anh bạn ạ.

- Hẳn rồi. Thôi chào. Hẹn lần sau nếu tôi gặp được món hàng béo bở.

- Được mà!. – Andy nói giọng thân mật. – Lên núi nhớ mà mở mắt ra. – Lão nhặt tiền của Nick vừa ném lên bàn. – Tạm biệt Nick!

Sau ly cà phê ấm người, Nick lại thấy lạnh khi ngồi vào cabin, nhưng thấy đầu óc đã tỉnh hẳn. Hắn mở máy, nhấn ga, chiếc cam nhông âm âm lao vào đêm mưa giông.

Bỗng hắn nghiêng người nhìn vào đêm tối, phía trước là một cô gái đứng

bên bờ đường. Hình như cô gái không biết đến trời mưa và không cử động khi thấy chiếc xe lao tới.

Nick cho xe đậu ngay trước mặt cô gái. Hắn chỉ thấy lơ mờ một cô gái không mũ nón, tócбет vào mặt vì mưa. Nick lạ lùng và ngạc nhiên, hấn rống lên qua tiếng gió:

- Cô lên xe không?

Hắn mở cửa xe. Cô gái không nhúc nhích. Hấn nhận ra khuôn mặt nhợt nhạt và cảm thấy một đôi mắt vô hình dò xét mình. Hấn lập lại:

- Cô lên xe không? Cô làm gì ở đây? Không thấy trời mưa sao?

- Vâng, để tôi lên. – giọng cô gái đều đều, dửng dưng. Hấn nghiêng mình nắm tay kéo cô gái lên ngồi cạnh, nói:

- Mưa... mưa dữ quá!

Hấn chồm qua cô gái kéo xập cửa. Dưới ánh đèn mờ trong cabin, hấn nhận ra cô mặc chiếc áo mưa đàn ông. Cô nói:

- Ồ, một đêm tồi tệ quá!

- Ồ, đúng vậy. – Nick lặp lại, vẫn còn thắc mắc. Hấn nhún ga, chiếc xe gầm lên sang số và con đường loang loáng ánh đèn, chiếc xe chạy giữa đêm tối. Hình như có tiếng chuông yếu ớt từ xa vắng tới. Hấn vểng tai nghe. - Gì thế? Tiếng chuông à?

- Đó là tiếng chuông báo động trong nhà thương điên. – cô gái trả lời. – Có kẻ nào vừa trốn thoát nơi ấy. – Rồi cô gái cười, tiếng cười âm vang làm Nick thấy khó chịu.

Tiếng chuông theo gió đuổi theo xe.

- Cô nói có kẻ điên trốn à?. – Nick hỏi giọng ngạc nhiên. Hấn thận trọng dò tìm trong bóng tối, cứ sợ có một bóng người la hét vung vẩy từ trong bụi rậm nhảy nhào ra trước xe. – Nhất định cô thấy mừng khi tôi đến phải không? Cô đi đâu?

- Đâu cũng được!. – Cô gái trả lời, nghiêng mình phía trước cố sức nhìn qua tấm kính rờn rờn nước mưa. Ánh đèn sáng của bản đồng hồ chiếu lên 2 bàn tay thon dài mảnh mai và Nick nhìn thấy nơi cổ tay trái cô gái có một vết sẹo sâu và trắng nhợt. Nick nghĩ “Gần nơi động mạch, chắc cô ấy phải sợ lắm khi bị như vậy.”

- Đâu cũng được ư?. – Nick lặp lại. – Chà, xa lắm!

- Lúc này tôi không biết về đâu, tôi không là ai hết!. – Cô gái nói giọng đều đều, cứng cỏi lộ rõ ý tưởng cay đắng.

- Kiểu này là kiểu bảo mình tự lo lấy thân thôi. – Nick nghĩ rồi cất tiếng. – Không phải tôi tò mò đâu. Tôi đi Oakville, không biết có cùng đường với cô không?

- Được thôi. – Cô vẫn nói giọng dửng dưng rồi im bật.

Xe bắt đầu lên dốc, máy nóng lên tràn hơi nực nội khắp cabin. Nick vẫn tiếp tục lái, càng lên cao càng thấy buồn ngủ, như là lúc chờ đợi bên bếp lửa. Hẳn buồn ngủ, Nick lái xe như cái máy quên cả cô gái ngồi cạnh bị xóc giật lên như một con búp bê.

Đã bốn ngày rờn rã hẳn chỉ ngủ được có 6 tiếng đồng hồ nên kiệt sức. Mắt cứ muốn nhắm lại nhưng hẳn vẫn giữ đầu thẳng và nhìn đường qua khe mi mắt. Rồi hẳn không giữ được, gục đầu trên vô lăng. Hẳn tỉnh ngay, làm bầm chửi rủa. Lề đường như dồn về phía hẳn. Hẳn bám lấy vô lăng, chiếc cam không lết bách rít lên... Bánh xe ngoài leo lề một chút rồi trở lại xuống đường. Chông gió trái cây phủ dưới bạt rung rinh thật nguy hiểm. Một thoáng như là mọi cơn ác mộng. Nick tưởng xe lật nhưng nó lấy lại được thăng bằng và tiếp tục lăn bánh.

- Lạy chúa! Xin lỗi. – hẳn lắp bắp, hú vía. – Chắc là tôi vừa chớp mắt. – hẳn liếc nhìn cô gái tưởng cô sợ chết điếng nhưng vẫn thấy cô nhìn qua kính chắn lạng lẽ, bình tĩnh như không có gì xảy ra hết. Hẳn hỏi:

- Cô không sợ ư? Suýt nữa thì chúng ta toi mạng.
- Cái chết phải không?. – Cô gái nói rất nhỏ (hắn phải cố gắng lắm mới nghe được qua tiếng gió đập vào xe). – Anh có sợ chết không?

Nick nhăn mặt:

- Đi trên xe không nên nói như vậy, xui lắm Ngày nào chẳng có người lái xe bỏ mạng....

Hắn giảm tốc độ đi vào đường cua. Xe đi vào đường núi.

- Đến lúc phải leo đèo rồi. – hắn tiếp, hơi nhồm dậm để nắm chắc tay lái. – Cô xem: con đường chó chết này đáng nhìn lắm.

Xe đi vào khúc đường hẹp: bên phải là bức tường núi đá, bên trái là vực sâu đổ xuống thung lũng. Nick vào số 2. Xe ịch lên dốc, máy nổ vang rền.

- Lên dốc gió mạnh lắm. – Nick rống lên với cô gái, Đúng là gió đã mạnh lên. Đâu đó có những tảng đá rời vách lăn xuống vực. – Gió thổi ngược lên núi. Năm ngoái tôi đã đi qua quãng đường này và bị pan xe.

Cô gái không nói gì hết, thậm chí quay đầu nhìn cũng không. Hắn nghĩ, con nhỏ này thật kỳ. Mình mong thấy mặt nó rõ hơn. Hình như nó khá đẹp. Hắn ngáp dài và ghi vô lăng. “Tôi không là ai hết và không ở đâu hết.” Nó nói gì lạ thế. Chắc nó đang bị kẹt. Rất có thể nó trốn nhà. Nick lắc đầu, cô gái làm hắn bối rối.

Xe cua vào đoạn vòng, hắn không lưu ý đến cái gì ngoài vô lăng. Lúc ấy gió đập vào xe rất dữ. Máy tắt, chiếc xe không chịu tiến lên nữa. Chiếc xe như húc phải một bức tường trong lúc chúi đầu lao vào mưa gió. Mưa rùng rùng đập vào mặt kính trước. Sấm nổi ù ù, không còn trông thấy gì.

Hắn chửi thề, mở máy vào số một. Chiếc xe cam nhông rung toàn thân và bắt đầu lắc lư chồm lên thật nguy hiểm. Ào! Đồng gió trái cây trên xe bị gió gạt ra lăn xuống đường.

- Mẹ kiếp!. – Nick gầm lên. – Hàng rơi rồi!

Cái gió tiếp tục lẫn. Hấn từ từ lui xe tìm chỗ núp.

- Ta sắp trật ra khỏi đường rồi. – hấn nghĩ mà run, muốn mở cửa bỏ xe chạy thoát một mình nhưng lại không dám.

Chiếc xe trượt từ từ ra khỏi đường, cố sức bám lấy đường trong khi Nick đạp mạnh cần số. Chiếc xe nhảy một cái trên 3 bánh xe. Chiếc bánh thứ tư giờ lên trời và tấp trong hốc đá.

Hấn phanh xe và tắt máy, không dám tin là 2 người vừa thoát nạn. Hấn ngồi xuống ghế, miệng khô khốc, bắp thịt còn run rẩy. Hấn lật chiếc mũ kết ra phía sau, đưa cánh tay áo lên lau mồ hôi.

- Khiếp thật! Tí nữa là đi đời!

- Bây giờ ông tính sao?. – Cô gái hỏi với vẻ hoàn toàn tỉnh táo.

Hấn không còn đủ sức để lên tiếng, lẳng lặng bước ra xem xét. Nhờ ánh đèn, hấn thấy các giỏ trái cây tung tóe khắp mặt đường. Hấn nghĩ: Thôi chỉ còn cách chờ trời sáng.

Cô gái lạ mặt từ bóng tối hiện ra dưới ánh đèn pha như một bóng ma làm hấn giật mình...

- Tôi bị pan xe, cô hãy vào cabin mà ngồi. Để tôi tắt đèn báo hiệu, nhặt lại các giỏ trái cây rơi.

- Ta không đi tiếp sao?. – Cô gái hỏi, ghé sát vào mặt hấn để hấn nghe được qua tiếng gió.

- Không!. – Hấn rống lên, nổi tức giận vô cớ. – Lên xe đi! Trời ạ! Để tôi yên một chút!

Hấn đốt đèn khí đá lên, ánh sáng trắng soi rõ cho thấy hàng bị mất hoàn toàn. Hấn chỉ kịp thu dọn qua loa trên đường thì lửa đã tắt. Hấn run lên bần bật, mẹ nhọc lách vào cabin. Cô gái đã ngồi trước vô lăng nhưng hấn mệt quá không bảo được cô ta đổi chỗ. Hấn ngồi đầu gục xuống thiếp đi.

Hấn lại nằm mơ thấy mình lái xe đi dưới ánh mặt trời chiếu sáng, gió thổi

nhẹ mơn nam, chiếc xe xuống phía dốc bên kia, lượn qua các khúc quanh thật dễ dàng. Lái như thế mới thật khoái. Không mệt tí nào. máy chạy đều, kim chỉ đến 110km, Connie. – vợ hắn. – và con hắn ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn hắn điều khiển chiếc xe thật điệu. Thằng bé còn bảo chạy nhanh lên, đua với gió nữa.

Rồi bỗng nhiên giấc mơ chuyển sang cơn ác mộng. Vô lăng nát ra trong tay hắn như làm bằng giấy và chiếc xe cam nhông chồm lên lè, lao xuống vực càng lúc càng sâu hơn. Nick tỉnh dậy, lạnh mình run rẩy còn nghe tiếng Connie hét bên tai.

Lúc đầu, hắn tưởng chiếc xe còn rơi xuống vực vì máy còn nổ và xe còn gập gềnh. Nhưng hắn nhận ra rằng chiếc xe cam nhông đang xuống dốc vù vù, ánh đèn pha loang loáng quét trước mặt, nhấp nhô trong đêm tối. Trong cơn tê điếng vì sợ hãi, hắn mò mẫm tìm vô lăng còn chân thì tìm bàn đạp. Đến lúc này hắn mới thấy không phải hắn lái xe mà cô gái lạ lưng đang cầm vô lăng. Chưa kịp tỉnh hẳn, hắn đã nghe một tiếng động khác: tiếng còi hú của cảnh sát phía sau.

Bây giờ thì hắn đã hoàn toàn tỉnh, nổi tức giận lo sợ khiến hắn hét lên:

- Không được! Cô có điên không đấy? Dừng lại! Hàng tôi đồ hết rồi còn cảnh sát thì đuổi theo sau kia! Cô có nghe không? Dừng lại!

Cô gái không thèm nghe hắn, nắm chặt vô lăng, ngồi yên như một pho tượng, chân nhún ga, thúc máy càng nhanh đến nỗi xe rung lên.

- Cô điên rồi à?. – Nick rống lên mà không dám đụng đến cô sợ lạc tay bánh tuôn qua lè. – Cô định cho chúng ta xuống hố hết à? Đồ ngu!

Nhưng cô ta vẫn không chịu nghe và chiếc xe chồm tới lao gập gềnh xuống dốc giữa gió mưa trong đêm tối.

Phía sau còi hú rú lên, Nick nghiêng mình ra cửa nhìn về phía sau trong cơn mưa quất vào mặt. Chỉ có một ánh đèn lấp loáng đằng xa. Một lão cóm đuổi

bằng mô tô. Hấn quay sang cô gái hét rống lên:

- Bọn cóm đuổi theo phạt ta chạy quá tốc độ. Không thể bỏ rơi hấn được đâu. Dừng lại, nghe không?

- Nó không đuổi kịp ta đâu. – cô gái cất cao giọng giữa tiếng máy nổ và tiếng gió rít. Rồi cô cười, tiếng cười như sắt thép làm Nick thên nhức nhối.

- Dừng có ngốc. – hấn nghiêng người lại gần cô gái. – Coi chừng tông vào một cái gì đó. Cam nhông này không thể chạy nhanh hơn tên cóm được đâu. Nào, stóp!

Trước mặt con đường vụt mở rộng ra thêm. Nick nghĩ, lão cóm sẽ vượt lên và chặn xe mình lại. Chẳng sao, cô ta lái chứ không phải mình. Con bé thật ngốc. Đúng là đồ điên!

Sự việc xảy ra đúng như hấn nghĩ: có tiếng máy gầm lên đèn pha sáng loáng rồi lão cóm vượt qua, một hình người mập mạp, áo da đen, đầu chồm lên tay lái. Nick rống lên:

- Dừng lại đi! Hấn sẽ chạy ra giữa đường để chặn ta. Cô dừng lại nếu không thì cán lão ta mất!

- Tôi sẽ cán!. – cô gái nói giọng bình tĩnh.

Nick nhìn thẳng vào cô, cảm thấy là cô sẽ làm thực.

- Cô có mất trí không?. – Hấn rống lên một cách sợ hãi: Glenview... tiếng chuông... có kẻ trốn... tiếng cười lạnh lạnh kỳ lạ... Tôi không là ai hết, không từ đâu đến hết... Rồi tôi sẽ cán hấn... Trời ơi, cô gái này điên, đúng rồi. Lão cóm rượt đuổi là để bắt cô gái về Glenview!

Nick nảy người ra phía sau, mắt muốn lồi ra, sợ muốn chết. Không thể ở đây mà không làm gì cả. Cô ta cán xong lão cóm, sẽ giết mình, rồi tự tử. Phải cúp công tắc thôi. Nhưng hấn có dám làm không? Nếu cô ta sợ thì xe sẽ đổ. Bên trái là một hàng rào chắn bằng gỗ sơn trắng ngăn các tay lái xe. Nếu lật qua trái thì xe cháy, lật qua phải thì may hơn, tuy may không nhiều nhưng

còn có thể được, đủ để hai người nhảy ra trước khi bình xăng bắt lửa.

Hắn thấy lão cóm ra dấu dừng lại. Phía sau mô tô có bảng hiệu sáng lên mờ mờ: "Cảnh sát! dừng lại!" Hắn kêu lên tuyệt vọng:

- Dừng lại! Lão không gây chuyện với cô đâu, mà với tôi. Cô không sợ gì hết à?

Cô gái cười không thành tiếng khi nhìn thấy bảng hiệu. Hình như cô ta nhắm thẳng vào chiếc mô tô. Nick thấy xe trước ghìm tốc độ, chiếc xe cam nhông tiến lại. Ánh đèn pha đập vào lưng lão. Đồ ngu, Nick nghĩ. Lão phải biết đây là con mẹ điên chứ. Lão phải biết là nó sẽ cười lên lão chứ! Hắn chồm ra ngoài xe rống lên với bóng người cúi gập trên chiếc mô tô:

- Tránh đi! Nó sắp cán anh đấy! Tránh đi! Đồ ngu!

Gió thổi tạt lời hắn bay đi. Lão cóm cứ giảm thêm tốc độ và chạy ngay giữa đường. Đèn cam nhông đã chiếu lên người, đầu xe chỉ cách lão độ mười thước.

Nick hoảng lên, quay lại cúp máy nhưng mấy ngón tay như cái vuốt đã cào vào mặt hắn. Trong khi bắt. ra sau để tránh, đầu hắn đập vào thành xe, chiếc xe leo lên bờ cỏ rồi lại vòng xuống đường. Vừa kinh hoàng vừa đau buốt, Nick úp mặt vào tay, máu chảy ròng ròng qua kẽ ngón.

Khi ngẩng lên hắn đã thấy chuyện gì xảy ra. Lão cóm liếc ra phía sau, hình như đã cảm thấy được nguy hiểm. Nick thấy khuôn mặt lão cóm mang cặp kính to tướng dính đầy bùn, miệng há hốc vẻ lo sợ không thành lời. Cô gái nhả hết ga. Trong một lúc cả hai chiếc xe hình như lơ lửng trên không, chiếc mô tô tìm cách tránh nhưng chiếc cam nhông đã bắt kịp và đè nghiêng nó. Thế rồi, chiếc cam nhông chồm mạnh lên đập vào mô tô, tung nó lên trời.

Vượt lên cả tiếng gầm của gió, Nick nghe một tiếng kêu kinh hoàng của người cảnh sát, tiếng chiếc mô tô đập vào vách núi, hắn thấy chiếc xe bốc

lửa. Rồi lại thấy một khối đen nặng nề lăn trên đường ngay trên lối đèn pha. Hấn úp mặt vào tay la lên:

- Coi chừng!

Người cảnh sát cố gượng đứng lên vào lúc chiếc xe đè lên người y. Có tiếng va nhẹ, bánh phải hình như hơi nhỉnh lên. Có vật gì đó đập vào càng bánh, tung một vệt màu đỏ gập mura loãng ngay. Bánh sau trượt một chút trên vật gì mềm mềm. Rồi con đường trước mặt mở rộng ra, vắng vẻ như cũ. Nick gào lên:

- Cô giết ông ra rồi! Đồ khốn!

Không kịp suy nghĩ, hấn chồm tới chụp chiếc chìa khóa công tắc, tránh né được bàn tay nhọn hoắt tấn công của cô gái, nắm được vô lăng xoay mạnh cho xe hướng về phía sườn núi. Nhưng cô gái rất khỏe. Chiếc xe vòng vèo trên đường trong khi hai người giành nhau vô lăng.

Khuôn mặt Nick gần sát với mặt cô gái, hấn thấy mắt cô lóe lên như hai ngọn đèn nhỏ sau miếng kính cửa xe. Hấn chửi thề đập cô một cái nhưng xe hắt làm hấn đánh lệch sang bên. Bị đánh cô gái như nghẹn thở thế là cô bỏ vô lăng nhào tới hấn. Mấy móng tay chụp ngay vào hấn, xé rách mi làm hấn không nhìn thấy gì. Hấn thấy máu chảy tràn ra, gục xuống, la hét đau đớn, vùng tay đập điên cuồng không còn biết gì nữa.

Cô gái điên rồi vô lăng, chồm lên hấn bóp cổ, bập các ngón tay vào thớ thịt. Chiếc xe vượt lề, nhảy qua hàng rào chắn. Ánh đèn pha lọt thõm vào vực sâu hun hút. Đá sạn kêu rít lên dưới cái chấn bụn. Bánh xe không còn bám được mặt đất. Trong một giây chiếc cam nhông hình như đứng giữa khoảng không, rồi chồm lên lao vào bóng tối dưới vực thung lũng.

o0o

4

Chiếc xe Buick lớn sửa thành xe chở hàng nhỏ mui sáng lên dưới ánh sáng

mặt trời ban mai, thành thơi leo lên dốc quanh co khe núi.

Steve Larson ngồi lái, người bên cạnh anh là Roy. Không có nét nào chứng tỏ hai người là anh em. Steve to lớn, lực lưỡng, tóc vàng hoa, mắt xanh như cười, nước da rám nắng, trông có vẻ trẻ hơn tuổi 32 của anh. Anh vận quần nhung và sơ mi xắn tay để lộ hai cánh tay nổi bắp và rám nắng.

Roy, người anh, tóc nâu, thấp hơn người em một cái đầu, đôi môi mỏng mấp máy, mắt xanh màu lam ngọc. Hắn có dáng hấp tấp, bất thường, lộ cho thấy đó là một con người bắt đầu mất tinh thần sau một thời gian dài chịu đựng.

Bộ cánh dân thành phố sang trọng nổi bật trên vùng núi non này.

Steve rời nơi nuôi chồn ở phía vùng đỉnh Núi Xanh trên kia để ra ga đón Roy từ New York đến. Đã mấy năm, hai anh em chưa gặp nhau và Steve cũng tự hỏi sao Roy lại thỉnh linh quá bộ đến nơi đây như vậy. Ở nhà ga, Steve ngạc nhiên thấy Roy ủ rũ và trong mấy cây số đầu trên đường về, hai anh em nói chuyện với nhau một cách hời hợt. Roy lo lắng nhìn qua cửa kính hậu như để tin chắc không có ai đuổi theo. Cách thức lén lút đó làm cho Steve bực mình nhưng vì biết ông anh hay cáu bẳn nên anh không tiện hỏi thêm.

Anh cố gắng gợi chuyện:

- Anh trông khỏe khoắn đấy. Ở New York anh sống dễ chịu chứ?
- Cũng tạm tạm thôi - Roy càu nhàu lên tiếng, cổ cứ xoay mãi về phía sau.
- Này, sau mấy năm xa cách, em thực vui vẻ được gặp lại anh - Steve tiếp tục nói nhưng cảm thấy mình không thành thực lắm - Sao bỗng nhiên anh lại có ý muốn đến đây chơi thế? - Steve nghĩ rằng nếu Roy giấu giếm điều gì thì đây là lúc thích hợp nhất để tâm sự.

Nhưng Roy vẫn lảng tránh:

- Anh nghĩ là nên đổi không khí một chút. Ở New York nóng quá. - Hắn bực bội ngăm các đỉnh núi đá ở phía chân trời. Xe quay qua hướng nào cũng

thấy núi nổi lên đỉnh nhọn, đỉnh tròn, nứt nẻ, phủ băng tuyết trông thật rực rỡ dưới ánh sáng mặt trời. Hấn không kiềm được xúc động:

- Xứ của chú hơi rợn đấy!

- Thật tráng lệ! - Steve trả lời - Nhưng chắc là buồn hơn so với New York. Nhà lán giềng gần em nhất cũng cách xa 20 dặm và có khi nhiều tuần lễ không ai đến thăm.

- Hợp với anh đấy. Anh có ý định nghỉ ngơi một thời gian. - Hấn lại loay hoay nhìn về phía sau. Con đường vắng vẻ như một dải lụa trải dài phía sau làm hấn thích thú. - Ừ, thật tuyệt đối với anh. - Hấn suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Nhưng anh không ở đây suốt cả đời đâu. Còn chú, chú thích ở đây một mình à? Không chán sao?

- Em quen rồi. Tất nhiên là cũng có lúc thấy hơi buồn nhưng em có nhiều việc lắm. Phải coi sóc hơn 100 con chồn mà chỉ có mình em thôi.

Roy nhìn Steve dằng dặc:

- Nếu chú cần đàn bà thì chú làm sao ở cái xứ này?

- Em không cần, - anh biết tính Roy đối với đàn bà như thế nào rồi.

- Chuyện đàn bà chú dở quá - Roy nói và lại quay ra phía sau - Chẳng lẽ chú ở đây năm này sang năm khác không cần đàn bà sao?

- Em chỉ mới ở đây có một năm thôi và cũng không còn thì giờ nghĩ tới nữa

- Steve trả lời vắn tắt.

Roy càu nhàu: - Đáng lẽ anh phải mang theo một con nhỏ. Anh cứ tưởng chú có sẵn cả bầy rồi chứ.

Họ đi đến một ngã ba, Steve thay đổi câu chuyện:

- Ta đi qua phải, phía trái là đường xuống thung lũng. Đường ấy xe cam nhông nhiều lắm. Đi phía này thì ta vào núi.

- Hình như có chiếc cam nhông bị lật phía bên kia, - Roy bỗng giơ tay chỉ.

Steve nhìn theo và dừng xe lại. Anh nghiêng người ra cửa nhìn theo sườn

dốc lên đến con đường khoảng 600 mét trên cao.

Đúng là có chiếc cam nhông bị lật. Nó bị kẹt giữa 2 cây tùng. Roy càu nhàu:

- Sao chú dừng lại? Bộ chú chưa từng thấy xe đổ sao?

- Tất nhiên là thấy rồi, - Steve trả lời và mở cửa nhảy xuống đường. - Thất nhiều là khác. Cho nên em mới lại thử xem sao. Biết đâu chẳng có kẻ bị thương. Đêm bão vừa qua chắc chưa ai thấy đâu.

- Tinh thần đoàn kết của dân rừng đấy, - Roy cười nhạo. - Được rồi. Tôi theo chú. Tôi cuồng chân cả thế kỷ rồi đây.

Họ lên đến chỗ xe cam nhông sau khi một nhọc luôn qua cỏ và các bụi rậm. Steve đứng trên chiếc cam nhông nhìn vào cửa kính vỡ. Roy dựa vào xe thờ dốc. Steve kêu lên:

- Anh giúp em một tay. Có một người lái xe và một phụ nữ. Hình như họ chết rồi, nhưng để xem.

Anh bước vào trong, nắm tay người đàn ông lạnh ngắt:

- Đúng là chết rồi!

- Anh đã nói rồi mà! - Roy thốt lên - Thôi rời khỏi nơi này đi!

Từ chỗ đứng, hắn nhìn thấy con đường ngoằn ngoèo quanh núi dài hàng cây số. Từ nhiều tuần nay bây giờ hắn mới thấy an tâm.

Steve cúi xuống sờ người phụ nữ nằm cạnh tài xế. Cô ta còn ấm.

- Ê, Roy! Dừng đi! Giúp em một tay đã.

Roy càu nhàu bước lên nhìn qua vai Steve rồi nhìn trở lại con đường. - Được rồi. Không thể mọc rễ mãi ở đây được.

Steve nâng người phụ nữ lên chuyển cho Roy qua cửa. Trong khi Roy đỡ cô gái dựa vào thành xe, hắn nhìn thấy người lái xe, hắn kêu lên:

- Trời! Nhìn xem mặt gã kia.

- Hình như gã vật lộn với con mèo, - Steve nói và vội vã nhảy ra khỏi xe.

Roy cầm tay cô gái giở lên:

- Con mèo của chú đây. Trên móng tay cô ta còn dấu máu và thịt đây. Biết sao không? Chắc gã lái xe muốn đùa tí chơi với con nhỏ nên bị nó cào cho đuôi mất và xe bị lật. - Hấn nhìn kỹ cô gái. - Đây, con nhỏ thật đẹp. Anh cam đoan là gã lái xe tưởng vợ được món bở. Đẹp thật. Gã kia không nhầm đâu. Theo chú thì sao?

- Mang cô ta đi. - Steve nói khô khốc.

Cả hai khiêng cô gái đặt lên lớp cỏ. Steve quỳ xuống cạnh cô còn Roy khoanh tay đứng nhìn. Steve nói:

- Cô ta bị vết thương nặng phía sau đầu. Phải chữa ngay mới được.

- Bỏ đi! - Roy bỗng lên giọng giận dữ. - Bỏ nó đây thôi. Nó biết cách lo liệu. Một con bé biết đi nhờ xe thì có thể xoay sở được. Chẳng nên bận rộn về bọn đàn bà. Thế nào cũng có kẻ tìm thấy nó và khoái lắm.

Steve nhìn hấn không nói rồi quyết định:

- Không có chuyện bỏ cô ta lại. Cô ta bị thương nặng lắm.

- Thế thì mang nó xuống đường rồi quẳng nó ở đấy. Sẽ có kẻ đi qua thôi. - Roy nói mặt xanh mét, giật giật bắp thịt. - Tao không muốn dây vào chuyện này.

- Phải chữa cho cô ta ngay. - Steve bình tĩnh nói. - Từ đây về trại không có chỗ nào tôi có thể gửi cô ta lại được. Để tôi mang về nhà và mời bác sĩ Fleming. Anh không phản đối chứ?

Gương mặt Roy héo quắt đi vì nổi tức giận kiềm chế, hấn kêu lên:

- Đây, đây! Tao hiểu mày rồi. Mày giống mấy thằng thộn, cả đời ở trong cái xó này, thấy cái váy nào đi qua là chớp ngay. Đi tìm bác sĩ!... Sao? Mày cảm thương cho con đi này à? Chắc lúc này mày chỉ nó ba láp thôi phải không? Hề có cái gì đến tay là mày đâu có tha!

Steve bỗng đứng dậy. Thoáng một lúc anh có ý định nện Roy nhưng lại nén lại được và kinh bĩ nói:

- Anh vẫn thế, không thay đổi được chút nào. Nhưng anh không làm tôi đổi ý đâu. Không bao giờ anh chịu hiểu gì hết. Đầu óc anh chỉ là một thứ rỗng tuếch.

Anh quay sang cô gái sờ nắn chân tay xem có chỗ nào bị gãy không và thấy cô gái giật mình. Roy nhạo:

- Sao không lột nó ra mà cứ mò mẫm hoài vậy?

Steve ra dáng không nghe thấy gì nhưng gáy đỏ rần. Anh sờ mạch thấy còn đập. Roy tiếp giọng mềm mỏng:

- Chú nên để cô ta lại không sau này sẽ hối hận đấy.

- Xì! Làm đi! - Steve gắt và ôm cô gái lên.

- Được rồi! Chớ trách là tao không báo trước. - Roy tiếp và nhún vai mặc kệ

- Tao linh cảm con nhỏ này sẽ mang nhiều chuyện rắc rối đến tao và mày.

Nhưng tao cóc cần. Tại mày.

Steve bước đi chậm chậm, thận trọng trở về xe mình.

o0o

5

Trang trại Chồn Bạc ở trong một thung lũng sau của vùng Núi Xanh, cao hơn hai nghìn mét so với mặt biển. Phải theo lối rẽ từ đường lớn quanh co 9 đến 10 cây số giữa các chồng đá ngổn ngang và rừng thông mới tới được căn nhà của Steve Larson nằm bên một cái hồ đầy lươn núi.

Một năm trước, Steve quyết định bỏ nghề chạy mỗi bảo hiểm để đi nuôi chồn. Anh dành được một số tiền và khi tìm được chỗ, anh mua ngay và dọn đến ở. Việc chăn nuôi chỉ mới bắt đầu nhưng Steve hy vọng sẽ đủ tiền để mướn thêm người làm. Điều bất nhất ở đây là hoang vắng: không có ai để giao tiếp ngày này qua ngày khác, trừ con chó.

Roy đến là dịp để giải quyết được vấn đề nhưng Steve chỉ thấy ngay người anh đem đến rắc rối nhiều hơn là một kẻ đồng hành. Steve bắt đầu không ưa

chuyến thăm viếng này.

Roy nhìn quanh khu nhà, mắt tối sầm và không nói gì, sau đấy đến nằm dài bên bờ hồ để mặc Steve ôm cô gái còn mê man vào nhà. Nhưng khi Steve vừa đi khuất thì hắn đến chiếc Buick, liếc mắt nhìn vào già, giở mui xe lên, mở vít, cắt cần chì lấy bộ công tắc bỏ túi, hạ mui xuống rồi ra hiên ngồi. Hắn nghe người em đi qua đi lại bên trong. Hắn lên vào nhà, ngấm nhìn tiện nghi đơn giản và đi thẳng đến tủ đựng vũ khí, khóa lại lấy chìa khóa bỏ vào túi.

Một lát sau, Steve đi vào phòng. Roy hỏi giọng láu lỉnh:

- Chú ru con nhỏ ngủ rồi à?

- Đẹp đi! - Steve cắt ngang. - Lối nói của anh không ai ưa chút nào cả. Tôi không thích cái tác phong của anh.

Roy cười nhạo nhìn theo người anh. Hắn thấy Steve leo lên xem mở máy. Hắn vẫn đứng dựa cửa khi Steve giận dữ chạy ngược lên bậc tam cấp đến đứng ngay trước mặt:

- Anh phá xe phải không?

- Chắc vậy! Rồi sao nữa?

Steve cố giữ bình tĩnh:

- Anh đã lấy bộ đánh lửa rồi. Anh nên đưa ngay đây!

- Tao giữ. Tao đã bảo mày đừng đem con nhỏ đó về nhà mà mày không nghe. Chừng nào tao còn ở đây thì không ai được đến nơi này hết và ai đi ra ngoài cũng phải có lệnh tao.

Steve nắm chặt tay: - Này Roy, tôi không biết anh định làm cái gì nhưng tôi sẽ không để anh tự ý làm bậy như vậy. Đưa bộ đánh lửa đây hay để tôi tự đi lấy? Tôi không muốn làm căng nhưng tôi không chịu được cái lối này của anh nữa rồi.

- A! Đúng vậy sao? - Roy lùi lại - Tao muốn như thế thì sao? - Khẩu súng nảy bật trong tay hắn, một khẩu tự động 38 to gộc, cái miệng hoác ra. - Sao?

Vẫn muốn giữ ý định cũ chứ? - Vừa nói hắn vừa chĩa súng vào ngực Steve.

- Trời! Anh điên rồi, bỏ súng cho tôi nhờ!

- Bây giờ đến lúc mày cần biết chuyện này. - Roy nói giọng nhát gừng, trầm hẳn xuống. - Nghe đây: tao sẽ nã một phát vào người mày như đập một con ruồi, chẳng anh em gì hết. Đối với tao, mày chỉ là một tên thô lỗ rùng rú thôi. Mày mà nhúc nhích thì sẽ thấy. - Hắn lại lùi, ngồi trên bệ thềm, tay hững hờ mân mê khẩu súng rồi với giọng dịu dàng hắn nói: - Anh đang bị nguy hiểm nên mới đến đây... Chỗ này đúng là nơi ẩn nấp lý tưởng không ai nghĩ đến đây tìm anh hết. Cho nên sẽ không có ông bác sĩ Fleming nào đó đi kể cho mọi người biết anh ở đây. Chú không bằng lòng cũng vậy thôi. Con bé và chú phải ở đây cho đến khi anh trốn đi nơi khác. Và, - hắn gần giọng, - chớ có giở trò ranh ma! Khẩu súng tao nó tự nổ đấy, tao có kinh nghiệm với nhiều đứa rồi.

Steve đã lấy lại bình tĩnh nhưng vẫn không tin rằng người anh nói thực:

- Nhưng mà anh điên rồi Roy! Tôi phải đi mời bác sĩ đến chữa cho cô gái. Thôi đưa cái vít lửa ấy đây cho tôi!

- Mày chậm hiểu thật! - Roy nhạo - Nghe đây, tao làm việc với Bernie - cướp - nhà - băng, mày hiểu gì không?

Steve có đọc báo nói về Bernie - cướp - nhà - băng, tên thật là John Dillinger. Anh nói:

- Anh nói gì thế? Bernie là tên giết người!... Cảnh sát đang lùng hắn đấy!

Roy cười to: - Năm ngoái tao cướp nhà băng. Nhiều tiền lắm. Tao là tay chân của Bernie. Chà, bọn xu!

- A! Vậy ư? - Steve nói giọng ngạc nhiên pha lẫn sự khinh miệt. - Đáng lẽ tôi phải nghi ngờ anh đã móc nối với bọn gangster chứ! Anh thì mãi mãi vẫn là một đứa không ra sao cả!

Roy bỏ súng vào túi dưới sườn nói:

- Tao làm ăn khá lắm. Tao cũng có lúc thấy chán nhưng không lâu, với lại tao sẽ có đủ tiền tiêu xài và để dành. Tao không như mày chúi vào cái xó hóc này làm bạn với bọn chồn cáo. Tao biết cách sống.

Steve từ từ bước tới nói:

- Thôi, tốt hơn hết là anh nên đưa khẩu súng cho tôi.

Roy hơi nhếch mép cười, tay vung ra, một lần sáng lóe lên. Tiếng nổ vang dội sang bên kia hồ, có vật gì đó vù nhẹ bên mep tai Steve. Roy nói:

- Tao sẽ nhét một viên vào đầu mày dễ như thế đó. Nếu mày lộn xộn là tao làm thật. Bây giờ mày đã thấy rõ chưa?

Hắn quay vào nhà đến ngồi trên chiếc ghế đu.

Steve vẫn đứng giữa nắng, vẻ lưỡng lự. Lần này anh đã biết: Roy sẽ làm đúng như hắn nói. Anh không nghĩ tới mình mà lo cho cô gái đang nằm trong nhà. Phải lo săn sóc cho cô vì bác sĩ Fleming sẽ không đến được. May là Steve có một hộ thuốc cứu thương và biết cách băng bó.

Khi đi qua phòng khách, anh nghe Roy nói:

- Tao khóa cái khẩu Eureka của mày rồi. Nếu cần có người bắn thì người đó chính là tao.

Steve lẳng lặng đi về phòng. Anh xem xét vết thương nơi đầu cô gái rồi đi tìm hộp thuốc, nước và khăn. Anh vừa bặt xong thì cô gái thở nhẹ ra và mở mắt nhìn. Anh nói:

- Sao? Cô thấy đỡ không?

Cô mở to mắt nhìn anh rồi đưa tay lên đầu:

- Đau lắm! Chuyện gì đấy? Tôi ở đâu vậy?

- Tôi thấy cô trong núi, bị xe cam nhông lật. Cô đừng bận tâm. Cô bị thương nơi đầu nhưng không sao đâu.

- Cam nhông? - Cô lắm bầm, mắt mơ màng. - Cam nhông nào? Tôi không nhớ ra...

Cô bỗng muốn ngồi dậy nhưng Steve ngăn lại:

- Tôi không nhớ, không biết gì cả, cái đầu tôi làm sao ấy!

- Cô chớ lo, - Steve dịu dàng nói, - Rồi cô sẽ nhớ. Cố gắng ngủ đi một chút, cô sẽ thấy khá hơn.

- Nhưng tôi không nhớ chuyện gì xảy ra cả, - Cô gái kêu lên, nắm chặt tay Steve - Tôi sợ... Tôi không biết mình là ai nữa...

- Rồi cô sẽ khỏi thôi. Cô nên nghỉ và nhất là không nên bận tâm. Khi thức dậy, cô sẽ nhớ lại hết, cô sẽ đỡ ngay.

Cô nhắm mắt lại, dịu dàng nói:

- Ông tốt quá. Xin ông ở bên tôi, đừng rời tôi.

- Tôi ở đây, cô chớ lo.

Cô nằm im một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Bên kia phòng Roy ngồi suy nghĩ trên chiếc ghế. Nếu không có chuyện con nhỏ này thì chắc hẳn sẽ không nói gì với người em, nhưng thôi, từ nay hẳn sẽ đề phòng. Steve cũng đáng lo đấy và nếu anh hành động bất chợt thì hẳn sẽ tiêu. Có vật gì động đập ngoài cửa. Roy giật nảy mình tay sờ khẩu súng.

Một con chó to tướng chạy vào phòng vẫy đuôi. Roy cười gượng:

Hắn đá con chó một cái và nhìn nó chạy dọc hành lang đi tìm chủ. Steve lại gặp phải vấn đề khó vào ức con chó chạy đến. Anh định không để cô gái mặc. nguyên cả quần áo mà nằm ngủ nhưng lại dùng dằng không thể cởi ra. Nhưng không còn cách nào khác. Người phụ nữ sống gần anh nhất ở cách xa 30 dặm, và lại anh không có cách nào đi đến đó cả.

Con chó chạy vào làm anh nhẹ người. Anh kêu lên:

- Chào Spot! Mày đến đúng lúc thật.

Nhưng con chó cứ như đi thụt lùi, lông dựng lên. Steve ngạc nhiên nói: - Mày làm sao thế, đồ đàn!

Con chó chỉ nhìn cô gái, nó thụt lùi từ từ rồi sủa lên một tiếng như khóc,

chạy ra hành lang rồi nhảy phóc ra ngoài.

Steve cầu nhàu: - Trời, cả nhà điên hết rồi.

Anh mở tủ lấy bộ pijama lụa trắng, cắt bớt tay áo, ống quần rồi ướm nhìn thân hình cô gái cảm thấy như vừa vặn. Anh mong cô gái không tỉnh dậy vào lúc này. Anh mở nút áo cô, trong cánh tay áo anh thấy có chiếc khăn thêu chữ Carol. Anh xoay xoay trong tay. Carol, Carol gì? Cô là ai? Cô từ đâu đến? Cô có thật mất trí nhớ không? Có thật cô không nhớ gì xảy ra không? Cô không biết mình là ai? Anh nhìn lại cô nằm dài trên giường. Cô thật xinh. Cô không phải là loại đón xe ngoài đường đi nhờ. Cả một màn bí mật bao trùm lên cô gái!

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 2

6

Một tuần lễ đã qua.

Một tuần lễ cực nhọc đối với Steve, với đủ công việc. ở trại, phải nấu nướng và chăm sóc Carol. Roy không bao giờ giúp anh, cả ngày hắn chỉ leo lên một mỏm đá nhìn xuống đường dò xét, đứng ở đây hàng giờ nhìn dăm dăm, sững sờ xuống vùng thung lũng vắng người.

Steve đoán có lẽ ai đây đã đe dọa hắn nên hắn mới hốt hoảng như vậy.

Anh đoán đúng, bởi vì sau 3 ngày không thấy có gì, Roy có vẻ như đỡ căng và cuối cùng không ra ngoài trông chừng nữa. Đến cuối tuần hắn trở nên dễ chịu, ít ra là trong chừng mực của một con người ích kỷ, đòi bại của hắn.

Tuy nhiên hắn vẫn cương quyết ngăn không cho Steve rời vùng núi xanh và anh buộc phải nghe theo.

Vì Carol ở trong phòng Steve nên hai anh em phải ở chung với nhau trong một buồng khác và Steve có dịp thấy nỗi hoang mang lo sợ của anh mình. Roy rất ít ngủ, cứ trần trọc mãi và khi ngủ thì chỉ cần có tiếng động nhẹ cũng làm hắn nhòe dậy ngay.

Carol lành vết thương thật nhanh. Hai ngày đầu cô rất yếu nên Steve phải luôn luôn ở bên cạnh cô. Khi cơn sốt lui, vết thương bắt đầu lành, cô bắt đầu hồi sự" c.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa lấy lại được trí nhớ. Cô không nhớ gì về chuyện trước kia, về Glenview, không nhớ mình là ai. Cô đã bắt đầu tin cậy ở Steve và câu chuyện giữa anh và Carol một thêm thân mật khiến cho Steve có cảm tình sâu đậm với Carol dễ dần dần đổi thành tình yêu.

Từ khi đứng dậy được, Carol theo sát bên Steve từng bước, cô chỉ thấy vui sướng được ở bên anh.

Steve không biết gì về sự lệch lạc tâm trí của Carol mà cho rằng thái độ đó là do vết thương trên đầu làm Carol mất trí nhớ, mất cả sự dè dặt của người lớn, chỉ còn lại tâm não của trẻ con. Anh tự nhủ rằng trong tình trạng như thế thì không nên đáp lại tình cảm... Vì thế anh tự nén mình, và nghĩ rằng một tình yêu như thế chỉ là một thoáng lạc lõng lạ kỳ của tâm hồn rồi nó sẽ mất đi khi cô ấy lấy lại trí nhớ.

Ngược lại, Roy thấy ngay Carol là một con mồi dễ dàng và luôn luôn nghĩ tới cô. Carol không lưu ý đến hắn, tâm trí hoàn toàn bị Steve thu hút, nhưng

hắn tin rằng nếu có dịp thì cô sẽ không từ chối.

Một buổi sáng trong khi mơ màng bên hồ, hắn thấy Carol đi xuống giữa các hàng thông. Steve bận việc trong nhà nên Roy bạo dạn tiến đến chặn cô lại, nhìn thẳng vào cô nói:

- Chào! Cô đi đâu về đây?

Gương mặt cô sáng rực lên giữa ánh mặt trời nhợt nhạt khiến hắn thấy rạo rực. Carol trả lời bằng một giọng bình thản đều đều: - Đi cho chồn ăn. Tôi đi gặp Steve. Đừng chặn đường tôi!

- Nhưng tôi muốn nói chuyện với cô. - Roy tiến gần lại. - Đã đến lúc chúng ta cần làm quen với nhau rồi đây.

- Tôi đi tìm Steve. - Cô lặp lại và tìm cách lánh sang bên nhưng Roy đã chặn lối.

- Mặc Steve! Đây, cô nên dễ thương một chút. Cô đẹp lắm! Tôi điên vì cô đây. Thật mà.

Hắn nắm tay cô kéo lại gần. Carol vẫn để mặc hắn làm gì thì làm, không kháng cự, không thích thú, mắt vẫn nhìn về hướng nhà. Roy siết chặt cô, ngửi hương tóc thoảng ra. Hắn có cảm tưởng như đang ôm một hình nộm bán ở cửa hàng. Ba tuần lễ xa đàn bà đối với hắn là quá lắm. Cho nên hắn không cần quan tâm đến thái độ hoàn toàn dửng dưng của cô. Carol nói giọng nghiêm nghị: - Bỏ tôi ra, tôi còn đi tìm Steve.

- Nó không bay mất đâu. - Roy vụt vặn người Carol trong tay. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt không hồn mở rộng rồi ép môi lên môi Carol. Miệng cô gái vẫn ngậm kín, tay cô cứng đờ không xuôi theo người. Cô không dang hiến mà cũng không chống cự.

Máu sôi lên trong người Roy khi hắn sờ soạng thân hình Carol rồi lại siết chặt thêm.

Bỗng hắn thấy mình bị lôi mạnh ra, phải buông Carol và lại thấy khuôn mặt giận dữ của Steve. Chưa kịp rút súng ra thì Steve đã tung một quả đấm trúng hàm làm hắn ngã lộn ra.

- Anh còn tái diễn cái trò này là tôi vặn cổ đây. - Steve bình tĩnh nói rồi ôm ngang người Carol dẫn đi.

- Tôi đưa cô về nhà.

Carol sung sướng đi bên Steve, cô nói:

- Sao anh đánh hắn? Tôi chẳng thấy có gì cả.

- Tôi không muốn hắn làm cô sợ, - Steve trả lời, liếc mắt ngạc nhiên.

- Tôi không sợ. Nhưng tôi không thích hắn. Nếu anh không thích hắn đối xử với tôi như thế thì lần sau tôi sẽ ngăn cản hắn. Tôi không biết như thế làm anh giận.

- Thôi... - Steve trả lời và ngẫm nghĩ về lời lẽ đó. - Tôi không muốn hắn tái diễn...

Roy nhìn họ đi xa rồi từ từ ngồi dậy. Hắn cảm thấy sung sướng khi Carol không chống cự gì, đến nỗi hắn quên cả cú đâm của Steve. Hắn vừa hôn Carol! Thật là phỉnh trẻ con cho kẹo. Nếu Steve không ra thì xong rồi... Đêm đến lặng lẽ và bình yên. Gió nhẹ lay động lá và nước vỗ rập rình dưới chân thêm bền nhỏ.

Roy nghĩ tới Carol. Hắn không biết làm sao rời phòng mà không làm cho Steve tỉnh giấc. Nếu đến được phòng Carol thì mọi việc xong hết. Hắn nhồm dậy nhìn Steve. Cùng lúc hắn cảm thấy có vật gì đang di động bên ngoài.

Nỗi ham muốn tan biến, hắn ngồi lại giường, tim đập mạnh.

Một bóng người đi qua khung cửa sổ mở: một cái bóng vụt nhanh, lạng lẽ, thoáng hiện rồi biến đi không kịp trông thấy. Roy ngây người như pho tượng. Hắn nghe có bước chân nhẹ trên thềm rồi một tiếng nữa. Một tiếng ván gỗ kêu rảng rắc và bước chân tiến lại gần.

Roy lay mạnh Steve. Anh vội ngồi dậy, bàn tay Roy bầu chặt lấy người anh. Nhìn về mặt tái nhợt của Roy, Steve hỏi nhỏ: - Cái gì thế?

- Có ai ở bên ngoài - giọng Roy run lên. - Nghe đi!

Đàng xa phía ngoài hồ, con Spot tru lên ghê rợn. Steve nhảy ra khỏi giường và dừng ngay lại khi thấy cái bóng đi qua khung cửa sổ:

- Carol đấy, đồ ngu! Tỉnh trí lại đi.

Roy vẫn còn nghệt thờ, hắn nói nghe như tiếng rít qua răng:

- Carol? Nó làm gì thế? Chú có chắc không?

- Tôi trông rõ Carol mà! - Steve trả lời, dựa mình vào cửa sổ.

Sau một lúc lưỡng lự, Roy đến bên Steve. Carol đi từng bước dọc dài hành lang. Cô mặc chiếc áo pijama của Steve, chân đi đất. Roy nói nhỏ:

- Con chó chết! Nó làm tôi hoảng lên. Nó làm gì ngoài đó?

- Im đi! - Steve thì thầm - Có lẽ cô ta mắc bệnh mộng du.

Roy gù gù. Bây giờ thì hắn không còn sợ nữa. Hình ảnh Carol đi chân đất trong bộ pijama lụa trắng, để làn tóc xõa xuống bờ vai làm hắn thấy bưng bưng trong người.

- Cảnh thật tuyệt! - Hắn thốt lên - Con bé có thân hình hấp dẫn làm sao!

Steve ra hiệu im lặng. Anh lo lắng tự hỏi. Rằng cô đi đi lại lại như thế để làm gì. Carol bỗng nhìn về phía hai người và cảm thấy mình đang bị theo dõi. Ánh trăng chiếu rõ khuôn mặt khiến hai người giật mình vì thấy khác lạ hẳn: bộ mặt co rúm rỏ, đường nét méo mó khiến cô trông có vẻ tinh ma yêu quái. Bên mép cô giật giật và đôi mắt đen thủy tinh không hồn. Steve khó nhận ra đó là Carol.

Spot tru lên thê thảm nơi một góc sân bên kia khiến Carol quay phắt lại về phía nó. Cả cử chỉ của cô có cái gì lén lút, lạnh lẽ, tinh ma và nguy hiểm nữa... Thế rồi trong khi con Spot tru lên thì cô leo qua cửa sổ vào phòng.

Roy nói với giọng run rẩy:

- Chú nghĩ sao? Có thấy bộ mặt của nó không? Con mắt nữa.
- Thấy rồi. - Steve lo lắng. - Để tôi đến xem sao.
- Coi chừng nó móc mắt chú đấy, - Roy vừa nói vừa cười gượng gạo, - Cứ theo kiểu cách đó thì nó dám làm lắm!

Steve mặc áo, lấy đèn bấm đến phòng Carol mở nhẹ cửa, Carol đã nằm xuống, nhắm mắt, để ánh trăng soi rõ mặt. Cô vẫn đẹp, trong trắng hơn lúc nào hết và khi Steve gọi, cô không nhúc nhích. Anh đứng nhìn một lúc rồi khép cánh cửa trở về.

Đêm ấy anh cũng mất ngủ như Roy.

o0o

Sam Garland và Joe đang lau rửa chiếc xe cứu thương của bệnh viện Glenview.

- Đừng quay lại. Tên nhà báo chuyên chó má lại đến kia kìa!

Joe nhe mồm chiếc răng vàng:

- Tao khoái hần. Hần giỏi theo dõi lắm. Mà xem tao có thể rút được ở hần tí tiền nào không?

- Đồng ý, - Sam vừa nói vừa lùi lại ngấm 2 đèn pha bóng loáng.

Phil Magarth, người dong dỏng cao, dáng hơi lẳng tử, tiến tới với vẻ hững hờ. Cả tuần, anh đi dạo quanh vùng để săn tin tức về cô gái điên nhưng ngoài lời bày tỏ ngăn ngại của bác sĩ Travers - không cho anh biết gì - và câu: "Đi chỗ khác để tôi yên" của viên Cảnh sát trưởng thì anh không còn biết gì hơn nữa.

Magarth là phóng viên trong vùng đồng thời cũng là thông tin viên cho nhiều tờ báo ở vùng Trung Tây, anh rất nhạy bén trong việc móc ra những tin tức hấp dẫn và tin rằng thường có những chuyện lý thú ẩn sau các sự kiện rời rạc này... Sau khi mò mẫm khắp nơi, anh quyết định moi móc từ Garland và Joe.

- Chào các bạn! Đã tìm ra con nhỏ chưa?
- Hỏi bọn tôi thì cũng vô ích thôi, - Garland lại cúi xuống lau chùi. - Bọn này chỉ là dân làm công mà. Phải không Joe?
- Đúng vậy! - Y trả lời và nháy mắt với Magarth.
- Tôi nghĩ chắc anh có biết, - Magarth nói tay xóc cóc cho mấy đồng bạc trong túi kêu lên. - Tên con bé là gì nhỉ. Sở tính tiền của tòa soạn đặt cho tôi vẫn còn dư, nếu các anh khoái nó.

Vẻ mặt dửng dưng của Sam và Joe biến thật nhanh.

- Dư bao nhiêu? - Sam thận trọng hỏi.
- Còn khá. Nếu có cái gì, các anh cho biết đi.
- Chúng tôi cũng muốn lắm. Có 100 đô la thì bật mí phải không Joe?
- Đúng lắm! - Joe xoa tay.

Magarth rút trong túi một cuộn giấy đếm bốn tờ 25 đô la:

- Tôi đi đâu cũng mang bánh theo hết. Thế nào ta cũng hiểu được nhau mà. Tôi nghe đây.

- Đó là người thừa hưởng gia tài của Blandish, - Sam chớp lấy tiền. - Sao, được không?

Magarth la lên:

- Anh nói gì thế? Chuyện tào lao gì vậy?

- Đúng y boong! - Sam vừa nói vừa đưa 2 tờ cho Joe. - Ông có nghe nói về John Blandis chưa? Lão ta có co n gái bị bắt cóc đấy...

o0o

7

Hôm sau Steve và Carol ăn sáng không có Roy. Hắn đi câu. Steve rót cà phê và hỏi về tự nhiên:

- Đêm qua cô ngủ có ngon không?

- Tôi nằm mơ. Lúc nào cũng nằm mơ.

- Cô có thức dậy không? - Steve mỉm cười nhìn cô - Tôi nghe hình như có ai đi lại trong nhà. Không biết chừng chính tôi nằm mơ cũng nên.

- Ồ không! - Những ngón tay xinh xắn đặt vào thái dương. - Chắc có chuyện gì đấy, tôi không thể nào nhớ hết được. Tôi sợ lắm - Cô vươn cánh tay qua bàn nắm lấy tay Steve. - Tôi không biết ra sao nếu như không có anh. Ở bên anh, tôi thấy yên lành làm sao!

Steve vuốt ve tay cô, mỉm cười ngượng ngập:

- Thế nào cũng tốt đẹp cả thôi. Cô mơ thấy gì thế?

- Tôi không nhớ rõ nữa. Tôi có cảm giác như lúc nào cũng chỉ có giấc mơ. Một cô y tá. Tôi không biết cô ta làm gì nhưng luôn luôn thấy cô ấy. Mắt nhìn hung dữ, cô ta lúc nào cũng cúi đầu xuống tôi. Tôi sợ đến nỗi giữa cơn mơ tôi tỉnh dậy, hoảng hốt, tim đập mạnh và đêm tối càng làm tôi sợ thêm. Cả ngày Steve cứ bận tâm suy nghĩ về Carol cho đến khi Roy quay về. Hắn giữ im lặng, cau có. Roy luôn liếc trộm Carol.

Giữa đêm, hắn ngồi dậy, khẽ gọi người em. Không thấy trả lời, hắn liền giờ chẵn ra, len lén bước đi. Phòng Carol ở đầu kia hành lang. Chỉ có tiếng gió xào xạc qua lá và tiếng sóng vỗ lên bờ đá.

Carol nằm dài, tay trần, tóc xõa như một vành ánh lửa trên gối; ánh trăng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp và khi hắn bước vào, cô mở mắt. Hình như cô không sợ sệt gì. Đôi mắt to lặng yên.

Roy nói: - Chào cô bé!

Hắn không tìm được câu gì để nói, người nóng ran:

- Tôi đến để làm bạn với cô bé đây.

Carol không trả lời, chăm chú nhìn hắn lại gần.

- Xin cô chờ sự tôi.

- Ồ không! - Cô dịu dàng nói. - Tôi nghĩ rằng anh sẽ đến. Tôi mơ thấy anh.

Roy như không tin ở tai mình. Hắn ngồi bên mép giường.

- Cả ngày tôi luôn luôn nghĩ tới cô. - Hắn cầm bàn tay ấm mềm - Tôi muốn hôn cô.

- Steve không thích đâu.

- Steve không biết đâu. Chú ấy ngủ. Chắc cô bằng lòng phải không?

Hắn áp sát mặt vào Carol, tay để lên ngực Carol. Cô không cử động gì nhưng cứ nhìn trần trần. Hắn nói:

- Cởi cái này ra, - tay hắn chỉ hàng nút áo pijama. - Cởi ra, Carol, tôi không làm gì hại cô hết.

Cô gái cởi áo và tay hắn cảm thấy làn da mềm ấm. Mắt cô mờ đi nhưng vẫn nhìn thẳng. Hắn luồn tay vào sau lưng cô nâng lên. Bỗng nhiên Carol cười lạnh lạnh, tiếng cười làm Roy sững sốt, ngỡ ngàng.

- Cười quái gì mà cười? - Hắn nổi giận và ngậm chặt môi cô.

Trong một khoảnh khắc cô không chút cử động nào, rồi bỗng nhiên cánh tay cô duỗi ra như cái lò xo thép, lướt qua sau gáy hắn, bấu lấy vai, cổ và há răng cắn chặt môi hắn.

Ở phòng bên, Steve giật mình tỉnh dậy. Anh thắc mắc. Cái gì khiến mình thức dậy như thế này? Carol đi ra ngoài sao? Có phải vì thế mà mình sực tỉnh không?

Anh đi lại bên cửa sổ. Không có ai ngoài hiên. Con chó Spot ở phía nhà kho nhìn vào nhà im lặng. Steve lắc đầu, cái gì đó thúc đẩy, anh nhìn vào giường Roy: trống không. Anh chỉ có một ý nghĩ: Carol, và phóng mình ra cửa.

Cùng lúc ấy, một tiếng kêu thét đau đớn nghe rợn người nổi lên. Im lặng tiếp theo rồi có tiếng khóc lóc, rên rĩ, đứt quãng:

- Steve! Steve! Cứu!

Tóc Steve dựng đứng lên và anh chạy vụt trên hành lang. Roy chạy đến anh, khom mình, tay bịt mắt, máu loang ra qua kẽ tay, rơi từng giọt xuống đất..

- Mắt tôi! Nó làm tôi mù rồi! Cứu anh, Steve! Trời, làm sao cứu tôi!

Steve nắm tay hắn: - Anh làm gì cô ta rồi?

Anh chạy đến phòng Carol thấy phòng trống, vụt ra cửa sổ và sững người.

Carol đứng trên bậc thềm đang nhìn lại phía anh. Nửa thân trên trần ra, đôi mắt dưới ánh trăng loang loáng như mắt mèo.

Steve lặng người: chưa bao giờ anh thấy cô đẹp kỳ diệu, hoang dại đến như thế. Mái tóc Carol loáng lên như màu đồng đỏ dưới ánh trăng xanh nhạt, làn da cô ánh một màu trắng lạnh giá nổi lên nền sẫm. Cô đứng đấy, ngực vươn căng, tay giơ ra như vuốt loài thú, đứng đấy rình rập. Cảnh tượng đó làm Steve sững sờ nhưng cũng kích thích anh đến tột độ.

Thế rồi cô quay lại, bước xuống tam cấp, băng qua sân gần như chạy. Steve nghiêng mình gọi:

- Carol! Carol, trở lại đi!

Nhưng cô đã biến mất sau rừng thông.

Anh không biết nên làm gì, nghe tiếng Roy rên rỉ, anh quay ra hành lang.

- Bình tĩnh lại đi. Anh có đau gì lắm mà phải rên xiết như thế?

- Tao lại còn phải nói với mày là nó móc mắt tao à? Trời! - Roy rống lên và mở tay ra.

Steve lùi lại, kinh hoàng. Đôi mắt Roy ngập đầy máu. Những vết móng tay tàn nhẫn vạch trên mắt, trên trán, trên má Roy. Hắn đứng dựa vào cách rên rỉ, run bắn lên.

- Cứu anh với! Đừng để anh bị mù. Steve đừng rời anh. Nó trở lại đây... Nó là con điên, một đứa sát nhân...

Steve nắm lấy hắn, gần như lôi hắn về giường, nói vắn tắt:

- Anh bình tĩnh. Để tôi băng cho. Chắc là tại chảy máu nên không nhìn thấy gì. - Steve đi lấy hộp cứu thương.

- Chớ rời anh. Con nhỏ nó trở lại bây giờ. Anh biết là đui rồi. Chớ rời anh.

Bọn nó bám sát anh... Chúng sẽ giết nếu tìm thấy anh. Bây giờ anh không tự vệ được nữa rồi...

- Ai bám sát anh?

- Bọn Sullivan! - Roy thú nhận trong khi mò mẫm tìm bàn tay người em -

Chú không biết bọn chúng đâu. Chúng là bọn giết mướn. Bernie - cướp - nhà

- băng mướn chúng giết anh.

- Chúng không thể biết ở đây mà đến giết anh được. Ở đây anh được an toàn. Để tôi rửa mắt, anh sẽ bớt đau.

Khi thấy Roy bớt hoảng hốt, Steve hỏi:

- Anh làm gì Carol thế?

- Không làm gì hết! Nó muốn anh đến! Nó nói rõ mà! Nó để anh hôn. Trời! Nó mạnh làm sao! Nó cắn vào miệng anh, túm cổ... Đáng sợ thật!... Mắt nó lóe sáng lên. Anh giãy giụa sắp thoát được ra thì nó lấy tay quào mặt. Giống như là vuốt cộp! Nó là con điên... con thú hoang!

- Cô ta sợ hãi đấy, - Steve nói mà tim thất lại. - Tôi đã dặn anh đừng luẩn quẩn bên cô ta mà!

- Nếu bây giờ bọn Sullivan đến thì làm sao? Steve, chú không thể để bọn chúng giết anh được.

Roy ngồi xuống, loay hoay tìm dưới gối:

- Súng anh đây. Thấy chúng thì bắn ngay. Chú gặp chúng là biết liền à.

- Anh yên tâm đi. Ở đây thì anh đừng sợ gì hết.

- Chú không biết chúng đâu. Bọn chúng là những tên dao búa chuyên nghiệp. Không bao giờ chúng để những người bị thuê giết chạy thoát cả. Bernie trả tiền chúng hậu lắm. Anh biết, anh tin chắc chúng sẽ tìm ra anh.

- Nhưng tại sao chúng lại phải giết anh?

Roy nắm áo em: - Bernie và anh cướp một nhà băng lớn. Anh ẵm toàn bộ

tiền trốn luôn. Bernie nhiều lần bảo anh trả lại nhưng anh trả lời cứ lên trời mà đòi! Hai mươi nghìn đô la! Anh cất kín rồi và Bernie thuê bọn Sullivan giải quyết vấn đề. H ắn biết bọn chúng sẽ lột da anh, chắc chắn lắm.

o0o

8

Hai con quạ...

Hình ảnh này rất thích hợp với bọn Sullivan. Chúng mặc áo choàng đen, quần ống loe, giày đen mũi nhọn, mũ phớt đen, đúng là một cặp cô hồn.

Quanh cái cổ to tướng, cả hai đều quấn một khăn quàng lụa đen.

Vài năm trước chúng theo một gánh xiếc rong, trình diễn vài tiết mục với biệt danh Anh em nhà Sullivan. Nhưng không phải anh em thực, một đứa tên là Max Geza, còn đứa kia là Frank Kurt.

Đó hai hai tay phóng dao lành nghề, bắn súng thiện nghệ. Tiết mục ăn khách nhất là màn trình diễn ném dao vào vách dạ quang vẽ quanh thân hình cô gái chỉ cách vài phân. Trò thật hấp dẫn, gây cảm giác mạnh mẽ có thể kéo dài nhiều năm nếu chúng không thấy chán nghề và chán cả người đồng diễn.

Cô gái này tỏ ra thân thiện với chúng nhưng hết trò thì thôi không chú ý gì

đến chúng nữa. Cô đem lòng yêu một. anh hề. Bọn Sullivan cố tìm một người khác nhưng với số tiền chúng định bỏ ra, chúng không thể tìm được người nào chịu cho chúng ném dao tới tấp, lại càng không thể cho chúng đòi hỏi này khác. Mặt khác, việc đều đều làm chúng sinh chán, chúng nói với người quản lý là sẽ bỏ đi nhưng gánh xiếc hưng thịnh nhờ màn đó nên người quản lý không chịu hủy bỏ hợp đồng.

Để giải quyết vấn đề, vào một buổi tối Max ném vào vào mục tiêu rõ rệt: con dao rung lên cắm phập vào cổ cô gái. Thế là xong buổi diễn, xong người đồng diễn và cũng xong luôn cả khế ước... Max ngạc nhiên, chuyện dễ như thế mà mãi h ắn nghĩ không ra.

Lại cũng chính Max nghĩ tới chuyện giết mướn. Cái chết hấp dẫn h ắn. Frank không phải là một tay nhiều sáng kiến nhưng nhiệt tình, gã đồng ý cộng tác với Max. Chúng tuyên bố làm việc cho bất cứ; ai trả 3,000 đô la mỗi vụ, cộng thêm tiền chi phí 100 đô la mỗi tuần.

Chính bọn Sullivan cũng ngạc nhiên khi có nhiều khách làng làm chúng bận rộn luôn luôn.

Chúng đi từ nơi này đến nơi khác trong chiếc xe Packard đen như 2 con quạ lạng lẽ gieo rắc cái chết. Cảnh sát không biết, vì nạn nhân không dám tố cáo để nhờ chính quyền che chở. Có khi nạn nhân nghe tin và trốn m ất. Nhưng cũng không thoát khỏi tay bọn Sullivan. Chúng chỉ đòi người thuê một tấm hình và địa chỉ cuối cùng của "khách hàng", thế thôi. Còn kết quả là phần của bọn chúng. Chúng không tiêu gì nhiều. Chi phí 100 đô la mỗi tuần là quá đủ cho bọn chúng. Số tiền 3,000 đô la chúng để dành, gom góp lại để

đạt ước mong cuối cùng là lập một trang trại nuôi chim rộng lớn.

Bernie - cướp - nhà - băng tìm bọn Sullivan từ lúc Roy ôm trọn số tiền cướp được. Bọn Sullivan nhận khử Roy với giá tiền 5,000 đô la vì ông chủ Bernie với đầy đủ bộ sậu mà phải thuê chúng thì công việc đúng là khó nhá rồi.

Roy biết Bernie sẵn đuổi nên trốn ngay không dám lằng vằng những nơi quen thuộc. Điều tra kỹ, người ta được biết Roy đã rời New York, đến ga Pensylvanie thì mất dấu. Nhưng chuyện khó với ai chứ không khó với anh em Sullivan. Chúng tìm ra Roy có người em năm trước còn là tay môi giới bảo hiểm ở Cansas City. Chúng lặn lội tới nơi và được biết Larson đã bỏ đi nuôi chồn còn nuôi ở đâu thì không ai biết.

Suốt cả tuần, bọn Sullivan thay nhau gọi điện đi các nơi bán vật dụng nuôi chồn để hỏi han về Steve Larson với lý do Steve được hưởng một gia tài lớn nên muốn liên lạc với anh. Biện pháp đơn giản đó đã thành công: một hiệu buôn ở Bonner Springs đã cung cấp cho Steve nhiều vật dụng nên cho chúng địa chỉ.

Ba ngày sau, một chiếc Packard đen du lịch dừng trước một biệt thự cách đèo lên Núi Xanh khoảng 45 cây số. Bọn Sullivan bước xuống đi vào một quán trang hoàng đúng kiểu cổ điển của Viễn Tây. Thói quen hành động chung khiến mọi cử chỉ của chúng đều rất khớp nhau. Kẻ này đúng là bóng dáng của người kia. Bộ quần áo đen, thái độ nghênh ngang của chúng khiến mọi người trong quán đặc biệt chú ý và họ cảm thấy Thần Chết vừa theo chúng vào.

Từ lúc còn ở gánh xiếc, chúng đã cố làm cho giống nhau: cũng để bộ ria mảnh, cũng cắt tóc ngắn. Nhưng nhìn kỹ thì Max thấp hơn Frank 2 phân, khuôn mặt hẹp và tái mét với làn môi mỏng, còn Frank mập hơn, dễ kích động hơn, mũi khoằm, miệng dày dạn và có thói quen liếm môi mỗi khi nói. Bọn Sullivan kéo ghế cao đặt bàn tay đi găng lên quầy. Người bán rượu nghĩ chúng có dáng hai con chim âm hồn nhưng không muốn lời thôi nên cố nở nụ cười hỏi:

- Hai ông uống gì?

- Hai ly nước chanh, - Max nói giọng nhỏ nhẹ mà gắt.

Người bán phục vụ xong định lui thì Max ngoắc lại:

- Ở đây, có chuyện gì thế? Chúng tôi không phải là dân ở đây nên không biết.

- Chà, thành phố đang sôi động ồn ào, - người bán rượu có dịp kể lại câu chuyện xảy ra trong ngày. - Ngài mai là các báo trong nước sẽ đưa tin ở trang nhất về việc này, tôi vừa được nghe một tay phóng viên cho biết như vậy.

- Chuyện gì thế?

- Một nữ bệnh nhân tâm thần vừa trốn khỏi viện. Hình như đó là kẻ sẽ

hưởng 6 triệu đô la đấy.

- Viện tâm thần ấy ở đâu?

- Phía trên kia, cách đây 5 dặm, trên đường đi Oakville. Con nhỏ theo xe cam nhông đến tây đây. Nhưng xe tải lật ở cách đây một dặm, hình như nó đã giết tài xế.

- Người ta có tìm được con nhỏ không? - Frank hỏi sau khi hút hết ly nước chanh và lấy mu bàn tay chùi mép.

- Chưa thấy. Người ta đang tìm. Sáng nay lũ cớm có đến đây. Xưa nay chưa từng thấy nhiều cớm như vậy.

Max nháy mắt:

- Tại sao một con nhỏ điên lại có nhiều tiền như vậy?

- Tiền của John Blandish, ông vua thịt. Các ông có nhớ vụ Blandish không? Con nhỏ là cháu ngoại của lão đó.

- Tôi nhớ ra rồi, - Frank nói - Chuyện cách đây gần 20 năm là ít.

- Đúng rồi. Con nhỏ là con gái của tên bắt cóc... thằng kia là dân anh chị... và con bé thừa hưởng tính nết của cha. Nếu trong vòng 14 ngày không tìm được nó thì không thể bắt con nhỏ quay về viện tâm thần được. Luật của tiểu bang này là như thế. Và rồi cô ta được hưởng cả gia tài không ai có quyền ngăn được. Chính vì thế mới có chuyện ồn ào.

- Cô ta có thật điên... có nguy hiểm không? - Max hỏi.

Người bán rượu gật đầu:

- Sao lại không? Cô ta từng giết người.

- Nếu tình cờ gặp thì làm sao nhận ra?

- Hình như cô ta tóc hoe, nhỏ nhắn dễ thương như mọi người. Ngoài ra có cái sẹo nơi cườm tay.

- Thế thì dễ nhận ra thôi, - Frank nói và đặt tờ 100 đô la trên bàn hỏi với giọng tự nhiên. - Xung quanh đây có ai nuôi chồn không?

Người bán rượu trả lại tiền:

- Có đấy. Trại Chồn Bạc của Steve Larson, bên trên đèo Núi Xanh kia.

- Xa không?

- Khoảng 20 dặm.

Max nhìn đồng hồ chỉ chín giờ rưỡi. Hắn nói với giọng thận trọng:

- Chúng tôi đi mua lông chồn, phải lên trên ấy xem sao? Xem chủ trại có bán không?

Hắn gật đầu chào, bước ra cửa rồi quay lại, Max nhẹ nhàng hỏi:

- Anh chàng đó ở một mình phải không?

- Chắc ông hỏi ông ấy lo việc chăn nuôi một mình phải không? Đúng vậy, nhưng lúc này ông ta có một người nữa. Khoảng 8 ngày trước, tôi thấy người ấy đi qua.

Bọn Sullivan tỉnh bơ: "Chào!" rồi chúng bước ra xe.

Phil Magarth đứng dựa vào một cái cây nhìn chúng bước đi. Anh trật chiếc mũ ra sau gáy rồi bước vào gáy.

- Thế nào Tom? - Phil kéo ghế thả bịch người, vẻ hơi mệt mỏi. - Còn uytcki không? Tôi muốn uống hết hăm rượu của anh đây.

- Chào ông Magarth! Không có tin gì về con nhỏ khùng ấy à?

- Không có gì cả! - Magarth cầm chai rượu rót ra.

- Tôi vừa nói chuyện ấy với hai người khách. Ông thấy hai người mặc đồ đen không?

- Ồ!

Người bán rượu gãi đầu:

- Thấy đáng mà sợ... Theo họ nói thì họ buôn lông chồn.

- Thật không? - Magarth ngẩng đầu lên hỏi, vẻ quan tâm - Chúng có đáng dân buôn lông chồn cũng như tôi có đáng làm phó mát ấy mà! Tôi gặp chúng rồi. Đúng là gặp ba lần trong hai năm. Và mỗi lần như thế lại có một người bị giết thê thảm. Anh thấy có lạ không?

Người bán rượu tròn mắt nhìn:

- Ông nói gì thế, ông Magarth?

- Tôi cũng không biết nữa, - Magarth thú nhận. - Nhưng chuyện này thì không thể quên được. Anh có nghe nói về anh em Sullivan không?

- Tôi không tin!

- Có thể là họ không có trên đời này nhưng có tin đồn chúng là những tay giết mướn nhà nghề. Chúng ghé thăm chơi nhà một kẻ nào đó có thể là kẻ ấy đi đời nhà ma luôn. Không biết hai gã kia có phải là bọn Sullivan không? (Anh tự nói với mình). Họ muốn gì thế?

- Họ hỏi thăm Steve Larson, - người hầu bàn nói với vẻ lo lắng. - Họ hỏi ông ta ở một mình phải không?

- Người nuôi chồn trên đèo Núi Xanh kia?

- Vâng, đúng đấy! Ông ta thật dễ chịu! Thường uống rượu ở đây. Khoảng một tháng thì đến một lần. Tuần vừa qua tôi thấy ông ta nhưng ông ta không ghé vào vì đi cùng với một người.

- Thật ư? Và hai gã kia hỏi về họ?

Người hầu bàn gật đầu xác nhận:

- Theo ông nghĩ thì...

- Tôi không nghĩ gì hết, tôi chỉ cố đoán mà tìm thôi. Khi tìm được tôi mới ngồi trước bàn máy chữ gõ thành một mớ để anh nuốt thêm với bữa sáng đây. Thật khổ như chó!

Anh bước đi ra cửa rồi quay lại:

- Có thể là anh không đọc. Tom, kín miệng đi, đừng nói cho ai biết việc này. Rồi anh vội vã đi.

o0o

Cặp mi mắt của Roy sung phồng lên khiến cho Steve không biết bên trong mắt có bị phạm không, anh ngăn được máu chảy và cố thu xếp cho người anh được khá lên. Xong anh nói:

- Để tôi đi tìm Carol. Tôi không thể.

Nhưng Roy đã nhô mồm dậy, ngắt lời:

- Không, chú không thể để tôi ở đây một mình như thế này được. Không biết chừng nó nấp ở đâu đó chờ cho anh đi để nó thanh toán tôi đấy.

- Đừng nói nhảm nào, - Steve nghiêm giọng. - Tôi nhất định đi. Tốt hơn là anh bớt than vãn đi!

- Đừng có điên, Steve! - Roy loay hoay rờ rẫm chung quanh. - Nguy hiểm lắm. Nó giết chú mất. Nó sẽ cào chú như đã cào tôi đấy.

Steve nhìn vào trời đêm đầy ánh trăng. Anh không thích chui vào vạt rừng tối om nhưng anh không thể để Carol lang thang như thế mà không đi tìm. Anh nghĩ tới đôi mắt người lái xe cam nhông, nghĩ tới nét mặt tinh ranh của Carol mà anh bắt gặp đêm trước. Anh cúi xuống nhìn cái thân hình tòi tệ, run rẩy, cầu khẩn anh đừng bỏ hắt một mình. Carol có nguy hiểm không? Có điên thật không? Có phải cú sốc trên đầu đã biến cô thành bất thường không? Không phải. Điên là một trạng thái di truyền. Đầu bị đập không thể khiến người ta giết người. Chắc là sự lo sợ làm cô ta điên. Đúng rồi! Người lái xe muốn hiếp cô và bây giờ là Roy. Đáng đời lắm. Cho nên anh không có gì để lo sợ về cô. Anh không làm cô sợ thì mọi việc êm xuôi cả. Steve lấy khẩu súng đặt vào tay Roy:

- Cầm lấy đi. Cầm lấy này. Nếu cô ấy trở lại thì bắn lên trần nhà. Tôi không đi xa đâu.

Anh cầm lấy đèn bấm rồi bước ra sân. Mọi vật yên tĩnh. Trăng sáng trên đầu ngọn thông và bóng cây ngả đậm màu trên đất. Steve không thấy Spot đâu và cảm thấy đơn độc. Anh bước đến bờ hồ, đứng yên bên bờ nước lắng nghe phía rừng. Cô ta đi về phía ấy. Không biết đang rình mình ở chỗ nào?

Anh đi dọc theo bờ hồ, tìm đập mạnh. Con đường ở khoảng này đi thẳng vào rừng. Steve dừng lại phân vân không muốn rời ánh trăng để chui vào khoảng tối đen ngòm kia.

Anh kêu lên thật to:

- Steve đây! Cô ở đâu, Carol?

Tiếng vọng từ bên kia hồ đưa sang: Cô ở đâu, Carol!

Âm thanh lạc di, như ma quái nhạo cợt anh. Anh bước tới giữa bóng tối vây quanh. Bây giờ anh không thấy được gì cả, phải bấm đèn lên. Ánh sáng chói lòa soi trên con đường hẹp. Các cành thông trên cao như muốn đè siết lấy anh. Chốc chốc anh dừng lại nghe ngóng. Thế rồi anh cảm thấy quái đản đang rình anh nên quay phắt lại, soi sáng bờ cây, bụi cỏ nhưng vẫn không

thấy gì. Tiếng anh hơi run:

- Carol, cô ở đây phải không? Steve đây!

Sau lưng anh, một bóng đen từ một bụi cây bước lại gần anh. Phía trước mặt Steve, một cành cây gãy. Anh soi đèn về phía ấy và nín thở: một bóng người đứng đấy, mặc toàn đồ đen, tay cầm khẩu súng lục to tướng:

- Giơ tay lên, Larson! - Max nói nhẹ nhàng.

Hai bàn tay từ phía sau sờ túi anh. Anh nhìn ngoái lại, thấy lạnh buốt sống lưng, lại cũng một gã toàn đồ đen, đứng sát bên cạnh, đó là Frank.

"Hai con quạ đen, bọn Sullivan!" Steve tự nói thầm và thấy cổ khô khốc.

Nhưng anh lấy lại được bình tĩnh:

- Các anh là ai?

- Câm cái mồm mày lại! - Max thọc khẩu súng vào hông Steve. - Để lũ ta nói. Carol là ai? Còn mày làm gì ở đây?

- Cô bạn ở chung với tôi, - Steve trả lời. - Tôi đang đi tìm cô ta.

Max và Frank nhìn nhau rồi Max nhẹ nhàng hỏi:

- Roy ở trên kia với mày phải không?

Steve lưỡng lự nhưng biết nói dối cũng vô ích:

- Vâng.

- Frank, coi chừng thằng này. Tao lên lo thằng Roy.

- Còn con bé?

- Nếu nó không lộ ra thì không quan trọng. Nếu nó đến thì sẽ hay. Dem nó đi.

Rồi Max bước gấp về ngôi nhà. Frank thúc súng vào Steve:

- Bước tới! Không được lộn xộn gì hết. Tao biết hết. Cũng không được la lên khi gần tới nhà, trừ phi mày muốn ăn đất.

Steve bước đi sau Max. Anh biết chắc sau khi chúng thanh toán xong Roy thì đến lượt anh nhưng anh không nghĩ cho mình mà xúc động khi nghĩ đến Carol. Dù thế nào cũng không thể để cô lọt vào tay bọn này.

- Các anh không thể để chúng tôi yên sao? Chúng tôi có làm gì các anh đâu?

- Câm đi, - Frank quát lên. - Không phải mày, chúng tao tìm thằng Roy thôi.

- Nhưng anh tôi đã làm gì các anh? - Steve hỏi. - Chúng tôi có tiền. Các anh không cần phải giết.

- Họ trả tiền cho bọn tao giết. - Frank trả lời - Đã lĩnh tiền thì phải làm. Tao chỉ hiểu lý lẽ như vậy thôi.

Trong giọng nói thản nhiên của gã, Steve thấy thật dứt khoát, không có cách nào biện minh cho anh mình được. Anh bước đi với cảm giác của một người thấy mộng dữ trong một thực tế thâm trầm. Trên con đường đến nhà, anh thấy chiếc Packard đen đậu ở đấy, đầu quanh về phía thung lũng. Anh nghĩ giá mình nhảy được vào trong ấy thì có thể thoát, nhưng mình không làm gì được cho Roy hết.

Max đã đứng ở khung cửa sổ nhìn vào thấy Roy nằm dài ở trên giường, tay nắm chặt khẩu súng, gã nhón bước lên bậc tam cấp, không một tiếng động dưới đôi giày đế crep. Roy căng đầu óc rình rập, cổ khô đắng, cứ chờ đợi Carol trở lại để thanh toán. Hắn không nghĩ tới bọn Sullivan vì nghĩ rằng bọn chúng thường hành động rất rất nhanh, nay đã không tìm thấy thì chắc chúng chịu thua rồi.

Steve vắng mặt lâu làm Roy ngạc nhiên, không biết người em ra sao. Đôi mắt hắn không còn nhức nhiều nữa, nhưng đầu hắn thật nặng và buốt. Hắn cảm thấy vừa sợ vừa tự thương thân.

Max bước nhẹ vào phòng, thấy tay Roy nắm khẩu súng lục. Gã mỉm cười độc ác, tiến sát giường. Giết Roy thật quá dễ. Max không thích người ta chết dễ dàng quá như thế.

Roy cầu nhàu một mình, buông khẩu súng, tay ôm lấy đầu. Max nhặt khẩu súng lên nhét vào túi, đứng nhìn suy nghĩ đến phản ứng của Roy khi thấy mất súng.

Một lúc sau, Roy thả tay xuống tìm vũ khí. Bàn tay hắn sờ soạng bên trái, bên phải, miệng cầu nhàu rồi lại mò kiếm lần nữa. Hắn ngồi dậy. Mồ hôi túa ra.

Max nhè nhẹ lấy chiếc ghế để sát cạnh giường và ngồi xuống. Hắn thật thích thú được trông thấy nạn nhân của hắn càng lúc càng hoảng hốt mà không thấy kẻ thù của mình.

Roy lẩm bẩm cúi xuống:

- Chắc nó trôi trên sàn.

Max ngồi im khoanh tay trên đầu gối, chăm chú nhìn một cách tò mò và khoái trá. Mấy ngón tay của Roy sờ soạng lướt qua mũi giày của Max, dừng lại, rồi lui lại chậm chậm. Mấy ngón tay lại chạm vào chiếc giày lần này lên tới ống quần. Thế là Roy run lên, thở rít qua hàm răng.

Có người ngồi cạnh giường hắn!

Hắn bỗng rút tay lại, vịn vào tường đứng lên, hỏi với giọng lạc như giọng vẹt nói tiếng người:

- Ai đây?

- Bọn Sullivan đây! - Max nhẹ nhàng nói.

Một lúc sau, Roy cố dán mình vào tường đứng lên, thở không ra hơi, mặt xanh mét, mồ hôi chảy ướt lớp vải băng mắt. Rồi hắn hét lên điên cuồng:

- Steve! Nhanh lên! Cứu!

- Nó không làm gì cho mày nữa được đâu. Frank túm gáy nó rồi. Không ai cứu được mày hết. Bọn tao tới thăm mày một chút.

- Các anh không nên giết một người mù, - Roy van vãn, - Tôi đi rồi. Các anh xem, tôi tàn phế rồi. Các anh không thấy tôi tàn rồi hay sao? Tôi hết đời rồi...

Max nhìn miếng băng:

- Lấy cái giẻ này ra. Tao không tin cái chuyện đui của mày.
- Đúng thật mà! - Roy đập tay xuống giường nói tiếp - Tôi không thể lấy ra được. Máy lại chảy ra.

Max cười nhạo vươn tay giật miếng băng ra:

- Thì cho nó chảy!

Roy rú lên. Frank nói vọng từ thêm vào.

- Mày vui đùa thích nhé!

Max sững sờ nhìn vào mắt của Roy:

- Này Frank! Ngó chút coi! Nó bị móc mắt rồi!
- Tao bận. Anh bạn này và tao đang ở đây dễ chịu lắm rồi.
- Này, nó đang thoải mái. - Max vừa nói vừa vỗ nhẹ lên Roy. - Làm sao đến nỗi này hả anh bạn?

Roy muốn nắm tay Max nhưng hấn đẩy ra.

- Tại con nhỏ... Con nhỏ điên thật ghê gớm.
- Ai thế? - Max hỏi, chút tia sáng lóe lên từ đôi mắt không hồn của hắn.
- Con Carol đó! Chúng tôi gặp nó trong một chiếc cam nhông đỗ lệt bên đường. Steve săn sóc nó thế mà nó hại tôi.

Max nghiêng mình: - Nó ra làm sao?

- Con nhỏ tóc hoe, - Roy kêu lên. Khuôn mặt hắn bóng lên đầy máu trở thành một thứ mặt nạ không ra dáng người. Máu trong mồm, trong răng phun cả vào mặt Max khi hắn nói.

Max thở nhẹ, lấy tay chùi mặt rồi bước ra thêm. Frank ngạc nhiên nói:

- Mày làm mất thì giờ quá!

Max nói với giọng xúc động cố ghìm nén:

- Con bé điên 6 triệu đô la. Con bé mà người bán rượu nói, đang có mặt ở đây.

Frank đằng hắng, lấy mũi súng cọ vào lưng Steve.

- Chúng ta thật may. Sao, chú bé, có thấy chúng ta gặp may không? Con bé ở đâu? Mày giấu nó đâu rồi?
- Tôi không hiểu các anh nói gì hết. - Steve ngạc nhiên nói.
- Đúng rồi, con bé tóc hoe. Tên nó là Carol phải không? Nó ở đâu?
- Cô ấy chạy đâu mất. Tôi đang tìm thì các anh đến.
- Có phải nó móc mắt Roy không?

Steve nghiêng đầu:

- Nhưng cô ta không điên. Cô chỉ sợ hãi thôi...
- Được, được. Cô ta không điên. - Max nháy mắt với Frank. - Nhưng phải tìm cho ra cô ta. - Gã nhìn về phía hồ, qua bên sườn núi xa. - Cho 6 triệu đô la đi chơi trong núi thì quả là điên thật.
- Mày nói có lý nhưng công việc trước đã. Mày tính làm gì thằng kia? -

Frank hỏi.

- Ô, tao không quên đâu. Giải quyết cho xong việc trước đã. Mày tính làm thế nào?

- Bernie muốn nó phải chết từ từ. Và phải làm cho gọn. Dem nó nhận nước được không?

- Mày thì chỉ nhìn có thể thôi. Trước hết muốn nhận chìm một đứa, mày sẽ bị ướt. Mày vụng chuyện này lắm. Còn nhớ con nhỏ mình phải làm lúc nó đang tắm không? Lại cũng sáng kiến của mày đấy. Nước chảy tràn cả phòng tắm. Mình mệt ngất đi được. Rồi tao lại bị cảm cả tuần nữa. Không, nhận nước không phải là biện pháp tao ưa.

- Tao quên, - Frank nói như xin lỗi. - Cắt cổ nó chẳng?

- Như thế thì nhẹ quá mà lại vấy dơ nữa. Tao có ý này. Khi thanh toán hai đứa này xong, tao muốn nghỉ ở đây ít ngày. Tao ưa chỗ này cho nên đừng làm hư nhà.

- Có phải mày định nói giữ con bé ở đây cho qua 14 ngày phải không? -

Frank hỏi.

- Đúng rồi. Rồi sau đó ta sẽ trông chừng nó... trông chừng tiền của nó.

Frank loay hoay tìm kế:

- Hay là ta giúi đầu nó vào thùng mật đường. Nó sẽ ngộp thở.

Hắn hỏi Steve:

- Mày có mật không?

Steve lắc đầu. Anh liếc mắt thấy Roy lẩn mò đi dọc theo hành lang. Anh hỏi to:

- Tại sao các anh không dành cho anh ấy một lối thoát. Anh ấy có làm gì hại các anh đâu?

Roy đứng dừng lại, nấp sau tường nhà. Bọn Sullivan quay lưng phía Roy nhưng hắn không thấy.

- Hay là ta dùng lửa? - Max gợi ý như không thèm nghe lời Steve.

- Chà, số zách! - Frank la lên - Như vậy khỏi cần chôn.

Cùng lúc ấy Roy liếc: hắn lén chạy qua hành lang, nhảy qua lan can rồi chạy như một tên điên. Bọn Sullivan thấy rồi. Steve la lên:

- Chạy qua trái!

Roy nghe lời hướng về phía rừng thông. Max rút súng ra:

- Nó tưởng?

Steve làm một cử động nhưng mũi súng của Frank ép sát vào sườn. Một tiếng nổ khan, và Roy gục xuống. Hắn nằm im trong vài giây rồi nhồm dấy, cố lết tới, chân trái kéo lê trên đất.

- Thôi, để tao thanh toán nó cho xong. - Max bước xuống thêm đến bên Roy đá vài cái thật mạnh rồi bước tới xe.

Frank nói với Steve:

- Mày đứng đây nhìn, một phút nữa sẽ thấy Max nó có nhiều ý kiến hay lắm. Mày sẽ thấy cái hay tốt bụng của nó.

Roy tuyệt vọng lết về phía hồ, kéo một vệt máu dài trên cát. Max lấy trong xe ra một thùng xăng và quay lại Roy. Roy nghe gã bước tới, la lên và cố sức lết nhanh hơn nhưng cuối cùng nằm bệt dưới đất. Hắn la lên khi Max đến gần:

- Chớ đừng đến tôi! Để tôi yên. Trời ạ! Tha cho tôi!

- Bernie muốn cho mày chết rục trong địa ngục. - Vừa nói Max vừa rưới xăng lên tấm thân run rẩy của Roy.

- Không, - Roy rú lên khi xăng chảy lên mặt hắn. - Các anh không nên làm như thế! Steve, cứu anh!

Max lục túi tìm diêm đánh vào đế giày rồi cười:

- Đây này, anh bạn!

- Mày có bao giờ thấy một thằng bị thiêu không? - Frank hỏi Steve. - Dù chết rồi hắn vẫn còn nhảy, vẫn còn uốn éo như con gà bị cắt đầu. Cách đây 15 ngày, chúng tao đã đốt một đứa. Nó nhảy lên trời như cái hỏa tiễn và chạy thẳng về nhà đốt luôn cả cái nhà, cả vợ con. - Frank hất đầu, - Nhìn xem một chút. Đó, cái đó chúng tao gọi là cái hôn. Nó bị quay thật đẹp. Không, xem nó chạy kia kia... Nó vẫn chạy... Đây, đây, tao đã nói rồi. Mày nhìn xem...

Steve nhắm mắt, đưa ngón tay lên đút nút lỗ tai.

o0o

10

Trong đầu Carol như có cái gì vừa bật ra. Giống như là bộ não vừa xoay một cái "rắc" điếc tai: tức khắc thế giới đầy hình bóng cô vừa sống trong giây phút trước bỗng trở nên linh động, bùng sống. Những vật vừa phút qua chỉ có dáng mờ nhạt, màu sắc không rõ rệt, âm thanh nhạt nhòa, tiếng động lơ mơ, tất cả bỗng trở thành rõ nét, hình dáng, màu sắc, tiếng ồn... như khi người ta sửa lại điểm điều chỉnh đặt sai. Carol như được ngoi lên không khí sau một lúc lâu ngập chìm trong làn nước xanh đục lặng lẽ.

Lúc trước cô nghĩ rằng mình đã nằm mơ thấy đi vào rừng, thế mà bây giờ cô đang ở trong cơn mơ ấy. Cô ngạc nhiên là tại sao mình thấy bình tĩnh và đủ sức nhìn quanh để tìm đường về nhà. Cô nhìn xuyên qua hàng cây thất mật hồ lấp lánh ánh trắng nên bước về phía ấy.

Dọc đường cô nhớ lại giấc mơ. Cô cảm giác mơ hồ là Roy bước vào phòng cô. Chính vào lúc đó trong đầu cô nảy ra một tiếng "rắc", chắc có chuyện gì xảy ra, giống như một cánh cửa đóng sập xuống. Hình như chuyện này đã có một lần xảy ra trong quá khứ... Nhưng, lúc nào? Cô không nhớ rõ. Mỗi khi cố nhớ thì cô lại mơ hồ thấy một gian phòng lót nệm màu xanh, bóng đèn điện treo trên cao, có bao khung sắt... một cô y tá gương mặt dữ dằn...

Cô tự hỏi vì sao mình lại đi vào rừng và hốt hoảng nhận ra mình đang ở trần. Steve đã thấy cô vắng nhà, đang đi tìm, cô vội vã đi về để mặc lại áo, không hiểu vì sao lại mất đi. Cô cảm thấy là lạ, hơi mắc cỡ, bối rối khi nghĩ nếu Steve tìm được cô ở trong tình trạng ở trần như thế này. Lạ thực, không biết Steve có thể giải thích cho cô rõ chuyện gì đã xảy ra...

Trên đường ra hồ, cô thấy bọn Sullivan đứng bên hồ đang tranh cãi mà không thấy cô. Dưới ánh trăng, cô thấy được dáng cô hồn của chúng. Cô liền nấp sau một cái cây, tay áp lên ngực. Cô thấy chúng đi vào rừng nhanh nhẹn, lặng lẽ vượt qua chỗ cô.

Cô thấy bộ mặt tái mét của chúng, những bộ mặt như khắc vào bề hóng và cô rừng mình nghĩ bọn chúng sắp đem lại cái chết và nỗi đau khổ cho con người. Cô chỉ nghĩ đến Steve và bủn rủn khi cho rằng chúng có thể làm hại đến Steve của cô. Cho nên khi chúng vừa đi khuất, cô chạy về nhà trống ngực đập thình thình.

Khi chạy qua sân, cô thấy Roy: chỉ còn là một vật không hình dạng đang còn co giật con gôn vì sức nóng, một vật góc cạnh chỉ có dáng hình người. Đối với Carol, cái vật không tên, cháy đen đó không là gì hết và cô chỉ nhìn qua. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ là chạy vào trong nhà xem Steve của cô có bình yên không.

Steve còn đó trong căn phòng đèn sáng, tay chân bị trói. Cô đứng phắt lại quên mình ở trần, miệng há hốc nhìn lớp dây trói trên người Steve.

Nhìn cô đứng đó, dáng đẹp man dại, nhìn nước da màu trắng ngà của Carol, Steve nhận rõ anh yêu cô đến thế nào, yêu ngay từ lúc tìm thấy cô trong chiếc cam nhông bị lật. Không, anh không thể dối lòng được, cô là người phụ nữ yêu thương nhất trên đời. Anh nói:

- Carol, nhanh lên, em yêu! Mở trói cho anh.

Cô chạy đến, quỳ xuống ôm lấy cổ anh:

- Anh có bị thương không? Anh không bị thương đây chứ?

- Không, không sao hết, nhưng em mở trói cho anh đi. Chúng ta đang bị nguy đây, em bé ạ.

- Steve thân yêu! - Cô ép môi vào môi anh. - Em sợ quá!

- Được rồi, nhưng mở trói cho anh đi!

Cô kéo mạnh sợi dây nhưng nút thắt quá chặt nên phải vào bếp lấy con dao.

Lúc trở ra, cô chụp lấy áo vét của anh mà choàng vào người.

- Nhanh lên, Carol. Chúng trở lại đây.

Cô cắt dây, Steve xoa cườm tay rồi mỉm cười:

- Tốt lắm, nhưng phải nhanh lên.

Cô chạy đến ôm cổ anh:

- Em yêu anh, Steve. Thấy hai người kia em sợ quá. Em tưởng là.. em không biết sẽ ra sao nếu không có anh.

Anh ôm lấy cô hôn. Hai người đứng im sát nhau, môi liền môi, rồi anh đẩy nhẹ cô ra:

- Anh yêu em từ giây phút đầu. Nhưng bây giờ ta không thể để mất một giây phút nào hết. Phải chạy trốn đi. Mặc quần áo nhanh, Carol.

Cô chạy vào phòng và Steve đi ra hành lang. Không có bóng bọn Sullivan. Carol ra theo, mặc áo len, mắt sáng lên đầy tin tưởng. Steve choàng qua người Carol:

- Ta phải lấy xe bọn chúng. Chúng ta nấp trong bóng tối và chạy...

Họ cùng nhau chạy xuống bậc cấp, đi qua sân. Phía đầu đường là chiếc Packard.

- Chúng ta sẽ thoát thôi, - anh ôm xốc Carol chạy dưới ánh trăng.

Bọn Sullivan vừa ra khỏi rừng, thấy họ, Max kêu lên.

- Nhanh lên, Carol, - Steve thở dốc. - Em biết lái không?

- Biết, nhưng chúng ta phải đi cùng, em không thể bỏ anh ở lại được.

- Anh sẽ đến nhưng em chạy trước đi. Anh cầm chân chúng. Em mở máy. Chạy nhanh lên.

- Đứng lại! Đứng lại! - Max kêu lên đe dọa.

Steve dừng lại nhìn bọn chúng. Bọn Sullivan chạy tới. Steve nghe Carol mở máy, anh quay chạy về phía xe. Max bắn ngay từ trong núi - Steve loạng choạng ngã nơi cửa xe trong khi Max bắn phát thứ hai.

- Anh bị rồi, - Steve thở dốc, lăn vào xe. Máu thấm ướt tay cô gái.

Cô vội vã kéo Steve lên trong lúc bọn Sullivan chạy qua sân sáng trăng. Máy rò lên, chiếc xe chồm mà phóng tới trước.

Max dừng lại, giơ súng nhưng Frank ngăn lại:

- Chớ, nhẹ tay một chút. Đừng bắn cô ta, đừng bắn 6 triệu đô la.

- Nhưng cô ta chạy mất rồi, - Max nhún vai đáng khinh bỉ.

- Ta sẽ tìm được mà, lúc nào cũng tìm được. Cô đáng cho ta một một chút, một vì tiền của cô ta.

Họ đứng đó nhìn ánh đèn đỏ sau chiếc Packard xa dần trên đường núi, hướng về thung lũng.

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 3

11

Phía Bắc của Mũi Gió Biển, trên các tầng đất thấp dưới chân núi rải rác nhà riêng nghỉ mát của các tay triệu phú.

Phil Magarth lái xe hết tốc lực trên một con đường của vùng ấy, anh bẻ cua mạnh chiếc Cadillac cũ kỹ đến nỗi bốn bánh của nó rít lên rồi lặn vào một lối khúc khuỷu dẫn đến nhà Ved Blandish, một ngôi biệt thự kiểu Tây Ban Nha - Ả Rập với tường vôi trắng, mái ngói đỏ.

Veda được gọi là "người đàn bà khó ưa" của vùng Mũi nhưng cô được mọi người mến yêu và sống rất sung sướng. Cô coi sóc thật giỏi các đồn điền trồng cam rộng hai nghìn hecta. Cô yêu Phil đắm đuối và hy vọng lấy anh. Magarth dừng xe lại trước cổng chính và nhìn theo đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi sáng. Anh mở cổng và lách vào sân trước lát gạch trắng. Nhà chìm trong bóng tối nhưng anh đã biết Veda ngủ ở phòng nào. Anh bước nhanh qua sân giữa đầy hoa và leo bốn bậc cấp lên đến hàng hiên để rồi dừng trước một cửa mở.

- Em thức đấy phải không? - Anh hỏi, mắt cố tìm trong bóng tối nơi chiếc giường Veda nằm.

Không có tiếng trả lời. Anh bước tới ngồi bên giường, tay thò vào chăn. Một tiếng kêu tắc nghẹn và bóng người quẫy mạnh. Veda nhòe dậy bật đèn lên.

- Ủa, - cô kêu lên và ngã mình xuống giường. - Lần này thì quá lắm. Sao anh lại dám đến đây giờ này?

- Sao mà quá? - Magarth nói với nụ cười thuyết phục. - Em nói là lúc nào cũng thích có anh, bây giờ anh ở đây rồi, em cứ vui đi.

Veda ưỡn mình ngáp. Magarth say sưa ngắm nhìn thân hình đầy hấp dẫn của cô:

- Em thật tuyệt! Đẹp đến muốn cắn cho một miếng. Nhưng thôi, nhiều chuyện xảy ra lắm. Cái sọ dừa rỗng có tên là cái đầu của em đã tỉnh chưa?

- Em cứ nghĩ là không biết sao lại cứ phải bị thu hút về phía anh - Cô nói và với tay lấy tấm gương - Nhưng ít ra thì em cũng không ngu lắm. - Nói rồi cô lại ngã mình xuống. - Cô độ 25 tuổi là nhiều. Chiếc áo ngủ trễ xuống may bằng lụa tàu có viền đăng ten đen.

Magarth đứng dậy đến tủ lấy ra một chai Canadian Rye và một cái ly.

- Rượu dự trữ ít đi rồi. Em nên đặt mua thêm.

- Đồng ý, - Veda trả lời mắt nhìn Magarth say đắm - Cho em điều thuốc, đồ thô lỗ!

Magarth trở lại với chai rượu, lấy thuốc cho Veda, uống một ly rồi châm thuốc cho mình. Anh ngồi xuống giường:

- Anh đang theo đuổi một vụ thật hay. Nếu anh thành công thì sẽ đủ tiền để cưới em đây! Em lắng nghe cho kỹ nhé.

Đầu thò ra ngoài chăn, Veda nói một cách giễu cợt:

- Em nghe câu ấy nhiều đến nỗi em có thể đồng diễn với anh được.

- Nhưng lần này thì thật đấy. Anh đang theo vết của cô bé Blandish.

- Anh đang... anh nói gì thế? - Veda ngồi bật dậy, mắt mở to vẻ sững sờ.

- Đừng rối lên như thế. Chuyện này phải giữ thật kín. Bắt đầu từ mai, nếu sáu ngày nữa mà Carol không bị bắt thì cô ta sẽ được hưởng trọn gia tài. Ban đầu anh có ý nghĩ là giúp cô ta lấy lại được gia tài và viết thật chi tiết câu chuyện này để cho in thành sách. Sau anh lại nghĩ thêm, anh sẽ giúp cô ta được tự do, lấy lại gia tài. Nếu khéo léo thì tất nhiên cô ta biết ơn anh. Anh sẽ ở một vị trí tuyệt vời. Cả châu Mỹ đều muốn biết cô ta sẽ làm gì với số tiền... 6 triệu đô la đó. Anh biết làm gì rồi. Anh sẽ dẫn cô ta đến đây với em. Khi chúng ta lấy được tiền, sẽ dẫn cô ta đi chơi, mua cho cô xe hơi, nhà cửa, áo quần... Chúng ta sẽ dẫn theo một chuyên viên quay phim. Tuyệt thật. Và anh sẽ dành độc quyền chuyện này cho nhà xuất bản của anh. Anh có quyền đặt điều kiện.

Veda nhắm mắt, nói mỗi một:

- Em chắc là được. Về chuyện đó thì không ai ngu ngốc hơn anh. Cô bé mắc bệnh điên khùng! Nhỏ ơi! Cô ta thật nguy hiểm. Cô ta có thể giết chúng mình. Bộ anh tưởng em muốn cho người ta giết chúng mình à?

Magarth thốt ra một tiếng cầu nhàu coi thường:

- Em tưởng là anh có thể lùi bước trước một chi tiết nhỏ bé như thế à? Em nhỏ ơi, anh đã có lần ngồi hai tiếng đồng hồ trong chuồng con dê đã nhân để viết các bài nổi tiếng đây.

- Trời, con dê nhân bây giờ chưa vào chuồng thì em không biết phải đánh công việc như thế nào!

- Không sao hết, - Magarth nói có vẻ mất kiên nhẫn - Dù sao thì anh cũng không sợ một cô gái nhỏ. Anh cao bằng cây sào...

- Em biết... em nghe anh nói thế nhiều lần rồi. Nhưng chuyện này thì không liên quan gì đến..

- Không. Anh đã bắt chuyện một ít với người nữ y tá chăm sóc cô gái. Cô y tá thật thạo việc.

- Cô ta nói sao?

- Theo cô ta thì Carol bị bệnh nhị trùng nhân cách. Bệnh nhân chỉ lâu lâu mới nổi lên một lần. Nhiều tháng cô xử sự như một cô gái bình thường, tâm thần, thể xác lạnh mạnh, rất dịu dàng, dễ thương, chỉ cần canh chừng cô ta là được. Mà em biết, trông chừng một cô gái tính tình dịu dàng thì đúng là nghề của anh rồi.

Veda đá một cái từ trong chăn:

- Anh thật là xấu xa!

- Đừng ngắt lời anh, - Magarth nghiêm khắc nói - Simon là người quản lý tài sản của cô, một lão mất như trái chanh héo vừa mới đến viện an dưỡng. Cô y tá nói, lão gần như điên lên khi biết Carol trốn thoát. Lão thấy rõ là miếng bánh của lão chảy tan và 6 triệu đô la tuột qua kẽ tay lão rồi! Anh còn có thể nói với em điều này nữa: anh không tin là cô ta điên như người ta nói. Anh

không tin cô ta đến nỗi phải bị nhốt vào nhà thương điên. Anh cho rằng cô ta bị đưa nhanh đến đó chỉ vì lão già Harthman muốn hưởng 6 triệu đô la.

- Anh đừng ngốc thế, - Veda nói giọng dấm dấm. - Chính là John Blandish đã đưa cô ta đến đó 3 hay 4 năm trước.

- Blandish không biết gì đâu. Ông ta không quan tâm đến việc đó. Chính là Hartman đã làm thế vì chính lão ta trông coi sản nghiệp của Blandish. Cô bé bị nhốt vì đã móc mắt một kẻ đánh chó dã man. Em không làm như thế ư?

Veda mở to mắt nhìn anh:

- Nhưng cô ta là con người nguy hiểm. Anh hãy nhớ đến chuyện người lái xe cam nhông.

Magarth vung tay gạt đi hình ảnh đó:

- Cô ta bảo vệ danh dự của mình. Em có thể không hiểu điều đó nhưng cho phép anh nói là có nhiều cô gái cho chuyện đó quan trọng lắm.

- Được rồi, - Veda thở dài, có vẻ không muốn tranh cãi nữa. - Tùy anh. Và lại anh chưa tìm ra được cô ta cơ mà.

- Nhưng anh đã tìm được nơi cô ta nghỉ mấy ngày nay rồi.

- Trời! - Veda cầu nhàu - Em phải uống một ly uytxki mới được. Thần kinh em căng ra rồi.

- Đừng, đừng làm anh phí thời gian. Em ngồi lại nghe anh đây. Lúc tối, anh thấy hai gã đi chiếc Pakard đen hỏi thăm Steve Larson nuôi chồn phía trên kia.

- Em thấy anh ta rồi, - Veda sôi nổi nói - Anh ta cao lớn, tóc hung, rất dễ thương... Chỉ nhìn anh ta thôi cũng đã thấy hồi hộp rồi.

- Đẹp cái vẻ dễ thương của anh ta sang một bên đi, - Magarth nói về dấm dấm ngọt ngào - Chắc là mẹ em trước kia để em có sờ quần đàn ông đấy. Trong đầu em thì lúc nào cũng chỉ có đàn ông thôi. Để anh nói tiếp được không?

- Thôi, ráng nghe còn hơn là chịu điếc, - cô nhắm mắt lại.

- Hai gã hỏi thăm Larson và anh nhận ra ngay bọn chúng. Anh chắc đó là bọn Sullivan, bọn giết người nhà nghề.

- Anh nói gì thế? - Veda hỏi, mở mắt choàng dậy.

- Nếu ai cần thủ tiêu một người nào đó thì chỉ việc đưa tiền cho chúng, chúng sẽ lo liệu. Không phải chuyện tào lao đâu! Anh đã lên đến nhà Larson. Nhà bỏ hoang, đèn sáng, cửa mở, chiếc Buick trong gara, con chó sợ hãi chui nấp trong chuồng. Anh đi khắp nhà và tìm thấy cái này. - Magarth đưa ra chiếc khăn tay. - Anh cam đoan là của Carol Blandish. Em thấy tên cô ta nơi góc khăn chứ! Vật khác nữa: anh thấy chiếc áo đi mưa của người lái xe cho bác sĩ Travers, chiếc áo mà Carol đã mượn khi trốn khỏi bệnh viện.

Veda có vẻ chú ý:

- Nhưng rồi anh làm gì nữa?

Magarth gãi đầu:

- Anh không biết, nhưng ở đây chỉ mới là bắt đầu. Larson chắc chắn đã giấu Carol. Hai tên Sullivan chắc đã búng anh ta khỏi ổ. Chuyện này quan trọng đấy. Hiện giờ họ đang ở ngoài đường. Bọn Sullivan có đuổi theo hay không, anh không được biết. Nếu anh gặp được Carol anh sẽ đưa cô ta về đây. Không ai có thể ngờ cô ta ở đây cả. Nếu anh không tìm được cô ta thì chuyện hôn nhân của chúng ta phải xem xét lại thôi.

Veda ôm lấy anh, choàng tay vào cổ, nhấm nháp vành tai anh và dịu dàng nói:

- Tại sao hả Phil? Em đưa hết tiền bạc cho anh, chúng ta sẽ sống sung sướng và sẽ có nhiều con.

Magarth đẩy cô ra, đứng dậy, cởi cà vạt:

- Có thể anh là một thằng ngu nhưng anh cũng phải có tự ái một chút. Em tưởng rằng anh có thể chịu để người ta nói rằng anh lấy em vì tiền chăng? Không bao giờ! Bây giờ anh phải ngủ một chút.

o0o

12

Carol nắm chặt vô lăng chiếc Packard, mắt nhìn thẳng vào con đường sáng ánh đèn chạy dài trước mặt, qua những khúc quanh đến rợn người.

Tim cô như cứng lại, đầu óc tê liệt vì sợ hãi. Ánh đèn nơi bảng chỉ dẫn soi rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Steve nằm trên sàn, mắt nhắm lại. Cô muốn dừng nhưng sợ bọn Sullivan đuổi theo nên phải tiếp tục nhấn ga. Con đường thật đẹp, quanh co ngăn cô tăng tốc độ nhưng cô bậm gan chạy nhanh hết sức, tìm lối đi gập ghềnh, tâm trí chỉ có một điều ám ảnh duy nhất: trốn thật xa để bọn Sullivan không bắt kịp được.

Cô ra đến đường cái lớn và có thể nhấn ga. Khoảng hơn một dặm cô tìm chỗ đậu xe lại. Trước mặt là một khoảng rừng thưa có một nhà gác rừng bỏ hoang. Cô lách xe vào một lối gập ghềnh đến chỗ vài túp lều gần đổ nát, chắc là của những người kiếm củi. Ở đây khuất đường lớn, xe dừng lại.

Carol nghiêng mình xuống Steve. Cô tự bảo: Ta phải thật bình tĩnh, thật tự chủ. Cô run lên, hàm răng đánh cảm cập nhĩ tới chuyện Steve bị thương nặng hay chết rồi. Cô áp sát vào mặt Steve:

- Anh thân yêu! Anh nói đi! Sao thế anh? Anh bị thương nặng lắm phải không?

Steve không trả lời và khi cô nâng đầu anh lên, anh lại ngả ra, không động đậy. Carol lặng người, tay nắm chặt, cố nín cho khỏi bật tiếng khóc. Cô mở cửa xe, chân đất giẫm trên lớp trái thông nhọn, đứng dựa vào xe, ghì mình cho khỏi ngã đi.

Cô lão đảo đi vòng xe, mở cửa, đỡ cho Steve khỏi ngã lăn ra. Carol cố kéo

anh ra ngoài đặt nằm dưới đất. Cô điều chỉnh đèn pha chiếu sáng lên người Steve và kinh hoàng thấy máu chảy thấm ướt chiếc áo sơ mi của anh.

Đặt tay lên ngực, thấy tim còn đập, cô nén tiếng khóc. Steve còn sống.

Nhưng phải tìm cách cứu ngay, không thì anh sẽ chết bất cứ lúc nào. Máu vẫn chảy, phải tìm cách ngăn lại.

Cô chạy về phía xe. Trong thùng xe phía sau cô thấy hai chiếc va li, cô run rẩy mở ra, lấy sơ mi, xé khăn tay nối thành cuộn băng.

- Carol! - Steve gọi với giọng yếu ớt.

Cô khẽ kêu lên rồi chạy tới. Anh hấp háy mắt vì ánh đèn nhưng không cử động. Ánh mắt như không còn sức sống.

Carol quỳ xuống:

- Ôi anh yêu! Em làm gì bây giờ? Anh đau lắm phải k hông? Em đang tìm cách cầm máu đây.

- Em thật tốt, - Steve thì thầm, mặt nhăn nhó vì đau đớn. - Anh đau... đau đó trong ngực.

Cô mất bình tĩnh, ôm mặt khóc vùi.

- Thôi em bé, - Steve thở hồng hộc. - Anh hiểu. Nhưng em cố trấn tĩnh đi.

Xem thử có cầm máu cho anh được không?

- Vâng, - cô lau mắt, cắn môi - Để em sẽ băng lại. Ôi... anh... em không biết phải làm sao hết.

Cô chạy đến xe cầm mớ băng vừa làm, mở áo anh. Máu đóng vảy, vải áo vấy máu làm cô rợn người nhưng sợ anh chết khiến cô cố lấy lại bình tĩnh.

Tuy nhiên, khi thấy hai lỗ đen ngòm trên ngực anh, máu chảy thánh thoát từng giọt, cô thấy trời tối sầm lại, cô gục xuống hai tay ôm mặt run rẩy. Cô kêu lên:

- Phải tìm người cứu anh thôi. Em phải đi đâu đây hở Steve? Em phải chờ anh đi đâu đây?

Steve cố suy nghĩ. Hình như ngực anh mở ra trong làn gió có muối sát vào thịt, vào dây thần kinh đau buốt.

- Bác sĩ Fleming, - anh cố gắng nói lên trong tiếng thầm thì mà Carol chỉ nghe thoảng qua. - Em theo đường cái thẳng đến Mũi Gió Biển, chỗ quẹo trái thứ hai. Có một ngôi nhà bên trong đường. - Anh nén cơn đau rồi nói tiếp: - Khoảng 20 dặm. Không còn nơi nào khác.

- 20 dặm. - Carol bấu chặt tay. - Xa quá... Để em đi, nhưng trước hết phải băng cho anh đã. - Rồi cô lại nghĩ: "Phải đem anh đi. Không thể để anh ở đây được. - Cô cúi xuống: - Anh yêu, chúng ta đi chung với nhau. Nếu anh có thể nâng người lên một chút, em sẽ đỡ anh lên xe.

- Tốt hơn là nên để anh ở đây, - Steve nói, mồm đầy máu. - Anh chảy máu bên trong. Tốt hơn là anh không nên động đậy lúc này. - Máu chảy tràn lên cằm mặc dù anh đã quay đi để Carol khỏi sợ.

Cô gái khóc nức lên: - Được rồi anh yêu. Em sẽ làm thật nhanh. - Cô lấy khăn tay lau máu. - Ôi anh Steve! Nếu có bề gì... Em muốn nói là... Ôi, em yêu anh biết chừng nào. Chỉ có anh thôi... Em sợ còn lại một mình... Đừng bỏ em...

Steve cố mỉm cười, vuốt ve tay cô:

- Không, anh không bỏ em đâu. Anh hứa... nhưng em nhanh lên.

Khi nâng anh lên để cởi áo thì mặt Steve trắng bệch, bấu chặt cánh tay Carol rồi ngất đi.

Carol hấp tấp bó vết thương thật chặt. Cô chạy lại xe mang đến tấm chăn, cái quần cuộn thành gối để đặt Steve nằm yên. Để anh ở lại đây mình thật không yên tâm nhưng không còn cách gì khác. Carol cúi xuống hôn anh rồi bước lên xe sau khi quay lại nhìn anh lần cuối.

Cô không hiểu làm cách nào mà mình đến được Mũi Gió Biển. Cô phóng thật nhanh trong đầu chỉ có một ý tưởng duy nhất là đón bác sĩ Fleming đến chỗ Steve.

Đường vắng chỉ một lần cô suýt va chạm vào xe khác (xe của Magarth đến nhà Larson)! Nhưng chỉ vụt qua là mất hút nhau. Cô đến Mũi Gió Biển chỉ mất có nửa giờ.

Cô tìm ngay nhà bác sĩ và đập cửa liên hồi. Một phụ nữ đứng tuổi, mặt mày nhăn nhó, răn reo, tóc rối bù hiện ra. Bà ta khoác chiếc áo choàng dơ dáy quần trên bộ ngực lép kẹp. Bà nói giọng giận dữ:

- Làm gì ồn thế? Cô có biết cô làm gì không?

- Xin bà, - Carol cố bình tĩnh. - Tôi muốn gặp bác sĩ, có một người bị bệnh nặng, bị thương... Bác sĩ đâu?

Người phụ nữ đưa các ngón tay xương xẩu luồn vào mái tóc khá dơ bẩn.

- Tới đây vô ích thôi. - Bà ta muốn đóng cửa lại. - Bác sĩ đang bệnh. Ổn quá đi. Cô tưởng cô là ai thế?

- Có người bị thương, - Carol xoắn tay cầu khẩn - Một người sắp bị chết.

Xin bà cho tôi gặp bác sĩ. Tôi có xe... không lâu đâu...

- Không thể giúp cô được, - người phụ nữ nổi giận - Bác sĩ già rồi, ông đang bị cúm, không thể ra đi vào đêm khuya này được. Tìm nơi khác thôi.

- Nhưng đi để cứu người bị thương. Anh ấy bị mất nhiều máu lắm. Bác sĩ sẽ đi nếu bà nói thực cho ông ấy biết. Anh ấy mất máu...

- Rồi Carol khóc nức lên - Tôi yêu anh ấy biết bao!

- Cô đi đi - bà ta tàn nhẫn nói. - Ở đây không giúp được gì cho cô hết.

Carol cố đè nén nỗi kinh hoàng trong người:

- Nhưng tìm ở đâu... Không thể mất thì giờ được. Máu chảy....

- Có nhà thương ở Waltonville và bác sĩ Kobe ở Eastlake. Lão sẽ đi, lão là dân Do Thái.

- Được rồi, tôi đi. Eastlake ở đâu? Làm sao tới đó được?

Người phụ nữ chợt nhìn thấy dấu sẹo nơi cườm tay Carol. Bà ta quay nhanh mặt đi:

- Cách đây năm dặm. Tôi sẽ chỉ bán đồ cho cô. Cô vào không?

- Ồ!... Nhưng xin bà nhanh lên. Đáng lẽ tôi không nên để anh ấy ở lại đó.

- Vào đi, vào đi! - Người phụ nữ nói - Tối như thế này thì không thể chỉ đường cho cô được. Phải vào chỗ sáng chứ.

Bà ta quay vào và một lúc thì đèn sáng trong hành lang. Carol đứng sát bên ngưỡng cửa và người đàn bà chợt quay lại, mặt kích động.

- Trời, tóc cô đẹp quá, không biết chừng bác sĩ sẽ đi với cô, vào đi, vào đi.

Giọng nói và sự vồn vã thay đổi bất chợt khiến Carol ngờ vực nhưng không thể làm khác được. Dù sao cũng phải lo cứu Steve. Cô theo người phụ nữ vào một phòng đợi nhỏ có 3 cái ghế và trên bàn có dăm tờ tạp chí cũ. Căn phòng tỏ dấu nghèo nàn và hoang vắng.

- Để tôi đi báo cho ông, cô em ạ. Cô ngồi xuống đi. Không lâu đâu.

- Xin bà nhanh lên. - Carol khẩn khoản.

- Cô cứ yên tâm, - người phụ nữ mở cửa nhìn Carol rồi bước đi. Trong ánh mắt của bà ta có cái gì làm cô rung mình và lắng nghe: người phụ nữ chạy lên gác. Carol cảm thấy bị sa bẫy: con mụ này định làm hại mình đây!

Cô mở nhẹ cánh cửa nghe người phụ nữ nói giọng cao và rõ: - Đúng là con nhỏ điên ở Glenview rồi. Nó đang ở dưới nhà.

- Sao? Nói to lên! - (Giọng đàn ông vẻ tức giận) -. Bà nói thì thậm gì thế? Glenview? Ai?

- Con điên... Carol Blandish... con điên người ta đang lùng. Ông đi xuống nói chuyện với nó đi. Tôi gọi ông Cảnh sát trưởng. Nhanh lên.

- Nhưng người ta bảo là nó điên. Bà nói chuyện với nó đi. Tôi già rồi không nên xen vào mấy chuyện này được. Tôi không muốn gặp nó.

- Xuống đi. - Người phụ nữ nạt - Ông biết rõ là ông không gọi điện thoại được. Bắt nó được thưởng 5,000 đô la! Không hiểu sao, đồ khốn!

Một hồi im lặng dài và người đàn ông tiếp:

- Được. Tôi quên. Tôi phải xuống mới được.

Carol nhắm mắt lại. Chắc là ta lại nằm mơ. Giấc mơ lần này sao thực hơn nhiều. Biết đâu Steve không bị thương. Biết đâu hai gã mặc đồ đen cũng chỉ là cơn mơ dữ và Carol sẽ tỉnh dậy trong cabin xe tuy sợ hãi mà yên lành.

Con nhỏ điên... Carol Blandish... Con nhỏ người ta đang truy tìm...

Carol rung mình cố gắng tỉnh dậy mong sao mở mắt ra là thấy mình nằm trên giường, nhưng căn phòng nhỏ như nhóp này vẫn còn đây. Thực đấy! Có tiếng bước chân kéo lên xuống cầu thang. Đâu đó trong nhà có chuông điện thoại reo.

Ông xuống với nó... Tôi gọi điện thoại cho ông Cảnh sát trưởng... 5,000 đô la nếu bắt được nó...

Ác mộng hay không thì cũng phải rời nhanh ngôi nhà nhỏ này. Người ở đây muốn hại cô! Họ đã không muốn cứu Steve lại còn muốn giữ cô trong khi Steve đang chết. Nhưng nỗi sợ đã làm cô tê liệt, không cử động, tim đập mạnh, khoe môi giật giật.

Cửa từ từ mở, một ông già to lớn đi vào, sói đầu, mệt mỏi nặng nề, mũi thẳng to tướng, hàm râu dính đầy tàn thuốc lá. Nhưng điều làm Carol sợ nhất là con mắt phải: lão hình như chỉ có một con mắt như một cục đất sét vàng, một cục mù... xuyên vào người cô như một cái dây xoắn bám.

Lão già mặc một cái áo choàng trong nhà loang lổ, bên trong đệm mớ áo lót không lấy gì làm sạch lắm. Lão dựa vào cửa, một chiếc khăn tay chặn lên con mắt trái ướt.

Carol thu mình lại thêm chút nữa:

- Ông là bác sĩ?

- Đúng, - lão già nói - Tôi là bác sĩ Fleming. - Lão lấy khăn tay chấm lên thái dương nơi những giọt mồ hôi chảy dài theo má.

Carol nghĩ: Lão trông gớm ghiếc quá. Không thể dẫn đến Steve được, không thể tin được lão.

- Tôi làm rồi. Tôi không cần ông. Đáng lẽ tôi không nên đến đây!

Fleming bỗng thấy hoảng hốt. Carol hiền thế nhưng chính điều này lại khiến lão lo sợ hơn. Lão nằn nì:

- Cô đừng vội. Tôi già nhưng giỏi. Chắc là tại con mắt tôi làm cô khó chịu phải không? Không đâu. Chỉ tại miếng cườm tôi muốn cắt mà chưa có dịp đấy thôi.

Bàn tay lão run rẩy sờ soạng trên áo trông như những con nhện. Ánh sáng đèn điện lòa sáng thêm những sợi lông trên các ngón tay. Lão nói tiếp:

- Con mắt kia của tôi cũng không gây khó khăn gì... Ồ, mà sao cô không ngồi xuống... Xin cô nói cho tôi biết, có chuyện gì...

Carol lắc đầu:

- Không, để tôi đi. Đáng lẽ tôi không nên làm bận ông. Xin cảm ơn ông đã tiếp tôi, - giọng nói của cô tắc nghẽn.

Cô rời bức vách chậm chậm bước tới ngập ngừng.

- Cô ở lại đi. Chúng tôi mong cô ở lại (rồi lão lấy thân hình to lớn đứng chắn nơi cửa, cố ráng cười mỉm nhưng không giấu được vẻ sợ hãi)... xin cô dùng chút cà phê... Vợ tôi... Cà phê sẽ làm cô đỡ mệt hơn. (Lão giơ hai bàn tay khẳng khiu như con nhện, hình như cầu khẩn cô đứng im đó đừng làm lão sợ hãi thêm).

Carol nín thở rồi vụt thét lên. Cô thấy hình như chưa lúc nào cô tổng hết hơi trong lồng ngực ra như thế, nhưng thực ra thì tiếng kêu của cô quá nhỏ như tiếng thở kêu khi bị sa bẫy. Fleming nói:

- Không, xin cô. Mọi sự đều tốt đẹp hết, không có chuyện gì hết. Chúng tôi

là những người đang hoảng, chúng tôi chỉ muốn tránh cho cô mọi sự nguy hiểm thôi...

Có tiếng cào nơi phía ngoài cửa và khuôn mặt lão già đương trắng như tờ giấy bỗng tươi trở lại. Lão tránh ra cho người vợ bước vào. Mụ nhìn Carol hỏi:

- Có gì thế? Sao cô không ngồi? Chồng tôi... - Mụ nhìn chồng. - Sao ông không đi với cô ấy? Cô có người nhà bệnh.

- Vâng, vâng, đúng thế, - lão bỗng ngồi sụp xuống ghế - Cô ấy đổi ý. - Lão đưa tay chen cổ - Cô làm tôi bối rối. Marth, lẽ ra tôi không nên xuống. Chắc dùng một ít cognac thì...

- Ông ngồi đó đi, - mụ gắt lên - Ông thì lúc nào cũng chỉ nghĩ đến rượu chè...

- Để tôi đi, - cô đứng gần chiếc bàn, miệng nhăn nhó sợ hãi đến tê cứng - Tôi không muốn làm bận bịu ông bà.

- Ô, bác sĩ mặc quần áo nhanh lên, - mụ vội nói - Chỉ một phút thôi. Bạn cô bệnh phải không? Bạn tình của cô phải không?

Tim Carol thất lại... Phải rồi, không biết mình tính ra sao nữa. Ngón tay cô đưa lên thái dương. Phải, anh bị mất nhiều máu quá. Nhưng sao bác sĩ vẫn ngồi đây? Sao ông không đi?

- Ông đi đi! - Mụ già nói với Fleming. - Mặc quần áo vào để tôi pha cà phê cho cô ấy.

Fleming vẫn ngồi yên, dán mình trên ghế, thở nặng nề. Rồi lão lên tiếng:

- Để cho cô ta đi. Tôi không muốn số tiền ấy đâu, tôi chỉ muốn yên thân thôi. Tôi già rồi. Để cô đi cho yên lành. Bà nhớ chuyện cô ta với người lái xe như thế nào không?

- Đi lên cho rồi, đồ khốn! - Mụ già quát nặng lên. - Ông không biết gì hết!

- Để ông ấy yên, - Carol nói - Tôi phải đi.

Cô từ từ bước qua căn phòng một cách cương quyết. Fleming lấy tay che khuôn mặt mềm oặt của lão. Mụ vợ hơi lưỡng lự rồi né sang bên, nép vào tường, đôi mắt rục lên vì giận dữ và sợ hãi.

- Cô nên ở lại. Chúng tôi biết cô là ai rồi. Tốt hơn cô đừng làm ồn ào. Cô không thể đi được.

Carol mở cửa rồi quay lại:

- Tôi không hiểu các người muốn gì? Tôi cứ nghĩ các người giúp tôi.

Cô chạy nhanh ra cửa ngoài nhưng cửa khóa. Cô quay lại nhìn mụ già đang quan sát cô. Mặt Carol xám lại vì sợ.

- Mở cửa này ra!

- Kìa cô đừng rồi! - Mụ già nói - Sao cô không ngồi xuống? Để tôi pha cà phê cho cô...

Cô chạy vụt theo hành lang, vượt qua mụ già tìm một cửa khác - chắc là cửa

ra vườn, nhưng nó cũng khóa. Fleming bước tới đứng sau lưng vợ, con mắt phải của lão thu hồn. Carol đứng đẩy đầu óc rồi bời giữa hai cánh cửa khóa chặt. Mụ già dịu dàng nói:

- Cô thấy không, cô không thể nào ra được. Các bạn cô sẽ đến ngay, cô cứ an tâm.

Carol bỗng thấy một cửa khác, nhỏ, lấp một nửa sau tấm màn cách cô khoảng một mét. Cô vẫn nhìn hai người đứng trong khung cửa rồi nhanh chóng mở cánh cửa nhỏ. Cùng lúc mụ già nhào tới. Carol kêu lên một tiếng, muốn lùi lại, tay đưa về phía trước đẩy mụ già nhưng mụ xô cô một cái. Đất trời như sụp xuống. Carol thấy mình rơi trong khoảng không.

o0o

13

Cảnh sát trưởng Kamp nằm dài ngủ trên giường ngáy vang không nghe tiếng điện thoại reo cũng như tiếng George Staum, người phụ tá rồi ghé cầu nhàu. Một hay hai phút sau, cửa vụt mở, Staum lay người Kamp. Ông đẩy Staum nói:

- Ê! Không làm sao ngủ yên ở đây được.

Staum ghé khuôn mặt tròn và bẹt của hấn xuống, khích động kêu lên:

- Tìm được cô ta rồi! Bắt được cô ta rồi (hấn không tìm ra được chữ để nói nữa).

- Bắt được cô ta? Bắt được à? - Kamp hỏi giọng ngái ngủ, rồi bỗng nhảy phắt lên nắm áo Staum:

- Anh nói sao? Cô ta? Ai giữ được đấy?

- Bác sĩ Fleming! Bà vợ vừa gọi điện thoại đến đây.

- Trời! - Kamp xỏ chân vào ống quần - Lão Fleming ngu đàn ấy! 5,000 đô la! Đúng là tiền trên trời rơi xuống cho lão. Cả đời hấn không được tích sự gì hết và bây giờ lại tìm ra cô nàng.

- Bà Fleming bảo phải nhanh lên, bà ta sợ có chuyện gì xảy ra đấy!

- Không thể nào nhanh hơn được, - Kamp vừa gài nút vừa cầu nhàu. - Gọi Hartman! Gọi các phóng viên! Phải lợi dụng ngay câu chuey^ này.

Fleming, trời! Chắc là lão ta không động đến các ngón tay cũng được.

- Ông muốn tôi đi cùng không? - Staum hỏi.

- Anh đi sau. Gọi Hartman, gọi báo chí, rồi đến ngay đi! Ôi! Tôi muốn có cả một tay quay phim nữa. Nếu không được 5,000 đô la thì ít ra tôi cũng có hình đăng báo khắp nơi!

Rồi Kamp chọt mũi lên đầu vừa đi vừa chạy.

o0o

14

Simon Hartman trần trọc không ngủ được. Lão ngồi trên chiếc ghế êm ấm trong khách sạn tiện nghi nhất thành phố, hút thuốc, ly rượu để trên bàn

trước mặt.

Hartman người nhỏ con, mặt xanh mét, nhăn nheo, trông già trước tuổi 50. Cái nhìn thật lạnh lùng, khóe môi trễ xuống đáng khinh miệt. Dù đã 3 giờ sáng, lão vẫn không ngủ được. Đã nhiều năm nay, lão mất ngủ, cứ chập chờn.

Hartman là cộng sự chính của văn phòng pháp luật "Simon Hartman và Richards" nổi danh như những nhà luật sư ở New York xưa kia. Nhưng từ khi Richards rút lui, hãng càng ngày càng suy sụp. Hartman là tay đam mê cờ bạc nên dần thân vào việc mua bán chứng khoán với tiền của khách hàng và lão mới đây thua một món tiền lớn.

Lão sắp vỡ nợ thì John Blandish chết, phải lập một hội đồng giám hộ. Lão không bỏ qua dịp may hiếm có này. Richards và lão được bầu làm người quản lý tài sản và vì Richards khôn thiết gì đến công việc nên cả gia tài vào tay Hartman.

Chuyện Carol trốn thoát là một cú kinh khủng đối với lão. Lão biết rằng nếu Carol không bị bắt lại sau 14 ngày thì cô sẽ hưởng trọn gia tài và những gì còn lại. Bởi vì mới chưa đầy hai năm mà lão đã tiêu lạm khá nhiều tiền của Blandish.

Cho nên phải bắt con nhỏ lại. Hartman không muốn bị sạt nghiệp. Lão tự điều khiển cuộc săn bắt. Lão cảnh sát trưởng là thằng khốn! Bác sĩ Travers là đồ vô tích sự. Cảnh sát chẳng làm được cái quái gì. Phải thúc họ làm! Chính lão hứa thưởng 5,000 đô la cho ai tìm được Carol. Thế là ở Mũi Gió Biển, mọi người đổ xô đi săn lùng.

Chỉ còn sáu ngày nữa thôi. Ô! Sáu ngày còn làm được nhiều việc lắm.

Khi lão giờ tay cầm lấy ly rượu thì chuông điện thoại reo. Hartman ngừng lại, nhắm mắt rồi thông thả cầm máy lên:

- Alô! Gì thế?

- Chúng tôi chộp được cô ta rồi! - Staum kêu lên bên kia máy. - Ông cảnh sát trưởng bảo tôi báo cho ông biết.

- Đừng rống lên như thế, tôi không đến đâu. - Hartman lạnh lùng nói nhưng mắt sáng lên - Cô ta ở đâu?

- Chính bác sĩ Fleming bắt. Ông Cảnh sát trưởng đã đi thẳng đến đấy, bảo ông đến gặp ông ta.

- Nhất định rồi. Nhà bác sĩ ở đâu vậy?

Staum nói rõ địa chỉ.

- Cám ơn. Tôi đến ngay. - Rồi lão gác máy.

o0o

15

Một chiếc cam nhông trống dừng trước tiệm cà phê mở cửa suốt đêm ở phía ga chia đường của Mũi Gió Biển. Người tài xế nói:

- Tôi không đi xa hơn. Các ông thấy sao?

Bọn Sullivan bước xuống. Frank nói:

- Tốt lắm. Xin cảm ơn.

- Khởi cần, - người lái xe mở máy, đưa xe đi qua dãy hàng rào gỗ ngăn đường.

- Chúng ta thật may mới gặp gã đó, - Frank vừa nói vừa ngáp.

- Cầm đi! - Max sửa lên, bước qua đường vào quán. Frank hơi nhả mặt đi theo.

Chiếc Packard bị mất làm Max tức giận. Frank thì bình tĩnh hơn. Đối với hắn, tiền bạc, tiện nghi chẳng quan trọng gì mấy. Với hắn chỉ có đàn bà. Đầu óc gã ám ảnh mãi hình bóng đàn bà. Gã để mặc Max lập chương trình kế hoạch, quyết định hàng ngày.

Chúng đến trước quầy gọi cà phê. Cô hầu bàn xấu nhưng thân hình hấp dẫn.

Frank muốn khen ít câu với Max nhưng vụt thấy không phải là lúc nói đùa.

Max ít lưu tâm đến đàn bà, chỉ coi họ như bữa ăn: cần thiết nhưng không quan trọng.

Bọn Sullivan khiến cô hầu bàn sợ hãi nên khi mang cà phê xong, cô lĩnh vào bếp. Trong quán không còn một ai, Max nói đáng trầm ngâm:

- Không biết hắn có chết không? Tao bắn hai phát vào ngực nhưng hắn khỏe lắm. Đáng lẽ nên bắn vào đầu.

- Đừng bận tâm tới nó, - Frank nói - Tao chỉ nghĩ tới con nhỏ thôi. Con nhỏ thật. tuyệt, tóc nó đỏ au...

- Nếu thằng kia còn sống thì mình mệt với nó lắm. Lần này ta để sót một đứa duy nhất làm chứng về vụ thằng Roy. Nguy đất!

Frank không nghĩ ra điều này.

- Thế thì phải tìm cho ra nó, - Max càu nhàu... - D... không thể thức mãi được, con người không phải làm bằng sắt... Ngủ ở đâu bây giờ?

Max tụt xuống chiếc ghế cao đi ra phía sau. Cô hầu bàn đang ngồi với người bếp da đen. Cả hai sợ hãi nhìn Max, trông trắng người da đen cứ đảo tròn.

Max hỏi cô gái:

- Có chỗ nào trọ không?

- Có khách sạn ở góc đường kia, gần nhà lao đấy.

- O. K. - Max ném tiền lên bàn, - còn bệnh viện ở đâu?

- Ở đây không có. Gần nhất là Waltonville cách đây 5 dặm.

Max càu nhàu bước ra gọi Frank:

- Xéo thôi, tao buồn ngủ quá rồi.

Chúng đi trên con đường vắng tanh. Max nói:

- Có khách sạn gần nhà lao.

Frank nhạo:

- Thật là tiện.

Đến chỗ rẽ, Max bỗng dừng lại, nắm lấy tay Frank:

- Cái gì đằng kia kia!

Chúng lùi lại: ông Cảnh sát trưởng Kamp chạy xuống và đến mở cửa gara, cử chỉ thật hấp tấp. Một lúc sau, một chiếc Ford đã tàng chạy ra đường mở hết tốc lực.

- Ông Cảnh sát trưởng hấp tấp dữ! - Frank vừa nói vừa kéo sụp mũ xuống.

- Có chuyện gì đấy, ta tới xem.

- Nhưng mày buồn ngủ mà, - Frank càu nhàu.

- Ta đến xem.

Chúng lại bước đi, lần này bước gấp.

o0o

16

Chuông điện thoại trên bàn kêu reng reng. Veda nói giọng ngái ngủ:

- Kệ nó. Lại có anh chàng nào yêu em đến nỗi đêm không ngủ được.

Magarth ngóc đầu, nhăn nhó nói:

- Anh đến đây là để ngủ một chút. Em không bảo hấn buông ra được à?

- Đừng có làm ông bố bần tính, anh yêu ạ. Hấn sẽ chán rồi đi ngủ ngay đây!

Magarth giụi mắt ngồi vụt dậy:

- Em im đi. Không biết chừng lại là gọi anh. - Anh cầm lấy máy nghe.

- Nhưng không ai biết anh ở đây... em chắc thế. - Veda lo ngại nói.

- Ông chủ bút anh biết hết. - Magarth trả lời và gọi alô trong máy.

- Magarth đấy à?

Magarth nhận ra ngay tiếng của ông chủ bút. Anh ngáp:

- Hình như thế. Hay là kẻ giống tôi hết sức đấy.

- Chắc là anh đang ngủ với cô ấy.

- Thế anh cho là tôi ngủ với ai? Với con ngựa chắc?

- Nếu vậy thì dậy đi, thằng vô tích sự. Tìm ra con bé Blandish rồi.

- Sao? - Magarth la lên.

- Sở Cảnh sát vừa gọi điện thoại đến tôi. Cô ta đang bị nhốt trong hầm rượu nhà bác sĩ Fleming. Chạy nhanh đến chụp vài pô đi. Kamp chờ anh đến mới hành động. Con heo đó muốn có hình chụp trong lúc làm phận sự. Hartman cũng có ở đấy nữa. Ai cũng có mặt ở đấy hết trừ có mỗi mình anh.

- Tôi sẽ đến, - Magarth kêu lên, ném ông nghe xuống và nhảy ra khỏi giường

- Trời ơi là trời, - anh rên rỉ - Họ tìm ra được cô ta rồi. Họ tìm được trong khi tôi lẩn lộn trên giường! Đáng đời! - Anh xỏ vội chiếc áo. - Bây giờ tôi phải làm sao đây? Trời! Hư đốn hết mức!

- Anh yêu, bình tĩnh đi, - Veda cuộn tròn trong chăn. - Rồi mọi sự êm thấm cả thôi.

- Êm thấm! Em cứ nói! - Magarth xỏ tay vào áo vét. - Nếu chúng đem được cô ta vào nhà thương điên thì bài phóng sự của anh coi như tiêu... Anh phải

tìm cách cứu cô ta mới được.

Anh chạy vụt ra ngoài, Veda chạy theo:

- Này, anh! Chớ cuồng lên! Anh quên chưa mặc quần đây!

o0o

17

Tại nhà bác sĩ Fleming, lối đi giữa cửa chính và cửa sau chật ních người. Bác sĩ và mụ vợ đứng ở dưới thang gác. Simon Hartman đứng ở ngưỡng cửa phòng che. Magarth cầm máy ảnh có flash dựa vào cửa sau, hai viên Cảnh sát trấn phía cửa trước. Ông Cảnh sát trưởng và Staum nhìn vào cửa nhà hầm.

- Được rồi, bầy trẻ, chớ động đây, - Kamp nói - Phải coi chừng, cô ta rất nguy hiểm. - Ông ta liếc nhìn Magarth: - Nhớ bấm một pô lúc tôi lôi cô ta ra. - Chưa được đâu, - Magarth nhắc nhở - Không biết chừng cô ta lại làm chúng ta chạy ra đây. Ông cần phải có một cái lưới và một cái chìa ba mới được.

Kamp vờ như không nghe thấy, gõ vào cửa tầng hầm, kêu lên:

- Tôi biết cô ở đâu rồi. Nhân danh pháp luật, tôi mời cô ra!

Carol nép mình thêm trong bóng tối. Từ khi hoàn hồn sau khi rớt xuống cầu thang, Carol biết mình bị mắc bẫy rồi. Rờ rẫm quanh tường, cô thấy chỉ có một lối thoát trên cao nhưng lúc này nó đã bị khóa. Nếu không nghĩ đến Steve bị thương thì cô đã hàng. Nhưng tình yêu thêm sức mạnh, cô nghĩ là thế nào cũng thoát, thế nào cũng tìm được Steve của cô, không ai ngăn được cô cả.

Cô tìm được núm đèn điện và bật lên. Tầng hầm ẩm ướt nhỏ bé, chứa đủ mọi thứ vật vãnh, có cả cầu chì và đồng hồ điện. Khi Kamp mở cửa, cô đứng dưới chân cầu thang, nép mình vào vách, bàn tay đặt lên công tắc, chờ đợi. Đèn trong hầm đã tắt nên cô thấy rõ Kamp còn Kamp thì không thấy gì trong bóng tối.

Kamp quát lên, mặt xanh lè: - Ra đi! - Rồi ông nói theo thói quen: - Cả nhà bị bao vây rồi!

Không thấy động tĩnh gì hết.

- Ông hãy tỏ ra là đàn ông đi, bước xuống tìm cô ta chứ! Ông sẽ được chôn cất rầm rộ lắm, - Magarth vừa hù dọa vừa suy nghĩ cách cứu Carol thoát.

- Nào ra đi! - Kamp nhỏ nhẹ nói. Tấn công một người điên, ông ta không khoái tí nào. Ông quay nhìn Hartman ở sau lưng:

- Theo ông thì tôi phải xuống đây lôi cô ta lên à?

- Tất nhiên rồi, - Hartman nhăm nhẩn trả lời - Nhưng đừng có thô bạo. Tôi không muốn cô ta bị hành hạ.

Magarth cười ghê rợn:

- Cô bé đó tốt lắm. Chưa biết mèo nào cắn xiu mèo nào đây!

Khi thấy ông sắp nhắc lại, Staum lảng đi, dứt khoát:

- Không được đâu. Tôi sợ bọn điên lắm... Tôi không chui được vào trong bóng tối đâu. Ông hãy nhớ đến người lái xe cam nhông đi!

Kamp ngán ngừ:

- Đáng lẽ ra những người ở Viện tâm thần phải đến dẫn cô ta đi mới phải. Có ai gọi điện thoại cho họ chưa?

- Không ai hết, - Magarth nói giọng khuyến khích. - Để tôi đi với ông, Kamp. Tôi không sợ. Ông đi trước rồi tôi theo sau.

Kamp thở ra một hơi dài:

- Thế thì ta đi, - rồi ông lại ngập ngừng bước tới, mắt nhìn chăm chăm vào căn hầm tối đen. - Có ai mang đèn bấm theo không?

Không ai hết cho nên Hartman tuy bối rối cũng bước theo Kamp gọi là để làm tròn phận sự.

Vào ngay lúc Kamp cúi đầu lướt qua khung cửa thấp thì Carol gỡ ngay cầu dao của công tơ, chụp lấy ông đẩy ngã rúi rúi xuống chân cầu thang. Ông Cảnh sát trưởng rú lên lăn vào trong khoảng không.

Magarth hiểu ngay và quyết tâm làm hỗn loạn đến cùng cực. Anh rên lên một tiếng ghê hồn rồi húc mạnh vào George Staum, để hắn xô vào hai viên Cảnh sát đang lẩn mò trong tối. Magarth ré lên:

- Coi chừng! Coi chừng! Cô ta bên cạnh đấy!

Staum mất tinh thần, đâm đá lung tung, hạ đo ván một cảnh sát rồi vượt cầu thang chạy lên. Viên cảnh sát kia vùng dúi cùi nện túi bụi trong không khí.

Magarth tiếp tục rú lên và chỉ trong một sự hỗn loạn lên đến cùng cực.

Như thế là đủ cho Carol rồi. Cô chạy lên hành lang và trong lúc nghe đánh nhau ở phía trước, cô chạy ra cửa, lên ra vườn. Magarth thấy được, chạy theo.

Carol chạy như điên theo đường, quẹo sang phải khi nghe tiếng chân của Magarth ở phía sau. Cô tăng tốc độ, chân như không bám đất. Không để Magarth đuổi kịp. Nhưng anh vẫn gan lì theo miết trong bụng tự hỏi không biết viên Cảnh sát trưởng có đuổi theo họ không?

Carol chạy thẳng đến một khóm cây bên cạnh con đường lớn dẫn đến Mũi Gió Biển. Nhưng Carol không biết điều đó, chỉ nghĩ rằng khi đã chạy thoát vào rừng thì không ai đuổi theo được. Quá tự tin, cô không đề phòng, vấp vào một rễ cây và ngã lăn ra.

Cô suýt ngất đi nhưng khi gắng nhồm dậy đã thấy Magarth ở bên cạnh cúi xuống nhìn:

- Cô đừng sợ, đừng sợ tôi! Tôi muốn giúp cô! Chính nhờ tôi mà cô thoát đấy. Chớ hoảng quá như thế.

Mới đầu Carol gạt đi nhưng sau lại cảm thấy có chút ít tin cậy. Cô thở hồng hộc:

- Ông là ai? Ông muốn gì tôi?

- Tôi tên là Phil Magarth, tôi là phóng viên. Còn cô, cô là Carol Blandish phải không?

- Tôi không biết, - Carol nói, hai tay ôm lấy đầu. - Tôi không biết mình là ai? Tôi bị tai nạn. Tôi mất trí nhớ.

Carol ngồi dậy, cầm tay Magarth:

- Ông muốn giúp tôi thực không? Steve... anh ấy bị thương nặng lắm. Ông đi với tôi không?

Magarth nhú mồm:

- Steve Larson? Có phải anh ấy không?

- Ồ đúng rồi. Ông biết anh ấy à?

- Biết chứ! Chúng tôi còn là bạn thân nữa kia. Chuyện gì thế? Có phải hai gã mặc đồ đen...

Carol rùng mình:

- Vâng, chúng bắn Steve. Tôi đi tìm bác sĩ Fleming, chắc lão điên, lão lại nhốt tôi trong hầm...

Magarth nhìn cô sững sờ:

- Cô có thật là Carol Blandish không? Cô xử sự thật bình thường. Không có dấu hiệu gì tỏ ra là mất trí hết. - Anh nắm lấy tay cô. - Ừ, đúng là cái sọ đây rồi... Vậy thì có đúng là cô bị mất trí thật không? - Anh hỏi - Có phải đúng là cô không biết mình là ai không?

- Đúng, nhưng xin ông, nếu muốn giúp tôi thì không nên để mất thì giờ. Anh ấy bị thương nặng lắm. Ông muốn đi với tôi không? Ông giúp tôi không?

- Còn nói gì nữa! - Magarth vừa nói vừa đỡ cô dậy - Anh ta đang ở đâu?

- Trên kia, trong đường núi. Nơi trại của những người kiếm củi. Tôi bỏ anh ấy ở đó.

- Tôi biết chỗ ấy rồi, - Magarth vừa nói vừa nhìn quanh. - Trời sắp sáng. Không nên để họ thấy ta. Để tôi đi lấy xe. Cô nên chờ tôi ở đây. Tôi chỉ đi khoảng 10 phút thôi. Cô nghe tôi không?

- Nghe! - Carol cảm thấy tin tưởng ở nơi anh - Nhưng ông đi nhanh lên. Tôi sợ quá... Anh ấy chắc mất nhiều máu rồi...

- Cô chớ lo! - Magarth thân mật nói - Chúng ta sẽ cùng săn sóc anh ấy. Cô nấp đi và đợi tôi.

Ở lại một mình, Carol thấy lo sợ lại đến. Trong khi bước vào lùm cây, cô linh cảm một mối nguy hiểm sẽ đến, tim đập liên hồi. Cô tiếc là đã không đi theo Magarth. Cô cố sức lấy can đảm để bước tới, chỉ một thoáng ngắn nữa thôi là đến con đường lớn thấp thoáng sau hàng cây.

Bỗng cô dừng lại. Có vật gì động đậy phía trước mặt. Cô nín thở căng mắt nhìn. Sau một gốc cây to lộ ra một vành mũ đàn ông. Cô sững người, không nhúc nhích gì được. Một người mặc áo choàng đen, mũ phớt đen rời gốc cây

ra đứng trước mặt cô: Max. Gã dịu dàng nói:

- Tôi đi tìm cô. Không được rắc rối.

Trong một giây, cô nhìn gã, tim giá lạnh vì sợ hãi rồi cô kêu lên một tiếng yếu ớt tung mình định vùng chạy trở lại. Nhưng Frank đã đứng phía sau chặn đầu, gã ngả mũ chào. Max nói tiếp:

- Không được rắc rối!

- Không, không, - Carol lùi lại kêu lên - Chớ động đến tôi. Đi đi, xin các ông đi đi. Tôi chờ một người, ông ta sẽ trở lại ngay... Các ông đi đi.

- Không được rắc rối, - Max lập lại - chúng tôi tìm cô.

Carol lùi lại, chạy về phía Frank. Cô quay lại lần nữa rồi đứng yên. Max hỏi:

- Larson ở đâu? Chúng tôi cũng đi tìm hắn nữa!

- Tôi không biết. Tôi không biết gì hết.

- Rồi cô sẽ nhớ lại thôi, - Max nói giọng rất lịch sự. - Chúng tôi biết cách gợi chuyện với phụ nữ lắm. Hắn ở đâu?

- Ôi, để tôi yên. - Carol nhìn quanh với đôi mắt con vật bị săn đuổi và hét lên.

Frank nhảy lại luồn những ngón tay to lớn của gã vào mớ tóc đen của Carol, lật ngửa đầu cô ra.

- Đập! - Gã nói với Max.

Max tiến lại. Carol thấy hắn nắm tay gã giờ lên. Cô kêu lên một tiếng thất thanh muốn lấy tay che mặt nhưng Max đã gạt ra rồi một nắm tay đập vào quai hàm cô.

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 4

18

Magarth bước ra khỏi nhà đến hàng hiên tràn đầy ánh nắng. Anh ngồi xuống, duỗi hai chân, nhắm mắt lại, cố nén một cái ngáp.

- Một ly cà phê đậm điểm vài giọt cognac chắc sẽ làm anh tỉnh ra. Nhưng ngủ là cần hơn hết. Anh phải đi tìm ông Kamp ngay.

- Anh sẽ có cà phê, cứng cứ chờ. - Veda nói - Nhưng trước khi đi, anh phải giải thích cho em một chút. Anh biến nhà em thành một cái bệnh viện, chắc có lý do cần thiết, nhưng phải cho em biết chuyện gì đã xảy ra.

Magarth mở một mắt mỉm cười. Trông Veda thật đẹp với chiếc áo lụa màu hoa đào. Anh vuốt ve tay cô:

- Họ vây nhốt cô ta trong nhà hầm của bác sĩ Fleming. Khi ông Cảnh sát trưởng muốn xuống đưa cô lên thì cô tắt đèn và anh làm rối loạn để cô thoát ra ngoài. Anh theo được cô và cả hai trở thành thân thiện. Anh đi tìm chiếc xe để mang Carol đến chỗ giấu Larson nhưng khi trở lại thì cô đã biến mất. Cho nên anh đi chờ Larson về đây. Bác sĩ Kober nói sẽ cho ta biết tình trạng anh ấy khi khám xong.

- Thế sao anh không mang anh ta đến bệnh viện? Tại sao anh lại mang về đây?

Magarth cố sức kiên nhẫn:

- Anh ta đang bị nguy! Em không hiểu gì về hai thằng cắt cổ ấy cả.

- Hai thằng cắt cổ nào? - Veda sững sờ hỏi.

- Bọn Sullivan, hai đứa giết mướn. Nếu lời đồn chỉ đúng một nửa thì bọn chúng đã có tới hàng tá nạn nhân bị giết mà không để lại dấu vết gì. Chỉ có lần này, chúng mới để sơ hở: Larson đã thấy chúng giết người anh trai, anh ta đã nói với anh trước khi ngất đi. Nhân chứng đó đủ cho bọn chúng lên ghế điện rồi. Cho nên chúng phải tìm mọi cách để khử anh ta và trước nhất là tìm ở bệnh viện. Cho nên phải giấu kín anh ta trước khi anh ta có thể khai báo.

Veda gật đầu:

- Nhưng anh có tin hai tên kia không thể nào tìm ra được Steve ở đây không?

- Chắc rồi! Làm sao chúng lại nối kết Larson với ngôi nhà này?

- Tốt lắm. Bây giờ anh nói về cô bé Blandish đi. Có chuyện gì xảy ra cho cô ta thế?

- Anh không biết nữa, - Magarth lo lắng nói - Hoặc cô ta không tin anh lắm

hoặc là... - Magarth lắc đầu. - Lúc đến nhà bác sĩ Fleming, anh thấy một chiếc Packard to tướng. Nôn nóng vào nhà, anh cũng không để ý lắm. Nhưng khi trở lại lấy xe thì chiếc Packard không còn nữa. Chắc bọn Sullivan mang cô ta đi rồi.

- Anh cứ bị ám ảnh bởi bọn Sullivan mãi, cưng à. Chúng đâu phải chỗ nào cũng có, lúc nào cũng có mặt.

- Em làm rồi. Anh đi báo với Kamp. Chúng ta cần có bảo vệ, chuyện gì cũng có thể xảy ra hết. Nếu cô ta ở trong tay bọn chúng, thì trời... ời...

- Nhưng anh chưa nói với em biết cô ta thế nào? - Veda nói với giọng tò mò và có dáng thông cảm - Anh có thật bắt chuyện được với cô ta không?

- Đã hẳn rồi! Theo anh thì cô ta cũng bình thường như em vậy thôi. Anh không hiểu vì sao cô ta lại đẹp lạ lùng. Rõ ràng là cô ta chết mê một Larson. Đây là loại phụ nữ chỉ yêu một lần, một lần thôi.

- Như em đây, - Veda dịu dàng nói - Chỉ tiếc là cái con heo em yêu lại không chịu hiểu gì hết.

- Đừng nói đến heo, đó là những con người rất dễ thương, rất rụt rè, không muốn ai nói đến hết.

- Em thấy rằng đêm đến thì mấy người ấy không rụt rè chút nào đâu, - Veda vẫn giọng dịu dàng nói.

Vào lúc ấy thì bác sĩ Kober bước tới nói ngay:

- Mạch Larson xuống thấp lắm. Tính mạng anh ta như treo chỉ mảnh. Ba ngày nữa mới biết anh ta có thoát được hay không. Đem đi bệnh viện thì tốt hơn đây.

- Nhưng ở đây anh ta không được bảo đảm an ninh. - Magarth nói - Tôi sẽ đi gặp ông Cảnh sát trưởng đây bác sĩ ạ. Nhất định hai con vật kia sẽ hành động đến cùng cho nên phải để anh ta ở lại đây. Cô Blandish sẽ trả mọi phí tổn, bác sĩ cứ chữa hết sức đi. Bác sĩ có thể túc trực ở đây được không?

- Không được, - Kober trả lời. - Nhưng mỗi ngày tôi đến đây hai lần. Cô y tá biết việc. Với tình trạng hiện nay thì không có cách nào chữa thêm. Tất cả còn tùy vào sự đề kháng của anh ta. Khả năng đó có vẻ khá lắm. Tôi phải làm. Tôi phải làm báo cáo đây, anh Magarth ạ.

- Để tôi đi theo ông, - Magarth đứng lên - Xin ông chờ tôi hai phút, uống một ly cà phê thôi.

- Tôi sẽ chờ anh ở ngoài xe, - bác sĩ nói và chào Veda.

- Nay anh yêu, anh cứ tự nhiên như ở nhà! - Veda nói khi bác sĩ đi khuất. - Nếu anh có bạn bè nào cần một căn phòng thì...

Magarth nuốt vội ly cà phê và ôm Veda:

- Đừng giận, em. Em sẽ có hình đăng lên báo một khi công việc xong xuôi, mọi người sẽ cho em là một nữ anh hùng. Với lại nếu chuyện xong xuôi như anh tính thì bạn bè anh và anh sẽ dọn đến đây ngay. Em thích không, em

yêu?

o0o

19

Ông Cảnh sát trưởng ngồi trong văn phòng nhỏ đầy bụi, miệng ngậm điều xì gà đã tắt. Simon Hartman bước ra chấm dứt một cuộc ồn ào. Hartman tố cáo Kamp có âm mưu để Carol trốn thoát, ông ta cũng tố cáo Kamp bắt lực và dọa rằng ông sẽ báo với một nhân vật cấp cao. Kamp lo lắng nghĩ còn có sáu ngày nữa, không biết phải làm thế nào.

Ông giận dữ khi thấy Magarth bước vào cái hang của ông. Ông đập chân xuống sàn:

- À! Lại anh! Tôi đang muốn gặp anh đây! Chính anh đã để cho con bé thoát.

Magarth kéo chiếc ghế ngồi lên, chậm rãi đốt thuốc:

- Tôi không làm gì nên tội hết, tuy có mất tinh thần một ít. Nhưng nhân viên của ông thì cũng không hơn gì. Ông không nên đổ tội cho tôi.

- Sai rồi, đúng là tôi sắp sửa kết tội anh đó. Hartman vừa ở đây mới ra. Lão sùi bọt mép muốn anh chết quách cho rồi.

- Ông có hỏi tại sao không? - Magarth bình tĩnh hỏi. - Lão xanh mặt khi con nhỏ sắp lấy lại gia tài. Tôi dám cá là lão đã moi khá tiền của con bé mà lão quản lý, đang lo sợ bị mở cuộc điều tra đấy.

Kamp mở to mắt:

- Coi chừng! Vu cáo là tội nặng đấy.

- Tôi biết, nên tôi không nói với ai ngoài ông. Có thể tôi làm nhưng tôi không tin lão. Ông chủ tôi đang mở cuộc điều tra kín về Hartman và chúng ta sẽ biết ngay thôi. Nhưng thôi, ta có chuyện khác quan trọng đáng đồng tiền bát gạo hơn. Ông có nghe đến bọn Sullivan không?

- Hẳn rồi! Nhưng đó là chuyện tào lao người ta dựng đứng lên thôi. Không có bọn Sullivannào cả. Họ bịa ra để giải thích về những vụ giết người mà không tìm ra thủ phạm.

- Ông hãy xóa ý nghĩ sai lầm đó đi! - Magarth vừa nói vừa dựa người vào ghế. - Chẳng những bọn Sullivan có thật mà hiện nay chúng còn luẩn quẩn quanh đây. Chúng vừa mới giết người anh của Steve Larson đêm qua và bắn bị thương Steve đấy.

- Tôi không nghe nói Steve có anh em gì đâu! - Kamp giãy nảy lên.

- Nếu chuyện gì ông cũng biết thì ông làm tổng thống mất - Magarth trả lời - Larson có người anh vốn là một tay gangster loại xoàng xĩnh đột với gã Bernie - cướp - nhà - băng. Bọn Sullivan được thuê giết hẳn nên hẳn trốn ở nhà người em, tuy vậy chúng vẫn tìm ra. Còn chuyện khác nữa: Một tuần trước Steve Larson đã tìm thấy cô Carol Blandish trong chiếc cam nhông lật và đem cô ta về nhà cho đến đêm hôm nay.

- Sao? - Kamp nhảy dựng lên, gầm hét.
- Ông coi chừng bị nhồi máu đây - Magarth không nín được cười khi thấy viên cảnh sát trưởng điên lên. - Larson chẳng biết chút gì về thân thể con nhỏ cả. Roy ngăn không cho anh ta ra bên ngoài nên anh ta không biết chính cô là cô gái thoát ra từ Viện tâm thần. Còn cô ta bị đập đầu vào xe nên mất trí nhớ, cô không nhớ mình là ai nữa.
- Sao anh lại biết đủ chuyện như thế? - Kamp hỏi và rơi mình xuống ghế.
- Tôi tìm được Larson và anh ta nói cho tôi biết. Bọn Sullivan đêm qua đến nhà, giết Roy và muốn mang Carol đi nhưng Larson đã trốn được cùng với cô gái ngay trên chiếc xe của bọn chúng. Có điều là Larson bị bắn trọng thương ngay khi xe nổ máy. Cô gái phải để anh nằm lại ở trong rừng để đi tìm bác sĩ. Bà Fleming nhận ra cô và phần sau thì ông biết rồi. Larson bây giờ ở trên kia, trong nhà cô Blandish, rất nguy kịch, không thể khai báo gì được. Nhưng khi anh ta nói lên thì ta sẽ có đủ cơ sở để đưa bọn Sullivan lên ghế điện... với điều kiện ta bắt được chúng. Ông thử tưởng tượng chuyện này sẽ thú vị như thế nào? Hai con quạ đó gây ra một loại vụ án giết người khắp xứ. Nếu ta bắt được chúng thì ông với tôi, danh nổi như cồn và ông sẽ chẳng phải sợ gì một người như Hartman cả.
- Thật là dịp may đã đến đúng lúc, - Kamp kêu lên, giở chiếc mũ cáu bản để gãi đầu. - Còn con nhỏ? Cô ta ra sao rồi?
- Tôi e rằng cô ta bị bọn Sullivan bắt mất rồi, - Magarth nói và kể cho Kamp nghe chuyện gặp gỡ với Carol. Anh nói tiếp: - Chúng đi trên chiếc xe đen, - anh ghi số xe trên giấy và đưa cho Kamp. - Ông có thể cho Cảnh sát bám chúng không? Như thế là ông ném hòn đá trúng hai con chim đấy. Còn chuyện này nữa: tôi muốn ông cử người đến canh gác nhà cô Blandish. Tôi không biết chúng có phát hiện ra Larson ở đây không nhưng nếu biết thì thế nào chúng cũng mò đến. Ta phải lo đề phòng.
Kamp nhảy dựng lên:
- Đồng ý. Để tôi làm, tôi bắt tay làm ngay. Tôi sẽ cử Staum và hai hay ba viên cảnh sát đến ngay và giương bẫy bắt bọn Sullivan.

Chiếc Packard đen to tướng chồm chồm trên con đường nhỏ đầy sóng trâu rẽ từ đường lớn vào, đi giữa đồng cỏ lác, bụi gai. Trời trưa nóng bức, bọn Sullivan phải cởi áo choàng ra. Chúng ngồi ghế trước, Max lái xe. Phía ghế sau, Carol nằm ngất ngư, tay chân bị trói, miệng dán băng keo, một tấm thảm lông dày phủ lên người.

Bây giờ bọn Sullivan cách Mũi Gió Biển đến hàng ngàn dặm. Chúng đi về phía bắc, vùng trồng bông tránh xa cách thành phố nhỏ, chịu đi vòng hơn là để người ta bắt gặp. Và bây giờ, sau tám tiếng đồng hồ chạy xe điên cuồng, chúng đã đến nơi.

Trong suốt thời gian đó, Max gần như không hé môi. Gã luôn luôn nghĩ tới Larson. Nếu Larson khai ra thì chúng đi đời. Max biết rõ tài bản của mình nên chắc Larson bị thương nặng, có thể là gần chết nữa. Vậy Steve không thể khai gì được trong vòng nửa tháng tới. Phải hết sức tránh sao cho Steve không thể đứng nhận mặt trước một hàng ngàn người tình nghi. Khai báo, chứng cứ ngoại phạm, tất cả đều có thể tránh né được nhưng nguy hiểm hơn là tình cảnh đối chất theo kiểu đó. Bây giờ lo nhốt con nhỏ vào một chỗ chắc chắn rồi quay lại thanh toán Steve, đó là biện pháp duy nhất.

Ngôi nhà chúng nhắm ở trên một đỉnh đồi trọc, cách xa thành phố, xa lộ cả vài dặm. Đây là ngôi nhà của người khản hoang tuy sắp sụp đổ nhưng còn bề thế.

Một vành sân rộng bao quanh nhà nhưng hàng lan can thiếu mất một công chắn và mặt tiền nhà trải qua năm tháng tàn phá đã bạc màu, lở lói. Hai bên nhà có vài mảnh đất trồng trọt làm cho ta phải ngạc nhiên trước cảnh hoang tàn này. Một bầy gà mái bơi đất trên lối vào nhà, chúng chạy táo tác khi chiếc Packard đỗ ngay trước thềm.

Khi bọn Sullivan bước xuống xe, một bóng người hiện ra trong khu nhà âm u, dừng lại trước bậc gỗ. Ông ta khoảng 60 tuổi, cao lớn, thẳng người, ngực nở nang, nước da rám nắng, hàm râu lởm chởm vài ngày chưa cạo, tóc chải ngược ra sau, chân đi đất và chỉ mặc một cái áo choàng khá dơ bẩn. Con người thật lạ lùng: mới nhìn qua nhất là nhìn áo quần, ta cứ tưởng là dân du đãng, sống cuộc đời không chút hy vọng nào. Thế mà nhìn vào khuôn mặt, ta thấy ngay đôi mắt, đôi mắt thật nghiêm với nét dữ dằn và nghĩ rằng trước đó con người này đã từng chỉ huy, từng có uy quyền. Mà đúng như thế thật. Tex Sherill từng là thầy dạy thú trong đoàn xiếc hội chợ bọn Sullivan cộng tác hồi xưa. Lúc đó ông là con người điển trai, hào hoa có một vài tính cách như bọn Sullivan: ý thức độc lập hoàn toàn, chỉ chịu tuân theo những nguyên tắc bản thân đề ra mà thôi. Khi bọn Sullivan rời gánh, Sherill cũng cảm thấy tiếc và ganh tị với chúng đã tránh được cuộc sống lang thang. Bây giờ ông nấu rượu lậu, bán trong vùng đủ sống cuộc đời độc lập và gìn giữ ngôi nhà.

Bọn Sullivan biết ông từ già đoàn nên đến thăm ông. Theo chúng, trang trại là một nơi ẩn nấp lý tưởng khi bị nguy. Chúng đề nghị thẳng với Sherill như bàn chuyện làm ăn thông thường. Sherill chấp nhận để lấy một số tiền kha khá. Cho nên lần này chúng đem Carol đến nhốt ở đây trong khoảng sáu ngày cần thiết để cô gái được gia tài và chúng tự quyền quản lý. Hơn nữa, vì cần phải thanh toán Larson, chúng yên tâm giao Carol cho Sherill vì ông này khi nhận làm thì làm đến cùng.

Sherill đứng dựa cột thềm nói:

- Chào các bạn trẻ. Có việc gì thế?

Không nói một lời, Max mở cửa sau xe lôi Carol ra. Sherill giật mình:

- Gì thế? Bắt cóc à? - Ông vừa nói vừa thọc ngón tay vào dây trời.

- Không được. - Max xốc Carol vác lên bậc thêm. - Cô Lolly đâu?

- Ở trong rừng. - Sherill trả lời, hai tay giăng ngang cửa. - Max, tôi không chịu dính gì đến việc bắt cóc đâu. Chuyện tử hình đấy.

- Không phải chuyện bắt cóc! - Max trả lời ngắn gọn. - Để tôi mang cô ta vào nhà rồi nói chuyện sau.

- Không, không được vào nhà, - Sherill cương quyết nói - Đặt cô ta vào ghế dựa đằng kia! Tôi thấy rõ là chuyện bắt cóc rồi.

Max đặt Carol trên chiếc ghế sòan cũ vì sương gió. Ghế kêu răng rắc và trong khi Carol tìm cách ngồi xuống thì Max đẩy mạnh vào mặt cô một cái làm ghế bật. ngửa, Carol ngã lăn ra đất, chiếc ghế đổ lên người.

- Trông chừng nó đi! - Gã nói với Frank và lôi Sherill qua bên kia sân.

Sherill hỏi:

- Chuyện gì thế Max? Nếu anh làm những chuyện này thì...

- Hạ con xuống đi! - Max nói giọng hung hăng - Chúng tôi trả tiền để sử dụng nhà của anh phải không? Trả đủ, không thiếu một xu! Vậy thì tôi phải dùng nó. Đây không phải là một vụ bắt cóc. Cô ta trốn khỏi nhà thương điên, chúng tôi che chở cho cô ta. Không phải bắt cóc.

Sherill nhìn qua chỗ khác. Bàn chân đất của ông ta cứng như da thuộc, gãi gãi trên đất:

- Sao?... Con nhỏ Blandish đấy à?

Max cười không vui, lạnh lùng, dữ tợn:

- À, anh biết chuyện rồi!

- Không phải đâu. Chỉ biết qua báo thôi. Bây giờ anh định làm gì con nhỏ?

- Anh nói gì thế? Cô ta được hưởng 6 triệu đô la trong sáu ngày nữa. Hẳn là cô ta cảm ơn chúng tôi.

Sherill liếc nhìn về phía Carol:

- Bị bó tròn như thế mà cô ta sẽ cảm ơn anh à?

- Cô ta khùng - Max kiên nhẫn giải thích. - Cô ta không nhớ gì cả. Cần đối xử với bọn điên như là với súc vật: càng cho ăn uống thì chúng càng bám theo ta. Ta làm gì cũng được.

- Anh có vẻ không biết gì về bọn điên cả, - Sherill nói và nhổ nước miếng qua hàng lang can, - Thôi, đó là chuyện của anh. Thế tôi được chia bao nhiêu nào?

- Anh được một phần tư của bọn tôi.

- Như thế thì hoặc là quá nhiều, hoặc là không có gì hết. - Sherill trả lời về bối rối. - Các anh không mang cô ta đến đây thì hơn. Dem đến chỉ tổ gây chuyện khó khăn thôi.

- Ồ câm đi! (Max thọc tay vào túi áo, bắn gắt nhìn khu vườn đầy cỏ hoang).

Sherill không ngớt nhìn Max, ông ta nhún vai nói:

- Hình như cô ta nguy hiểm lắm. Cô ta có thể giết người đấy!

Max cười to:

- Đồ trẻ con! Người từng dạy sư tử như anh thì thừa sức. Cô Lolly và anh thì thừa sức săn sóc cô ta.

Giương mặt của Sherill căng ra:

- Không biết cô Lolly có bằng lòng không? Mấy ngày nay cô ta thật lạ. Tôi nghĩ, cô ta cũng bắt đầu có con rồi đấy.

- Lần trước tôi thấy cô ta bình thường mà, - Max thản nhiên nói. - Có chuyện gì vậy?

- Chắc là thần kinh căng thẳng. Cô ta sống khó quá!

- Thôi dẹp cô ta đi, - Max khó chịu nói - Anh có một căn phòng nào nhốt con bé không? Một chỗ thật an toàn?

- Phòng chứa đồ trên gác. Cửa có chấn song. Anh chọn chỗ ấy đi.

- Được rồi, phải nhốt cô ta. Tôi còn phải trở lại Mũi Gió Biển nữa.

- Anh không ở lại đây à? - Sherill sững người hỏi.

- Tôi có việc phải làm cho xong. Tôi sẽ trở về trong hai hay ba ngày nữa.

Gã bước lại gần Carol, Shrill đi theo. Max nói với Frank:

- Mở miệng nó ra!

Frank ngồi tựa vào chân Carol, đầu đặt vào tay ghế, mắt mơ màng, miệng hơi mỉm cười. Khi nghe Max nói, gã nắm lấy một phía băng keo giật mạnh khiến đầu cô gái đập vào tường. Cô đau đớn kêu lên, ngồi thẳng người nhìn bọn Sullivan.

- O. K. Bây giờ nói đi. - Max quát. - Larson ở đâu? Cô để hấn ở đâu?

- Tôi không chỉ cho ông biết đâu. - Carol nói giọng khàn khàn. - Tôi không bao giờ nói. Ông muốn làm gì tôi thì làm. Tôi không bao giờ nói.

Max mỉm cười nói nhỏ nhẹ:

- Rồi cô sẽ nói. Cô chớ sợ.

Rồi gã quay lại Sherill:

- Ta lên trên kia xoay cô ta một chút.

Một bước chân phía sau làm chúng quay lại: một người đàn bà - hay nói đúng hơn là một kẻ ăn mặc như đàn bà - bước tới, một con người kỳ lạ, thấy dễ sợ gớm ghiếc nhưng đồng thời có một vẻ đáng thương lạ lùng. Cô ta - bởi vì đúng là một người đàn bà tuy có bộ râu dài trên mặt - cô ta mặc một chiếc áo dài lấm láp, cũ kỹ. Đôi chân chỉ xỏ vào một đôi bốt nhỏ loại đàn ông, bước đi lộp cộp. Phía dưới khuôn mặt gầy ốm xanh xao giấu sau bộ râu bề bộn buông xuống dài đến gần hai tấc.

Mặc dầu cô Lolly ngày nay đã đến bốn mươi lăm tuổi, bộ râu vẫn không có một sợi trắng là cái đích say mê bệnh hoạn của hàng vạn người khi cô theo đoàn xiếc hội chợ đi khắp nơi, gần suốt cả cuộc đời cô độc.

Cô bước tới ngập ngừng, mắt nhìn vào Carol, đôi mắt có vẻ buồn thảm nhất đời. Mọi người im lặng, cảm thấy khó chịu, ngưng ngưng và sự im lặng bị xé toang vì tiếng thét của Carol.

Frank cười thật to.

- Cô ta không thích vẻ đẹp của cô đấy, - Gã nói với cô Lolly, mặt đỏ ửng lên và lùi lại.

- Nào, - Max nói về nồn nóng. - Đem nó lên kia. - Gã cúi xuống cắt dây trói chân và dựng cô đứng lên.

Cô Lolly đứng nhìn chúng lôi cô gái đang giãy giụa vào nhà. Cô nghe những bước chân nặng nề trên thang gác. Carol kêu thét lên khi bị kéo qua dây hành lang tối om.

Lolly căm ghét sự hung bạo và cô lùi về căn phòng bếp rộng thênh thang.

Ngồi rửa rau cô vẫn nghĩ về cô gái xấu số. Cô ta thật đẹp, đẹp chưa bao giờ thấy. Mái tóc! Đôi mắt! Lolly cảm thấy buồn khi Carol tỏ vẻ ghê sợ mình.

Nhưng chẳng có điều gì phải giận, phải ghét cả: một con người đẹp tuyệt vời như thế thì sợ hãi, ghê tởm cô là điều tất nhiên thôi. Hai dòng nước mắt chảy dài trên má Lolly. Tại sao bọn Sullivan mang cô ta đến đây? Cô khiếp sợ bọn chúng, căm ghét chúng. Chúng thật tàn bạo, hung dữ, nguy hiểm, lúc nào chúng cũng chế giễu cô.

Cửa phòng bếp mở ra, Sherill bước vào, lưỡng lự nhìn cô, mắt lo lắng. Lolly vừa cho nước vào chảo vừa hỏi:

- Ai đấy?

- Cô bé Blandish, - Sherill trả lời. - Cô bé trong tờ báo đọc sáng nay đấy!

Cô Lolly thả cái chảo quay lại:

- Cô gái điên người ta tìm khắp nơi đấy à? Bọn chúng muốn gì ở cô ta? -

Mắt cô Lolly lộ vẻ sợ hãi, tay nắm chặt. - Một cô bé như thế cần được săn sóc vậy mà bọn chúng... Cô ta cần một người tốt, hiểu biết...

Một tiếng kêu khủng khiếp xé tan bầu không khí yên tĩnh trong ngôi nhà.

Mặt Lolly trắng bệch, cô bước tới một bước. Sherill nhú mào, vẫn cúi xuống nhìn chân. Một tiếng kêu nữa vang lên xuyên qua lớp trần gỗ làm cô Lolly lạnh người:

- Chúng làm gì cô ấy?

Lolly bước thêm bước nữa nhưng bị Sherill ngăn lại:

- Cô phải ở lại đây. Cô nên biết bọn Sullivan không ưa kẻ khác chen vào công việc của chúng.

- Ôi! Tôi không muốn chúng hành hạ cô ta! - Cô Lolly vừa nói vừa run run luôn bàn tay xương xẩu vào chòm râu tơ. - Tôi không chịu nổi cảnh cô ta bị đau đớn...

- Tôi xin các ông! Đừng làm nữa - Tiếng Carol rú lên xuyên qua lớp vách gỗ rung chuyển cả gian nhà.

- Cô đi ra vườn. - Sherill bỗng quát. - Đi đi!

Rồi ông nắm tay cô Lolly lôi ra ngoài cửa sau.

- Ra đây, đừng đứng đó nghe ngóng. Chúng ta càng ít biết thì càng có lợi nếu hai thằng khốn đó bị tóm.

Cô Lolly bước theo ông. Cô lau nước mắt, lấp bắp:

- Đẹp quá! Phụ nữ chúng tôi thật khốn khổ, lúc nào cũng phải chịu đau khổ...

Họ đứng ngoài vườn, thấy bọn Sullivan bước ra. Chúng đã trút bộ đồ đen, mặc bộ côm-lê xám, mũ phớt xám, giày vàng trông như mấy tay nhà đòn đi nghỉ hè.

Frank leo lên chiếc Packard lái về phía nhà kho ở đằng sau. Max ngồi trên bậc tam cấp hút thuốc, nét mặt thật hung dữ. Sherill bước tới hỏi:

- Các anh đi?

- Phải. Nó ở khu Kiểm lâm trên vùng Núi Xanh, hơi xa đây.

Sherill không hỏi xem nó là ai. Ông ta đã tập quen không hỏi han gì...

- Cô ta đã nói ra rồi ư?

- Rốt cuộc thì con nhóc cũng phải nói ra. Ai thì cũng phải có chút suy nghĩ hết.

Có tiếng xe mở máy sau nhà. Frank lái chiếc xe Buick lớn màu xanh đến dừng lại gần Max, nghiêng mình ra cửa:

- Xong hết cả rồi.

Sherill nhận ra chúng đã thay đổi y phục, xe cộ:

- Các anh sợ gặp rắc rối à?

- Chúng tôi trở về chỗ đã ra đi, - Max trả lời khi bước lên xe. - Không bao giờ diễn lại một vở tuồng cũ cả.

Mặc dù trút bộ đồ đen, chúng vẫn toát ra một vẻ gì đe dọa. Sherill hỏi:

- Chừng nào các anh về?

- Hai hay ba ngày nữa hoặc hơn không biết chừng. Sớm hơn nếu có còn ở đó nhưng không chắc đâu.

- Chỉ vì vậy mà con nhóc không chịu nói, - Frank nhận xét. - Con nhóc đó không điên chút nào.

- Ừ ể rồi xem... Này Sherill.

- Sao?

- Trông chừng cô ta. Khi tôi bảo "trông chừng" thì anh hiểu ra sao rồi. Nếu khi chúng tôi về nhà mà không thấy cô ta thì cũng mong không gặp anh nữa.

- Chắc chắn cô ta sẽ còn ở đây. - Sherill nói gọn.

- Lên đường! - Max quay sang nói với Frank.

Frank chồm qua người Max nói với Sherill:

- Anh trông chừng cho kỹ, Tex ạ. Con nhóc tôi thích lắm đó. Không nên bỏ qua cơ hội này. Nó vừa với tôi đấy, hiểu chưa?

- Để tao cho mày vừa một chỗ khác. Đồ chó đái! - Max sửa lên - Mày thì lúc nào cũng đàn bà.

- Không thể khác được. - Frank cười rộ lên và lái chiếc xe tung bụi mù trên đường vắng.

Cô Lolly lên gác vào căn phòng riêng nhỏ bé. Cô run rẩy ngồi xuống một lúc mới đến bên chiếc tủ con đực. Cô chải gỡ đầu tóc, bộ râu, mặc quần áo chỉnh tề. Lúc bước ra, Sherill đã đứng trên cầu thang hỏi:

- Cô định sao bây giờ?

- Đi thăm cô ta, - Lolly cuống quýt trả lời. - Cô ta cần một người đàn bà săn sóc.

- Cô mà là đàn bà? - Sherill cười nhạo. - Là con bù nhìn rách thì có. Cô chỉ làm cô ta sợ thôi.

Cô Lolly nhăn mặt đau khổ, lặp lại:

- Tôi đến với cô ta.

- Được rồi, nhưng không được sinh chuyện đấy. Cô nghe Max nói gì chưa?

- Tôi không muốn chen vào chuyện đó. Tôi chỉ muốn tử tế với cô ta thôi.

Nếu quả thực con bé khốn khổ đó hơi mất trí thì cũng nên có lời nói dịu an ủi cho nó bớt khổ.

Sherill rút chiếc chìa khóa đưa cho cô:

- Chán rồi thì nhốt nó lại. Tôi đi làm công việc đây.

Một lúc sau cô Lolly bước vào phòng Carol, tim đập mạnh. Căn phòng nhỏ trống trơn, nóng bức ghê gớm vì mặt trời chiếu thẳng lên lớp ngói đá tảng.

Chiếc cửa sổ độc nhất trở ra vườn có hai chấn song sắt. Carol nằm trên giường, tay buông xuôi, chân thẳng như một cái xác ướp. Đôi mắt không hồn chỉ là hai lỗ mắt sâu hoắm trên khuôn mặt tái xanh. Nghe tiếng chìa khóa mở, cô không quay lại nhưng nghe tiếng động, cô cong người lại và không tự chủ, miệng cô kêu lên. Cô Lolly lúng túng nói bên ngưỡng cửa.

- Chỉ có tôi đây thôi. Tôi là Lolly.

Carol rùng mình từ từ quay đầu lại trông thấy con quái vật đáng thương đứng lúng túng ghìm những giọt nước mắt thương hại:

- Cô đi đi, mời cô đi đi, - Carol nói và ôm mặt khóc.

Cô Lolly quay đầu lại ngóng tai nghe. Chiếc thang gác không người. Sherill cưa gỗ đâu đó ngoài vườn, ở xa hơn có con chó nào sửa điện khùng. Cô buồn bã nói tiếp:

- Tôi không muốn làm cô sợ, cô bạn nhỏ ạ. Tôi không phải loại dữ, ngày xưa tôi ở cùng đoàn xiếc với chúng thôi, bọn Max và Frank ấy.

- Cô không làm cho tôi sợ đâu. Chỉ là... tôi chỉ muốn ở đây một mình...

- Cô có uống một chút cà phê không?... Hay là trà? Tôi rất buồn cho cô.

Chúng ta đều là phụ nữ... bọn đàn ông chúng nó... phải không? Bao giờ chúng ta cũng phải hy sinh cho họ. Tôi, ngày xưa tôi cũng có người yêu...

Chắc cô không tin đâu... Đáng lẽ họ không nên đem cô đến đây.... Cô xinh quá!

Carol vụt ngồi nhồm dậy la lên:

- Cô là ai? Cô muốn gì tôi?

Cô Lolly nhú mồm hơi lùi lại:

- Tôi là Lolly, cô còn nhỏ quá không biết tôi đâu. Lolly Prairie... người đàn bà có bộ râu nổi tiếng. Tôi là một nghệ sĩ, một nghệ sĩ thực thụ. Phải là nghệ sĩ chân chính mới chịu đựng nổi cay đắng như tôi. Tôi không ghét cô, tôi chỉ muốn tốt với cô một chút. Cô đẹp quá... Khi tôi nghe cô la lên.... tôi không biết có thể giúp gì cho cô được không? Không thể làm gì cho cô được, nhưng là phụ nữ với nhau phải biết giúp nhau lúc khốn khó.

Carol lại ngã mình xuống giường rên rỉ:

- Tôi đã chỉ cho bọn nó chỗ anh ấy rồi. Tôi cứ tưởng là không đời nào nói ra nhưng tôi không đủ sức. Tôi đành phải nói. Chúng đã đi giết anh ấy. Tôi yêu anh ấy quá đi thôi!

Cô Lolly bước lại: - Cô chớ nên quá khích động. Tôi có nghe chúng kháo nhau khó mà tìm được anh ấy. Để tôi pha cho cô ly cà phê.

Carol nhồm dậy kêu lên:

- Cô hãy giúp tôi ra khỏi nơi này. Tôi van cô, cho tôi trốn đi, ngăn bọn chúng đừng nhốt tôi. Tôi phải trở về gần với Steve. Chúng bắn vào anh ấy! Tôi đã để anh ấy ngoài rừng và bây giờ chúng quay lại giết anh chết hẳn.

Mắt Lolly thoáng vẻ sợ hãi. Cô hấp tấp nói:

- Tôi không thể nào chen vào chuyện này được. Tôi chỉ muốn giúp những ngày cô ở đây được đỡ khổ thôi. Tôi không thể giúp cô trốn vì như thế là chen vào...

- Tôi chắc là cô hiểu được tôi. Cô vừa nói là cô đã từng có người yêu. Cô phải biết thế nào khi người ta yêu. Tôi đã chỉ cho bọn chúng chỗ anh ấy, tôi không có cách nào khác. (Tay Carol áp vào mặt). Ôi! Cô không biết chúng hành hạ tôi như thế nào!

- Cô em tội nghiệp của tôi, - cô Lolly cố cầm nước mắt. - Tôi thật hết sức muốn giúp cô. Không biết là... cô yêu anh ấy lắm phải không? (Lolly liếc nhanh về phía sau). Nhưng tôi không thể đứng đây nói chuyện với cô được... Để tôi đi pha trà cho cô. Uống xong cô sẽ thấy khá hơn Đây ra tới đường cái cũng khá xa. - Cô nói như không có ý định gì rõ rệt. - Chắc là có tiền trên chiếc móc áo nơi tiền sảnh... - Thế rồi cô bước ra khép cửa chạy vội xuống cầu thang.

Carol vẫn nằm đấy mắt nhìn ra cửa. Bỗng nhiên tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô không nghe Lolly xoay chìa khóa. Cô từ từ ngồi dậy. Chân cô mềm oặt và khoảng cách giữa giường tới cửa thật dài làm sao. Cô nắm tay cửa xoay, cửa mở ra. Carol nhìn theo dãy hành lang lơ đãng, không ngờ cond

đường trốn chạy lại mở ra không có ai ngăn cản.

Cô nhẹ bước trên bậc xuống cầu thang nhìn xuống phía dưới. Đâu đó trong vườn có ai cưa gỗ, còn trong bếp có tiếng chén bát va chạm.

Cô nín thở, tim đập mạnh, lặng lẽ bước xuống.

o0o

20

Trong một túp lều đồ nát của khu Kiểm lâm bỏ hoang ở Núi Xanh có một lão già được gọi là ông nội Humphrey: một lão già kém suy nghĩ, khốn khổ, tội tàn nhưng lại có nghề hớp hồn chim chóc. Lão nhút nhát như con chuột nên mới chui vào ở cái xó hoang này. Lão thật sự rối lên vì việc Carol với chiếc Packard đen đặt Steve ở đây và lại phóng vụt đi.

Ông nội Humphrey len lén đến gần Steve rồi vội vã về nhà chờ xem sự thể xảy ra tiếp theo. Đang ngủ say, lão giật mình thấy chiếc xe Cadillac xịch đến. Phil Magarth ôm Steve vào xe rồi mở máy đi. Ngày hôm sau lúc đang nấu nồi xúp thì cánh cửa bỗng mở ra và bọn Sullivan kéo vào.

Bọn Sullivan không thấy Steve nhưng chúng theo đường lối quen thuộc: tìm lại dấu vết ngay từ chỗ nạn nhân thấy lần cuối cùng.

Khi thấy khói thuốc bếp luồn qua ống khói túp lều, chúng nhìn nhau rồi nhẹ nhàng bước tới.

- Chào! - Frank đá hắt cánh cửa khép lại.

Ông nội Humphrey đang ngồi xồm trước bếp, khuôn mặt khô héo, già nua nhẵn lại vì sợ. Max dựa lưng vào ống khói thông thả phun khói thuốc. Ánh lửa chiếu trên đôi mắt như hai cục thủy tinh đều, đen và không hồn. Gã bảo Frank:

- Nói với lão đi!

Frank ngồi trên thùng cây lật úp, sát bên lão già, nụ cười của gã khiến lão già lạnh thấu xương.

- Chúng tao đi tìm một tên, một tên bị bệnh. Nó ra sao rồi?

- Tôi không biết người bị bệnh nào hết, - lão rên lên. - Tôi chỉ muốn yên thân thôi.

- Nào, lão biết rõ về nó rồi. Chúng tao không nói giỡn đâu. Đừng làm khó. Nó không là gì với lão hết.

Lão già không hé răng. Frank hất nhẹ vào chân lão, giọng vẫn có chút vui đùa:

- Nào, nói đi. Gã mắc bệnh ra sao rồi?

- Tôi không thấy gã mắc bệnh nào, tôi chỉ lo việc tôi thôi.

Max giật cái chảo khỏi tay lão ném đi. Frank cười rộ lên:

- Gã bị bệnh sao rồi?

Lão nhìn cái chảo lăn trong xó, tay ôm lấy bộ râu:

- Tay nhà baó mang hấn đi rồi. Tôi chỉ biết có thế.

- Gã nhà báo nào? - Max hỏi.

- Magarth, - lão lắp bắp. - Hắn đã một lần quấy rầy tôi. Ai cũng quấy rầy tôi hết. Sao họ không chịu để tôi yên?

Frank đứng dậy bước ra cửa nói dịu dàng:

- Sẽ không còn ai quấy rầy lão nữa đâu!

Lão quay ra kéo lét đôi giày méo mó, tay túm chiếc áo choàng tả tơi. Max nói:

- Nhắm mắt lại! Chúng ta không muốn lão nhìn theo.

- Thưa ông, tôi không nhìn đâu.

- Nhắm mắt lại, - Max nhẹ nhàng nhắc.

Đôi mi nhor bần, nhãn nhúm sụp xuống như hai cánh cửa hạ nơi một ngôi nhà trống rỗng.

Max rút khẩu súng lục dưới cánh tay đặt nhẹ nòng lên trán lão rồi bấm cò.
o0o

21

Đi đến giữa chừng cầu thang thì chiếc đồng hồ bung ra một tiếng rè rè và bắt đầu đánh giờ. Carol sững người. Cô tưởng chừng sắp ngã lăn xuống phía dưới. Tuy nhiên, cô phải bám vào tay vịn vì đôi chân cứ muốn khuỵu xuống. Mò mẫm trong bóng tối một lúc rồi cô cũng lần ra được tiền sảnh và dừng lại đồng tai nghe ngóng. Cô Lolly đang đổ nước sôi vào bình trà, đặt lên mâm chiếc tách, hộp đường và ly sữa. Trong một vài phút nữa cô sẽ mang khay ra.

Carol lặng lẽ nhanh chóng đến chiếc móc áo gỗ sồi, có tờ giấy 10 đô la. Chắc có tiền nơi móc áo, cô Lolly đã nói như thế. Carol nhón lấy tờ giấy bạc rồi bước đến cửa. Tiếng cửa kêu kèn kẹt, bắp thịt cô co rút lại. Cô ngoái về phía sau.

Cô Lolly đứng trước cửa nhà bếp nhìn Carol bước đi. Cô ta khóc, đôi dòng nước mắt chảy trên gương mặt nhăn nhúm với hàm râu kỳ cục đến thâm thẳm. Hai người phụ nữ nhìn nhau: nỗi sợ hãi, cảm tình trao cho nhau lấp đầy hố sâu ngăn cách họ... Thế rồi, Carol chạy thật nhanh mang theo nỗi mừng và nỗi đau đón của cô Lolly.

Tiếng cửa xiết vào gỗ đầu đó gần nhà làm mất sự vắng lặng xung quanh. Carol dừng lại tìm lối đi: một con đường cỏ mọc đầy dẫn đến một hàng rào sơn trắng. Bên phía kia đường đi vào trong cát, có dấu xe xuyên qua nắng bụi. Chỉ đi một đoạn ngắn thôi là tới đường cái, cô Lolly đã nói thế.

Tiếng cửa ngừng bật: sự im lặng nặng nề dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống ngôi nhà. Nhanh và dứt khoát Carol bước qua sân đến bốn bậc tam cấp ra đường. Đến đây cô dừng lại để nghe ngóng.

Cô không trông thấy Sherill đã đi vòng sau một nhà chặn đường cô. Ông ta đứng đấy vừa sợ hãi vừa tức giận như không tin vào mắt mình nữa. Sau thân

hình to lớn của ông ta là đường cái, là tự do.

- Cô quay về phòng ngay!

Carol nhìn quanh rồi la lên:

- Không được động đến tôi. Để tôi đi. Ông không thể giữ tôi lại được.

- Cô không đi đâu hết. Tôi không muốn thô bạo với cô nhưng nếu cô không nghe lời, tôi buộc phải dùng tới vũ lực.

Nghĩ đến phải chịu đau đớn lần nữa, Carol như muốn ngất đi, nhưng cô vẫn không nhúc nhích. Khi Sherill thận trọng tiến tới, cô vẫn đứng im. Ông ta nắm tay cô:

- Vào đi!

Thế là Carol đánh mạnh, đập vào má Sherill không đau mà làm ông bất ngờ. Sherill đã nắm được cô, chặn được những cú đánh đập làm cô nghẹt thở.

Ông ta đập cô một cái, thêm lần nữa khiến cô muốn ngất xỉu và đành để ông ta lôi đi. Đến tiền sảnh, Sherill sững người. Cô Lolly đứng trước mặt ông ta, chĩa khẩu súng sẵn vào người. Cô nói với giọng cương quyết:

- Thả cô ta ra. Tex, tôi van anh. Thả ra.

- Cất nó đi, - Sherill cầu nài - Cô cũng điên nốt.

Cô Lolly chĩa nòng súng vào ngực Sherill:

- Anh đừng để tôi phải hạ anh, - cô Lolly khản cầu, mắt lóe lên nỗi sợ hãi. - Phải để cô ta đi. Chúng ta không có quyền giữ cô ta lại đây!

Carol vùng thoát ra và chạy như con điên đến hàng rào trắng.

- Cô biết cô vừa làm gì không? Đồ con già ngu làm chuyện tình cảm. Đáng lẽ tao không nên tin ở mày.

Ông nhìn theo Carol đang chạy bay biến. Không thể đuổi kịp cô, nhưng ông nghĩ ngay đến con chó.

Carol vẫn chạy mãi. Chugn quanh cô, cây cối bụi rậm, cỏ cao vây cô như trong một mê cung. Cô chạy mãi, càng xa ngôi nhà càng tốt, cô tưởng từ đây tới Mũi Gió Biển có xa là bao. Cô chỉ biết chiếc Packard đưa cô đi rất lâu.

Nhưng có tiền thì cô có thể đi xe đồ hay xe lửa.

Cô suy tính rằng bọn Sullivan chỉ đi trước cô ít phút. Chúng có xe hơi nhưng chắc chúng không thể nào tìm ngay được Steve. Magarth nhất định không bỏ Steve. Cô có thể đến Mũi Gió Biển ngay trước khi bọn Sullivan tìm ra anh.

Bỗng cô sững người, tim đập mạnh. Một tiếng chó sủa vọng lên phía sau. Cô nhìn quanh cố tìm một cái gậy hay một vật gì đó. Con chó đã trông rõ, thật to lớn, đen ngòm, dáng hung dữ, đuôi dài, mắt lóe sáng. Cô nín thở không biết phải làm gì, như trong một cơn ác mộng. Mặt trời chiếu xuống rọi cái bóng dài của cô như một ngọn gậy lao về phía con vật. Thấy cô, con chó chạy chậm lại, từng bước một, mồm ngửi đất, đuôi căng ra, dáng đe dọa.

Carol như không còn thở nữa, căng mắt nhìn con chó, như cả thân mình đã thành đá. Con chó lại đi chậm hơn nữa và nhe răng ra, những cái răng to

tướng, nhọn hoắt trắng toát. Lông nó dựng đứng lên, nó dừng lại, ngồi xuống, không biết có nên chồm tới không.

Carol coi như là dịp may cuối cùng để thoát, cố sức tìm cách cho con chó dừng lại ở đó. Cô bước gần lại: con chó lùi lại phía sau như một khúc phim quay ngược. Trong một phút cả hai nhìn nhau, thế rồi con chó cúp đuôi xuống, thái độ không còn vẻ quyết liệt nữa và bỗng nó quay lại phóng mình đi. Carol thở phào khóc nức lên.

o0o

22

Sherill đang kéo lê trên đường thì con chó vụt qua. Mặt ông không còn giọt máu, không thể nào bắt Carol lại được nữa rồi. Trong một lúc, ông không còn nghĩ được gì nữa. Nếu chúng tôi về mà không thấy cô ta thì cũng không mong gặp anh nữa. Max đã nói như thế. Bọn Sullivan không dọa suông bao giờ. Sherill từ từ bước qua hàng rào chắn trở vào vườn.

Cô Lolly mặt cứng cỏi nhưng không giấu vẻ sợ hãi, liếc nhìn Sherill. Ông ta đi thẳng vào nhà. Cô cảm thấy từ khi thả Carol, cô đã tạo ra một khúc quanh cho cuộc đời khốn khổ của cô rồi.

Một lát sau Sherill lại hiện ra, trong bộ com - lê sọc xám đen, mang giày bột Mễ, mũ phớt trắng. Cô Lolly nhớ lại chiếc mũ ấy đã hấp dẫn cô ngày ông ta được nhận vào đoàn xiếc, với khuôn mặt trẻ trung đầy nhiệt tình đã khiến con tim cô hồi hộp.

Sherill nói mà không nhìn cô: - Cô nên thu dọn đồ đạc đi. Phải trốn thôi, - Rồi ông đi khuất ra nhà kho.

Cô Lolly vẫn ngồi đấy, nước mắt long lanh. Trên kia đồng hồ đồ 12 tiếng. Chiếc đồng hồ đó ngày trước đặt trong xe kéo Lolly đi khắp cùng trời cuối đất. Mọi thứ trong nhà dù ít ỏi nhưng đầy ắp kỷ niệm với cô.

Một con bướm to hai màu đến đậu trên lan can gần Lolly. Cô nhìn nó chấp chới bay đi trong bầu trời sáng âm, lặng yên, thơm lành mà nghĩ đến Carol. Cái đẹp không thể bị nhốt ở một nơi. Ta có lý, ta đã làm đúng rồi!

Sherill lái chiếc xe Ford cam nhông, đứng trước cửa nhà tắt máy, nói với Lolly mà mắt không nhìn cô:

- Chúng ta có thể chất nhiều đồ đạc vào xe. Cô giúp tôi.

Lolly dịu dàng nói:

- Tôi ở lại đây. Đây là nhà của tôi.

- Tôi biết rồi, - Sherill giận dữ nói - Nhưng cô làm hỏng hết rồi. Phải đi thôi. Cô biết bọn Sullivan mà!

- Anh đi một mình. - Lolly trả lời trong khi nghĩ đến con bướm. - Tôi thích ở lại đây, dù chỉ một hay hai ngày cũng được. Tôi thấy sung sướng khi ở đây.

Sherill nhìn Lolly hồi lâu rồi nhún vai:

- Được rồi. Tùy cô. Còn tôi, tôi phải đi.

Cô Lolly ngược mắt nhìn lên, bình thản nói:

- Tôi đã xử sự đúng đấy, Tex ạ. Thật là sai...

- Đúng rồi, cô làm rất phải, - Sherill gật đầu vội vã. - Thôi, chào vĩnh biệt Lolly!

- Chào anh, chúc may mắn, Tex.

Cô nhìn ông xếp hành lý lên xe và trèo vào cabin. Sherill bật công tắc và nói:

- Chúng sẽ quay trở về đây khoảng hai hay ba ngày đây.

- Thế cũng đủ với tôi.

o0o

23

Carol chỉ còn cách Mũi Gió Biển chưa tới 25 dặm thì dịp may không còn nữa. Lúc này cô buộc phải dùng nhiều phương tiện giao thông để đến với Steve. Trời đã tối, cô thật khó kiếm được người lái xe nào chịu chở đi.

Họ có thể cho một người đàn ông đi nhờ nhưng phụ nữ thì không. Đa số lái xe đều trên đường về nhà nên không nghĩ đến chuyện vui chơi hay chuốc lấy những sự phiền toái. Một hay hai người ngần ngừ, cho xe chạy chậm chậm để xem người đi nhờ có phải là một cô gái đẹp không, hồng lợi dụng tí chút, nhưng chỗ này đường tối quá nên họ nghĩ người đi nhờ chỉ là một con mụ lang thang g. Bất chợt ý thức đạo đức cần trọng nổi lên trong lòng họ, thế là họ lại phóng vụt đi để mặc cô đứng trơ trọi đó.

Carol mệt mỏi quá rồi. Lúc đầu mọi việc đều suông sẻ. Một xe tải cho cô đi nhờ trên xa lộ, người lái xe cư xử đàng hoàng mời cô dùng bữa trưa khá thừa thãi với ông ta và huyên thuyên kể đủ mọi thứ chuyện trong cuộc sống tù túng của ông. Sau khi để cô xuống ở một ngã tư, ông chỉ đường đi và chúc cô may mắn.

Không đầy vài phút sau, chiếc xe tải chưa khuất bóng sau luồng khói, một người đi chào hàng lại cho cô đi tiếp. Không, ông ta không đến Mũi Gió Biển nhưng có thể cho cô đi Kampville.

Ông tỏ ra tò mò hơn người lái xe tải, hỏi han mọi chuyện. Vì sao cô phải đi nhờ xe? Có phải cô trốn khỏi nhà không? Cô có biết cô rất xinh không? Cô trở về nhà không tốt lành hơn ư? Nhưng Carol nói lảng sang chuyện khác khiến ông đành nói về mình.

Đến Kampville, ông cho cô năm đô la.

- Cô bé, cô sẽ cần đấy. - Ông nói và mở cửa xe. - Cứ giữ lấy! Tôi kiếm cũng khá. Nếu việc cho cô chút tiền làm tôi vui thì tại sao tôi lại không làm? Để trả tiền ăn bữa tối. Chào cô và chúc may mắn!

Trong quán ăn nhỏ ở một đường phố chính, Carol được biết bọn Sullivan vừa qua đây. Chúng cũng dừng xe ở đây trước đó độ bốn tiếng đồng hồ để uống cà phê. Tin này làm cô tăng thêm nghị lực, cô dùng xong bữa và đi xe

đò đến Kinston, một chặng ngắn trong cuộc hành trình.

Ở Kinston, cô phải chờ một tiếng mới có phương tiện đi tiếp. Người ta cho cô biết Kinston cách Mũi Gió Biển 20 dặm nhưng không có xe chạy thẳng đến đó. Xe chỉ tới Hồ Con Gấu, qua phà rồi phải chờ một tiếng rưỡi nữa mới có xe thư chở đi.

Một thanh niên mặc bộ com - lê xanh, mũ phớt xám, chú ý lắng nghe câu chuyện và gã cho biết cũng đi đến Mũi Gió Biển và không mong gì hơn là đưa Carol đi cùng. Cô đồng ý và hai người rời Kinston lúc chạng vạng tối. Gã phóng xe rất nhanh, yên lặng không nói lời nào, rít thuốc liên tục. Hắn lái xe một tay, luồn lách qua những xe khác cố vượt mọi xe, phóng như điên qua các giao lộ.

Hắn làm Carol lo sợ vì thái độ im lặng hơn là sự liều mạng của hắn.

Khi xe chạy đến giữa cánh đồng, bất chợt hắn dừng xe bên một bờ cỏ. Hắn quăng điều thuốc và ôm chặt lấy Carol.

Hắn rất khỏe và biết cách cưỡng đoạt. Hắn tới tấp hôn, Carol không mấy may chống cự. Hắn lặng lẽ làm cô mệt đừ, không còn hơi sức đâu để mà kêu nữa.

Hắn đã chiếm đoạt được cô, sau đó hắn quăng cô vào một góc, châm thuốc hút.

Carol mở cửa xe, bước ra chuệnh choạng trên bãi cỏ. Không thèm nhìn cô, hắn rờ máy phóng xe thật nhanh, đóm lửa nhỏ trên điều thuốc khít rít ở môi lấp lóe như một con mắt dọa nạt.

Carol hét gặp may rồi. Cô phải mất một thời gian để lấy lại can đảm ra đứng vẫy xe đi nhờ nhưng không một chiếc xe nào dừng lại.

Áo rách tả tơi, chiếc tất tụt xuống, nước mắt rung rung trông cô thật thảm thương khiến các tay lái xe phải phóng thật nhanh.

Cuối cùng, cô đành bỏ ý định vẫy xe đi nhờ và thất thểu bước dù đôi chân đã tê dại. Con đường vắng ngắt và tối, trời đêm trở lạnh, cô vẫn tiếp tục đi, tâm trí nghĩ tới Steve và chắc là bọn Sullivan đã tới đích.

Bất chợt có tiếng phanh xe đột ngột và một chiếc xe tải nhỏ (dầu sao trong đêm tối cô cũng có thể nhận ra hình dáng của nó) dừng lại trước mặt Carol trong khi người lái bấm đèn chiếu về phía cô.

Carol quá mệt mỏi, quá hoảng hốt cho nên không chú ý đến tiếng kêu ngạc nhiên của người lái xe.

- Nào cô bé - hắn nói, - mời cô lên.

Cô nhận lời, không băn khoăn về chuyện gì sẽ đến trên đường đi tới Mũi Gió Biển.

Người lái bước ra khỏi ghế ngồi, tiến lại gần cô, hắn mặc chiếc vét trắng.

- Hôm nay tôi gặp may, - hắn nhếch mép cười lộ vẻ mừng rỡ và khôn khéo chộp tay cô, cô không còn hơi sức gỡ ra nhưng hắn không làm cô đau.

Hắn lôi cô ra phía sau xe:

- Ở trong xe có một bà cũng dở điên dở dại đấy, nhưng bà ta bị trói rồi. Các bà đừng có mà đánh nhau!

Carol không nhận ra được hắn, chẳng phải ai khác chính là Sam Garland ở bệnh viện tâm thần Glenview. Hắn từ Kinston trở về chở một bệnh nhân.

Carol ngỡ hắn say nên la lên.

- Cô đừng hoảng hốt, - hắn lịch sự nói rồi mở cửa đẩy cô vào trong xe, đèn chiếu mờ mờ. Hắn đóng sập cửa lại, leo lên ghế và cho xe chạy.

Carol ngồi ngay ngắn lại và bất chợt cô cứng người vì hoảng sợ. Trên một chiếc băng ca trong xe, có một phụ nữ, một bà mặt mũi xấu xí, mớ tóc dài đen vắt trên vai. Bà ta bị giữ chặt bởi một chiếc áo bó cứng không cho cựa quậy, hai cổ chân bị buộc chặt vào hai thành băng ca.

Đôi mắt nhỏ bé của bà nhìn Carol với dáng điên loạn.

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 5

24

Bầu không khí lo âu đè nặng lên Mũi Gió Biển như một lớp bụi mỏng: khi đi vào đường phố chính, bọn Sullivan đã cảm thấy ngay. Tuy nhiên không có gì khác thường rõ rệt. Bóng đêm bao trùm lấy Mũi Gió Biển, trừ ở mấy quán ba, quán cà phê đêm và hiệu tạp hóa. Nhưng cảm giác kích động vẫn có, vẫn cảm thấy, toát ra từ những khu nhà tối đen, treo lơ lửng trong màn đêm giá lạnh.

Bọn Sullivan cảm thấy hoang mang nhưng không nói cho nhau biết, sợ bị chê là nhát gan. Hai mươi bốn giờ qua chúng chưa được ngủ và chúng mơ ước giá như được chợp mắt một chút thì hay quá.

Frank lái chiếc xe Buick quay lại đường phố lớn, nơi góc đường có khách sạn và nhà tù. Gã cho xe chạy chậm khi nhìn thấy đám người tụ tập trước nhà tù. Bất giác Max cho tay vào cò súng, ánh mắt cảnh giác, nhưng đám đông thờ ơ nhìn chúng rồi quay ngay đầu lại.

- Có chuyện gì xảy ra đấy? - Frank buột miệng hỏi.

- Không liên quan đến mình! - Max gạt đi - Chắc phía sau khách sạn có gara. Cất xe thôi.

Chúng gửi xe ở gara và quay lại khách sạn. Chúng cẩn thận nép mình trong bóng tối nhưng đám đông đang quá bận rộn theo dõi nhà tù nên không quan tâm đến chúng.

Nhân viên khách sạn ở phòng giao tiếp là một người nhỏ thó ốm yếu, môi trên có một hàng ria đen nhánh như lớp bồ hóng. Ông ta đưa bút và quyển sổ ghi danh về phía Max.

- Một buồng hai giường hay hai buồng một giường?

- Buồng hai giường, - Max nói và ký tên.

Frank cầm lấy bút đọc thấy tên bìa của Max trên quyển sổ và đến lượt mình cũng ghi một tên bìa đặt vào đấy.

- Vào lúc tám giờ rưỡi sáng mai, mang cho cà phê, bánh mì nóng và báo.

Nhân viên ghi lại rồi bấm chuông.

Gã phục vụ là một tay nhỏ thó, vẻ mặt cần cỗi, mắt sụp xuống. Y mang chiếc va li bằng da beo của bọn Sullivan và dẫn chúng đến một thang máy cổ lỗ sĩ.

Trong khi thang máy chậm chạp đi lên, có tiếng búa đập chan chát trong bầu không khí yên lặng của khách sạn.

- Người ta đang dựng cột đây, - người phục vụ nói, đôi mắt đục sáng lên trong giây lát.

- Cái gì? - Frank hỏi mặc dù gã biết rõ.

- Giá treo cổ! - Người phục vụ nói và cho thang máy dừng lại mở cửa cabin ra. - Các ông không biết gì à?

Bọn Sullivan nhìn y không đáp và bước ra lối hành lang.

Người phục vụ mở cửa và bật đèn. Đó là một căn buồng vừa tầm cho một khách sạn thuộc loại này. Đồ đạc bày theo lối hà tiện hết sức hơn là để mong có tiện nghi. Người ta khó mà ở đây được.

- Treo cổ ai? - Frank lặp lại và khép cửa.

Người phục vụ chùi tay vào đũng quần dáng như một kẻ đem tin vui đến:

- Kẻ sát nhân ở Waltonville. Các ông không đọc báo à? Trong cùng một tối hắn đã thịt ba con bé rồi tự nộp mình cho cảnh sát.

- Ra đi! - Max nói mà không nhìn y.

- Nhưng thưa ông, chuyện tôi nói...

- Cút đi. - Max nhắc lại.

Y vâng lời và khi ra đến cửa lại ngần ngừ quay mặt về phía bọn chúng.

Chúng chăm chú nhìn y, vẻ mặt bất động, yên lặng. Ở con người chúng có cái gì làm y sợ. Hơi giống như khi người ta bị lạc đường trong bóng tối và bất chợt nhận ra mình đang ở trong một nghĩa địa.

Khi y đi rồi, Max cầm lấy va li quăng lên giường.

Frank đứng im lìm giữa phòng, tiếng gõ chan chát của chiếc búa vẫn thu hút tâm trí gã.

Bất chợt gã nói:

- Bị treo cổ thì cảm giác ra sao nhỉ?

- Tao không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, - Max nói nhưng trong khoảnh khắc gã chợt ngừng tay tháo hành lý.

- Trong khi bị nhốt mà nghe tiếng búa biết họ chuẩn bị cho mình, những tiếng búa vọng tới xà lim mà không thể làm gì được, - Frank khẽ nói. - Y như một con thú trong chuồng.

Max không nói lời nào, hắn cởi quần áo.

- Max, điều đó sẽ không đến với ta, - Frank tiếp và những giọt mồ hôi đọng lại trên khuôn mặt béo phì và xanh xao của gã.

- Ngủ đi, - Max nói.

Chúng yên lặng một lát, rồi tiếng Max vang lên trong bóng tối:

- Tìm Magarth ở đâu nhỉ?... Nhưng việc này không phức tạp lắm. Điều khó khăn là tìm thấy nơi hắn giấu Larson, không biết Larson đã khai báo gì chưa? Frank không nói gì, gã vẫn lắng nghe tiếng búa và hỏi:

- mày nghĩ họ còn tiếp tục công việc này trong bao lâu nữa?

Vốn rất tinh tế, Max nhận thấy giọng Frank hơi run run:

- Cho tới khi cái cột đứng vững. Thôi ngủ đi!

Nhưng Frank không sao ngủ được. Tiếng búa làm gã đau đầu, ngay cả hơi thở nhẹ nhàng của Max cũng làm gã khó chịu. Frank cúi kính nghĩ: Làm sao mà ngủ được trong một đêm như thế này? Gã giận dữ vì thần kinh không cứng rắn bằng của Max. Gã sợ.

Cuối cùng tiếng búa im bật nhưng Frank không sao nhắm mắt được. Bất chợt có tiếng ầm ầm dưng gã dậy và gã vội vã bật đèn:

- Chuyện gì đây? - Gã mất tinh thần kêu lên.

Từ trạng thái ngủ Max chuyển sang trạng thái thức cũng nhanh như ánh đèn điện, bình thần trả lời:

- Họ thử chiếc cửa sập đây.

- Tao không nghĩ ra, - Frank nói và tắt đèn.

Nhưng sau đó không gã nào ngủ được. Frank nghĩ tới kẻ bị kết án và gã nhớ lại trong quá khứ khuôn mặt của những người đàn ông, đàn bà mà gã đã giết, xuất hiện trong bóng tối bao quanh gã, vây chặt lấy gã.

Max cũng không ngủ, nằm nghĩ về Frank. Ít lâu nay, gã dò xét thẳng bạn.

Tất nhiên gã không để lộ vẻ gì. Max nghi ngờ Frank mất bình tĩnh. Gã tự hỏi Frank có thể còn cộng tác với gã trong bao lâu nữa. Ý nghĩ này làm gã lo ngại, gã biết Frank từ lâu. Cả hai cùng biểu diễn tiết mục quảng dao mà chúng luyện tập từ hồi còn đi học.

Nhưng đến gần sáng thì cả hai đều ngủ mê mết cho tới tám giờ rưỡi mới thức dậy khi một phụ nữ hầu phòng mang cà phê và bánh mì.

Max ngồi trên giường rót cà phê và đưa một ly cho Frank.

- Chắc vài phút nữa họ sẽ dẫn kẻ tử tù ra, - Frank nói, biểu lộ mối lo nghĩ vẫn ám ảnh gã.

- Bánh nguội quá, chẳng ra sao cả. - Max cầu nhàu đi vào buồng tắm.

Khi gã cạo râu xong thì chiếc cửa sập rớt xuống. Tiếng đổ ầm không làm gã bận tâm. Gã tiếp tục lau cùi bộ dao cạo, gương mặt xanh xao vẫn lạnh lùng, vẫn thản nhiên như mọi ngày. Sau khi chiếc cửa sập hoạt động một lát, tiếng reo hò vọng lên từ dưới đường truyền qua cửa sổ. Gã nhìn thấy một đám đông chen chúc nhau trước cửa nhà tù.

- Thật là một đám kên kên, - gã nghĩ và cảm thấy một sự căm ghét lạ lùng với đám đông, về tính tò mò tệ hại của họ. Gã nhỏ nước miếng qua cửa sổ.

Khi gã quay vào phòng. Frank vẫn yên lặng, vẫn nằm trên giường. Chiếc gối ướt đầm mồ hôi nhỏ giọt từ khuôn mặt và nước da nhớp nhúa bóng lên dưới ánh mặt trời.

Hai người không nói gì với nhau, Max nhận thấy Frank không động đến bữa ăn sáng.

Khi Max mặc quần áo, chúng nghe thấy bước chân của đám đông tản đi xa dần. Frank chăm chú nhìn lên trần, hai tai vênh lên nghe tiếng động của đám

đông và mồ hôi vẫn rơi xuống ghế.

Từ ngưỡng cửa Max nói:

- Chóc nữa tao quay lại. Mày cứ ở đây chờ tao.

o0o

25

- Có tin gì không? - Magarth đẩy cửa, bước vào hỏi.

Kamp ngẩng đầu lên:

- Tôi vừa ở chỗ xử tử về, - nước da ông ta bình thường hồng hào lúc này có vẻ hơi xanh xao. Năm nay mới có buổi hành hình và cảnh này làm ông xúc động. Ông nhăn mặt nói tiếp:

- Tôi được báo cáo cho biết chiếc Packard đã đi qua Kinston trưa hôm qua về hướng Kampville nhưng sau đó không biết thêm gì nữa, cũng không một dấu vết nào của con nhỏ. Ông Cảnh sát trưởng Crainville đã được thông báo. Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ biết ngay.

Magarth ngồi lên mép bàn:

- Không biết chúng có bắt cóc cô gái không? - An nói với giọng lo âu. - Viêc. chúng rời khỏi vùng này tôi thấy có vẻ kỳ lạ thế nào ấy. Tôi cá rằng chúng muốn khử Larson đấy! Tất nhiên là nếu tóm được Carol, chúng phải giấu cô ở một chỗ nào ta không ngờ tới. Sau đó chúng quay lại lo nốt chuyện Larson. Có nên lùng sục khắp mọi nơi quanh Kampville không?

- Chúng tôi đang lo việc ấy, - Kamp đáp - Tất cả những con đường đi tới Mũi Gió Biển đều được canh gác, đặc điểm chiếc Packard đã được thông báo phòng khi chúng lén lút quay về.

- Hoan hô, - Magarth tán thành. - Chúng ta không thể làm gì hơn được. Tôi sẽ đến nhà cô Blandish xem ở đó có ổn không. Tôi vừa gặp bác sĩ cho biết Larson chỉ có một phần mười hy vọng thoát chết nhưng cần phải tỉnh dưỡng ít lâu... Tôi đã cử anh thanh niên Riley đến trang trại cậu ta để trông nom lũ chồn rồi.

- Hartman vừa mới đến gặp tôi, - Kamp lo lắng nói.

- Việc đó làm tôi nhớ lại tôi đã báo với ông là chúng tôi khởi sự tiến hành điều tra về hoạt động của Hartman. Chúng tôi vừa nhận được một bản báo cáo: lão đã mua chứng phiếu, bị lỗ lớn nhưng vẫn còn gượng dậy. Tuy nhiên lão cứ suy sụp dần. Không một ai biết lão rút tiền từ đâu ra, nhưng tôi, tôi biết mà!... Nếu đến tuần sau người ta không bắt được con nhỏ Carol thì sẽ là một việc rất hay. Lúc đó cô ta sẽ được quyền sử dụng số tiền thừa kế và ta cần phải tiến hành điều tra tỉ mỉ về Hartman hơn nữa... Tôi nghĩ là sẽ phát hiện ra những điều đủ để đưa ngay hắn ra tòa.

- Nhà báo các anh đều thế cả, các anh là những người đa nghi nhất thế gian,

- Kamp vừa nói vừa sờ bộ ria mép. - Nhưng dù sao con nhỏ rất nguy hiểm. Cần phải tìm ra cô ta thật nhanh.

- Nguy hiểm? Tôi không tin! - Magarth bác đi. - Theo tôi, cô ta thật bình thường khi nói chuyện với tôi.

- Bác sĩ Travers đã giải thích cho tôi về trường hợp cô ta. Cô ta có hai tính cách trong cùng một con người. Trong một thời gian dài, cô ta cư xử như một con người bình thường, thế rồi một cơn đau xuất hiện, cô ta trở nên rất nguy hiểm.

- Tôi khó lòng mà tin được, - Magarth bướng bỉnh nói. - Tôi đã nói chuyện với cô ta, còn ông thì chưa. - Anh nhún vai rồi đứng lên. - Tôi đi đây. Nếu ông nhận thêm được tin gì thì gọi điện về nhà cô Blandish cho tôi biết. Cả buổi sáng nay tôi ở đây.

Khi anh chạy nhanh xuống bậc cấp thì Jedson, chủ một xưởng gara lớn bên nhà muốn gặp anh. Max đang ở thêm khách sạn, nghe thấy Jedson gọi Magarth, gã vội đứng nấp một cách tự nhiên sau cây cột hàng hiên. Gã thấy Magarth trao đổi vài lời với Jedson rồi bước lên chiếc Cadillac cũ kỹ mở máy.

Jedson đi về phía khách sạn. Max bước xuống các bậc cấp để gặp ông ta.

- Ông đó là nhà báo Magarth phải không? - Max hỏi khi Jedson đi tới gã.

- Chính ông ta đấy, - ông này nói và định tiếp tục đi.

- Thật may cho tôi, - Max reo lên - Tôi đang cần ông đấy. Tôi mới tới đây lần đầu. Ông biết ông ta đang đi đâu không?

- Chắc ông ta đến nhà cô Blandish. Nếu cần ông cứ gọi điện về đây.

- Cảm ơn ông. - Max nói - Cảm ơn nhiều.

Jedson nhìn gã bước vào khách sạn, leo nhanh lên thang lầu. Ông đẩy chiếc mũ ra sau gáy gãi trán và bắn khoản tự hỏi:

- Gã này là ai nhỉ?

o0o

26

Trong lúc bọn Sullivan ngủ vui, Sam Garland lái chiếc xe cứu thương phóng nhanh về hướng Mũi Gió Biển. Hắn cảm thấy mình thật quan trọng. Khi ánh đèn bấm chiếu thẳng vào người Carol và nhận ra mớ tóc hung đỏ hắn vụt phanh xe lại. Trong vùng không thể có hai cô gái có mái tóc giống nhau như vậy! Chắc là Carol Blandish! Và khi chiếu đèn bấm vào người cô thì hắn nhận ra ngay.

Và bây giờ cô ta đang bị nhốt trong xe, hắn vẫn chưa dám tin là vậy may đã đến. 5,000 đô la giải thưởng vẫn luôn luôn còn đó... số tiền này sẽ vào tay hắn... và 5000 đô la quả là món tiền lớn.

Sam nghĩ nên trói Carol vào giường có hơn không? Mấy con mẹ điên thì làm gì mà chẳng được! Garland đã làm y tá qua nhiều năm hắn thấy mệt mỏi nên xin lái xe cho bác sĩ Travers và lái chiếc xe cứu thương này. Hắn đã quen với những người điên nổi giận, vẫn không làm hắn ngán. Hắn ngần ngừ định

đỗ xe lại để trói Carol. Nhưng thấy trong xe vẫn yên lặng, hắn quyết định phóng thật nhanh về Glenview. Chà, Joe mà thấy thì chắc nó phải ngó người ra!

Nhưng Garland không hay biết gì về những lời thì thầm bên trong chiếc xe. Người điên đi cùng Carol tên là Hatty Summers, bà ta ở trong Viện Tế Bần nhiều năm. Lúc đầu người điên tỏ ra vô hại nhưng sau một thời gian bà có những biểu hiện giết người nên người ta buộc phải có những biện pháp để phòng cần thiết bằng cách chuyển bà từ bệnh viện tâm thần Kiston đến bệnh viện tâm thần Glenview, nơi có khả năng chữa những trường hợp khó khăn. Ngay khi Carol nhận thấy Hatty Summers, cô hiểu mình đã bị nhốt chung với một người điên và cô rung mình khiếp sợ.

- Như vậy là hắn tóm được cô rồi, - Hatty thì thầm và cười. - Hắn nhốt được cô ở dọc đường phải không? Hắn nhận ra cô ngay lập tức. Giỏi thật!

Carol co quắp người, tránh càng xa càng tốt đôi mắt long lanh như muốn soi suốt người cô. Một lần nữa cô lại có cảm giác như đang sống trong cơn ác mộng. Hatty nói tiếp:

- Hắn đang đưa cô đến Glenview để nhốt cô lại. Tôi đã nghe hắn nói về Glenview... Chính tôi cũng đến đây vì những cô y tá ở Kinston đều sợ tôi! - Bà ngẩng đầu lên nói thêm. - Và họ có lý do để sợ tôi.

Bà lại cười và tiếp:

- Ở Glenview thật hay, nhưng tôi không thích bị nhốt nữa. Tôi muốn tự do, muốn làm gì thì làm.

Glenview!

Cái tên đó vọng lên mơ hồ, gọi lên trong ký ức của cô hình ảnh một căn buồng tường quét vôi xanh, một cô y tá nhìn cô với vẻ hung dữ mà không nói một lời. Cô nói thật to:

- Tôi cần phải ra thôi. Tôi cần phải ra trước khi xe đến.

Cô chạy ra cửa xe cố mở nhưng những ngón tay trượt trên mặt nhẵn.

- Hắn không cho cô chuồn đâu! - Hatty nói và vịn vẹo người. - Cô cũng là thứ điên như tôi. Cô không thể làm gì được.

Carol quay phắt lại, dựa lưng vào cánh cửa kêu lên:

- Tôi không phải là người điên!

- Có mà, có mà! Tôi, tôi biết rõ mà. Cô thuộc loại tinh quái. Cô có thể bịp một số người nhưng đối với tôi thì không.

- Tôi không phải là người điên! - Carol lặp lại và đưa hai bàn tay bung lầy mặt.

- Có mà, có mà! - Hatty thì thầm. - Cô muốn xem mình thế nào thì tùy nhưng cô vẫn cứ là kẻ điên như tôi! Tôi không bao giờ nhầm đâu!

- Tôi không điên! - Carol lặp lại lần nữa nhưng tim cô thắt lại như có bàn tay lạnh giá bóp mạnh. Cô tự hỏi: - Mình có điên thật không? Có phải vì thế mà

có sự việc kỳ lạ lâu nay đến với mình không? Những chuyện đó có phải là do một tâm trí bệnh hoạn nghĩ ra không? Có phải vì vậy mà mình không thể nhớ ra tên mình không? Có phải vì thế mà đôi khi trong đầu mình có tiếng động kỳ lạ làm biến đổi hình dáng mọi chuyện như trong một cuốn phim quay chậm choạng không?

- Cô cũng không biết mình ra sao nữa! - Hatty reo lên và chăm chú dò xét cô. - Đừng thất vọng. Tôi không muốn làm cho cô khổ sở.

- Ô, bà đừng nói nữa! - Carol la lên và hai tay bắt đầu đập vào cửa xe.

- Suyt! Con bé ngu ngốc! - Hatty nói - Cách đó không có kết quả gì hết! Hấn chỉ mở cửa cho cô ra khi xe đến Glenview và khi đó thì quá muộn. Cô có muốn trốn không?

- Tôi cần phải trốn!...

- Cả hai chúng ta có thể làm được! Hấn tinh ranh nhưng lại tự tin quá. Nhưng trước hết cô cởi trói cho tôi, cái áo bó chặt người này đã.

- Ô không! - Carol run rẩy lùi lại.

- Cô sợ tôi à? - Bà ta vừa cười vừa hỏi, - Chúng ta cùng một cảnh ngộ, không làm hại nhau đâu! Nào, làm đi đừng sợ!

Carol rùng mình:

- Tôi xin bà, bà đừng nói với tôi như vậy! Tôi không điên. Thật là độc ác nếu bảo tôi điên...

- Cô đừng cẩu. Nếu cô muốn trốn, cô tháo cho tôi cái áo này và phải khăn trương lên! Lúc này chúng ta không còn ở xa nhà thương nữa. Một khi chúng nhốt được cô trong bốn bức tường thì không bao giờ cô thoát được đâu.

Carol bước lại gần cúi xuống nhìn bà:

- Thế, nếu tôi cởi áo cho bà thì làm sao tôi trốn chạy được? Cô hỏi và cảm thấy lo ngại trước ánh mắt thâm độc của Hatty.

- Thái cáo áo này đi, - Hatty thì thầm, - và sau đó cô la lên, đập vào thành xe. Hấn phải đến xem có sự gì xảy ra. Và trong lúc hấn bận bịu với cô thì tôi sẽ nhào lên người hấn. Hai chúng ta hợp lại thì có thể thoát.

Sam Garland còn cách Mũi Gió Biển một dặm thì tiếng đập phá nổi lên. Hấn cau mày ngập ngừng một lát rồi dừng xe lại. Hấn không muốn cho Carol say sất, hấn muốn giao cô cho bác sĩ Travers trong tình trạng tốt nhất để người ta không làm khó dễ hấn trong việc lãnh lương 5,000 đô la.

Hấn nhảy bổ ra khỏi xe vừa lăm bắm chửi thề vừa chạy tới mở cửa nhìn vào trong xe lơ lờ ánh đường.

Carol xô người vào thành xe phía trong và những tiếng la của cô vang lên trong khoảng không chật hẹp.

Garland liếc nhìn Hatty Summers. Dưới chiếc chăn, bà ta nhìn trộm hấn và mỉm cười thích thú, nhưng ngoài chuyện đó ra bà có vẻ yên lặng. Hấn trèo

lên xe mở toang cửa mà không khép lại, nắm lấy cổ tay Carol vặn chéo ra sau.

- Yên nào! - Hấn nói - Ngủ đi, cô bé. Cô kích động quá đấy!

Mặc dù chống cự quyết liệt nhưng cô cảm thấy khiếp sợ vì không có gì tự vệ đối với đôi tay của Garland và hấn nhanh chóng kéo cô lại gần chiếc giường đối diện với giường của Hatty.

- Buông tôi ra, - Carol hỗn hển nói. - Đừng có sờ vào người tôi!

- Được rồi, bé con. - Garland nói giọng dỗ dành. - Cô nổi giận cũng vô ích thôi. Nằm xuống đi, tôi sẽ thu xếp cho cô nằm thoải mái.

Bàn tay to lớn của hấn tóm gọn hai cổ tay Carol và cúi xuống đặt tay kia choàng qua dưới đầu gối bế thốc cô lên giường. Đúng lúc đó Hatty tung chân vùng dậy.

Không buông cổ tay Carol, hấn quay người về phía Hatty: - Nào, bà! Hãy tỏ ra biết điều nào, bà ở đây đi. - Hấn dịu dàng nói. Hấn không lo ngại nhưng hấn biết cần phải khản trương mới hy vọng giải quyết xong hai con mụ điên này! - Bà nằm nghỉ trên giường đi! - Hấn ra lệnh và khi buông cổ tay Carol ra, hấn nhảy vọt đến cửa xe.

Trong xe chật hẹp khiến hấn không thể xoay xở dễ dàng, hơn nữa Hatty đã đứng lên rồi. Bà giữ chặt tay hấn, xoay người hấn lại, cười mũi vào mặt hấn và nhào lên cổ hấn.

Carol vội vã nhảy chồm ra khỏi giường, cô đẩy Garland ra để tới cửa nhưng bị hấn đẩy lại và vừa chửi thề vừa cố thoát khỏi tay Hatty.

Đúng lúc đó, Carol nắm tay hấn, đánh đu lên người trong khi Hatty nhào vào lần nữa, đôi mắt long lên. Hấn lảo đảo, hai vai chạm vào thành giường. Hấn hụt chân ngã trong khi Hatty reo lên đắc thắng lại nhào vào bóp cổ hấn.

Garland không mất bình tĩnh, đầu hấn rụt lại, gáy cứng ra, hấn nện Hatty ác liệt, đẩy bà lùi ra và hấn lạnh lẽo nhảy tới cửa thoát ra ngoài.

Carol nhảy theo hấn và bắt đầu chạy. Cô mới chạy được mười bước thì một bàn tay nắm lấy cổ chân khiến cô ngã bổ xuống đất.

Đến lượt Hatty cũng thoát ra khỏi xe trong khi Garland nhòm dậy, bà nhảy lên, hai bàn chân đập vào ngực hấn. Garland ngã lăn chiêng ra đất.

Hấn không cần quan tâm đến việc Hatty chạy thoát nhưng con nhỏ Blandish không thể thoát như vậy được, nếu hấn còn có thể ngăn cản. Dưới con mắt hấn, cô là biểu hiện cho số tiền 5,000 đô la và số tiền này gần như đã cầm chắc trong tay. Hấn tự nhủ nếu buông tha Hatty để bà ta chạy thoát, hấn chỉ còn lo đối phó với Carol mà thôi, nhưng đó chính là sự sai lầm của hấn.

Hatty thù ghét hấn ghê gớm.

Khi hấn đẩy lùi bà ta lần nữa và đuổi theo Carol, Hatty dừng lại một lát, tay bà mò mẫm trong đám cỏ ở vệ đường để tìm một hòn đá lớn. Phải mất một lát bà mới tìm thấy một hòn đá lửa to nặng, lúc ấy Garland đã bắt được

Carol, thôi cô về xe.

Carol la lên như người bị ma ám nhưng không thể chống lại được với sức lực đàn ông, khi hắn dùng chân đạp cánh cửa cho mở ra thì cô tuyệt vọng không muốn chống cự nữa.

Hatty chờ cho Garland nâng Carol lên... Lúc đó bà mới nhón gót chân nhẹ nhàng đến sau lưng và tận lực choang hòn đá vào đầu hắn.

o0o

27

Buổi trưa. Ánh nắng chói chang tràn ngập đồn điền trông cam và tòa nhà màu trắng xây trên đỉnh đồi.

George Staum, viên phụ tá cảnh sát trưởng ngồi ở sân trước, mũ hắt sau gáy, điều thuốc trên môi. Hắn tự nhủ, đây mới thật là cuộc sống! Canh phòng ở một nơi như thế này!... Với một nữ chủ nhân thật xinh đẹp và thật hiếu khách như Veda Blandish! Thật là một niềm vui thật sự! Lại còn hơn thế nữa: Không có gì phải làm, ngoài việc ngồi ở một góc, khẩu súng trong tay và tẩm nắng. Một cuộc sống thật an nhàn, đế vương. Staum luôn mơ ước được sống như vậy. Staum phụ trách việc canh gác đề phòng sự xâm nhập có thể xảy ra của bọn Sullivan nhưng hắn biết chắc không làm gì có bọn Sullivan cả! Tuy nhiên, Kamp vẫn tin là có bọn chúng nên buộc hắn, Staum, phải ngồi dưới ánh nắng để quan sát một vùng xung quanh, thế thì cũng được thôi. Hắn hy vọng Kamp cứ tiếp tục tin vào huyền thoại anh em nhà Sullivan và như vậy Staum có thể ở đây cho đến hết mùa hè...

Ai có thể tin được một gã trơ trẽn như Magarth lại lao vào chuyện ba láp như vậy! Staum duỗi dài đôi chân và lắc đầu. Điều đó chứng tỏ những kẻ quá ranh ma nhiều khi cũng có thể bị nhầm.

Staum không an nhàn nằm dưới ánh nắng như vậy nếu hắn nhìn thấy bọn Sullivan! Khuất dưới đám cỏ cao cách Staum ít ra là 200 mét, bọn Sullivan có mặt ở đây đã hơn nửa giờ rồi, gương mặt. xanh xao, căng thẳng, theo dõi mọi hoạt động xung quanh ngôi nhà lớn này.

- Tao chắc Larson lẫn trốn trong nhà này, - Max nói. - Nếu không tại sao ngôi nhà lại phải canh gác?

- Mà y định làm gì? - Frank lo ngại hỏi. Ánh nắng chiếu thẳng vào lưng khiến hắn thấy khát.

- Cứ ở đây, - Max nói. - Tao cần biết chúng có bao nhiêu người.

Trong ngôi nhà mát mẻ, Magarth mơ màng trên đi văng, tay cầm ly rượu. Anh vừa ở chỗ đóng gói trái cây về, Veda mỉm cười bước vào.

- A! Anh đến rồi à! Em tưởng trưa nay không được gặp anh. Anh có đủ những thứ cần thiết chưa?

- Rót thêm cho anh ít nữa. - Magarth nói và đưa chiếc ly cho cô. - Anh đến xem người bệnh ra sao. Cô y tá cho biết đêm qua anh ta ngủ yên.

- Anh ta sẽ khá thôi, - Veda đáp và rót thêm uytxki vào ly rồi đưa cho anh. - Vẫn không có tin gì của cô bé Blandish à?

- Không, cả bọn Sullivan nữa.

- Staum không tin là bọn Sullivan có thật, - cô vừa nói vừa đến ngồi bên cạnh Magarth.

- Hắn không bao giờ tin cái gì cả... Nhưng hắn sẽ đổi ý ngay nếu bọn chúng mò tới đây... anh mong điều này sẽ không bao giờ xảy ra.

Tiếng chuông điện thoại bên Magarth reo nhẹ: cô hầu phòng đã nổi liên lạc.

Kamp gọi, Magarth lắng nghe giọng nói to và trầm, anh gật đầu lia lịa:

- OK. Tôi sẽ đến ngay. Cảm ơn sếp. - Rồi anh cúp máy.

- Chuyện gì thế? - Veda hỏi. - Anh luôn luôn đi vào lúc một mình anh ở bên em.

- Lại thêm một phụ nữ điên chạy thoát, - Magarth nhả mặt nói. - Ở Kinston không đủ Khả năng chữa trị nên bà ta được chuyển về Glenview chiều tối qua nhưng đã trốn thoát sau khi giết người hộ tống. Người ta đang lùng bắt. Ông cảnh sát trưởng anh quan tâm tới vụ này. Anh đâu muốn đi nhưng phải chiều lòng ông ta thôi.

Anh đứng lên và nói tiếp:

- Chiều nay anh sẽ quay lại nếu không có gì xảy ra. Em hài lòng chứ?

- Chắc thế, - Cô nói và ôm ngang người anh kéo ra tới sân trước.

Magarth hỏi Staum:

- Ông thấy thích chứ?

Staum mở mắt gật đầu:

- Còn phải nói. Ở đây tốt lắm!

- Này, đừng có mà ngủ nhé! Ông đến đây để canh chừng bọn Sullivan đấy!

- Dĩ nhiên rồi - Staum cố nặn ra nụ cười - Tôi vẫn canh chừng chúng đấy!

Khi Magarth leo lên xe, Veda hỏi:

- Anh tin chúng sẽ đến à?

- Anh không biết, nhưng chúng ta phải hết sức đề phòng. Anh cho là chúng đã rời khỏi vùng này rồi. Tạm biệt em yêu. Hẹn chiều gặp lại nhé!

Bọn Sullivan thấy anh phón xe đi.

QUa ống nhòm, Frank nhìn Veda và reo lên:

- Trông ngon mắt quá! Chẳng cần phải dọn nhà đến đây mới được cô ta ra!

Max cầm chai nước chanh lên bật nắp rồi tu ừng ực.

- Thôi đi! - Gã nói và đưa chai nước còn lại cho Frank. - Mà lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bọn đàn bà thôi.

- Thế thì phải nghĩ chuyện gì? - Frank ử ê nói - Mà có định thịt thằng cha đó không?

Max bình thản nói:

- Nếu tìm thấy nó ở đây. Cần phải giết nó trừ phi mày muốn mọc râu trong xà lim và nghe bọn chúng dựng giá treo cổ cho mày dùng.

Mặt mày Frank nhăn nhó, gã nói với giọng khàn khàn:

- Sau vụ này tốt nhất là mình nên nghỉ tay thôi. Cho đến bây giờ mình luôn luôn gặp may! Mình đã có khá nhiều tiền rồi. Nên buông thì hơn.

Max cười mỉm một mình. Trong thời gian gần đây, gã chờ đợi Frank nói lên lời đó. Gã nói:

- Tao chưa muốn về hưu.

Yên lặng một lát, một lát thật lâu. Max bình tĩnh nói:

- Ch nh tao là người chỉ đạo mọi chuyện làm ăn. Chính tao là người khởi sự thì cũng chính tao là người quyết định thời điểm nào thì nên dừng.

Frank không dám cãi, gã cúi mặt xuống nhìn Staum đang nằm thoải mái trên chiếc giường xếp.

Max nói thêm:

- Và thời điểm đó chưa đến đâu.

Magarth huýt sáo nhỏ nhỏ trong khi lái xe phóng nhanh trên con đường dẫn xuống Mũi Gió Biển. Một ý nghĩ bất chợt đến với anh, nếu anh nhận làm quản lý đồn điền trồng cam của Veda, anh có thể ở nhà cô, thường xuyên ở bên cô mà vẫn giữ được tự do. Anh không biết gì về việc sản xuất nhưng điều này không làm anh lo ngại. Veda biết quá rành về chuyện này và có thể phụ trách việc đó. Còn anh, anh sẽ cưới một con ngựa thật đẹp chạy khắp đồn điền động viên khích lệ công nhân. Anh tự hỏi Veda có tiếp nhận ý kiến hay ho này không và chắc cô sẽ đồng ý ngay.

Nếu anh tìm thấy cô bé Blandish và thành công trong việc cô để anh quản lý quyền sở hữu số tiền của cô, anh sẽ giao kế hoạch dự định trên cho Veda, nhưng trước hết phải tìm cho ra cô bé Blandish đã. Cô đã được tự do chín ngày rồi, chỉ còn năm ngày nữa là có quyền đòi hỏi cả tự do lẫn tiền tài! I... Magarth mỉm cười nghĩ tới Hartman chắc giờ này lão đang mắ mồm lợi bức tức.

Bất chợt anh phanh gấp dừng xe ngay trước miệng hồ.

Anh đứng sững như không tin vào mắt mình nữa. Anh reo lên một tiếng rồi mở cửa xe chạy đến trước mặt Carol đang chuệnh choạng lê bước về phía anh, đầu tóc rối bù, gương mặt mệt mỏi, áo rách tả tơi.

Magarth ôm lấy cô sắp sửa ngất. Anh nói và đỡ cô lên:

- Tốt rồi, cô bé! Đừng nói gì nữa. Bây giờ cô thoát rồi. Bình tĩnh lại đi.

Cô thì thầm:

- Steve! Steve! Anh ấy ở đâu? Sức khỏe ra sao? Xin ông cho tôi biết?

Magarth dìu cô vào xe và nói:

- Anh ấy đã khá rồi, tuy vẫn còn phải chăm sóc nhưng thoát cơn nguy rồi.

Tôi đã đến cô đến gặp anh ấy ngay.

Carol tâm tức khóc, đầu tựa vào đệm ghế:

- Tôi không hy vọng được gặp anh ấy. Thật khủng khiếp biết bao... Tôi nghĩ là không thể tìm thấy anh ấy nữa...

Magarth quay xe lại phóng hết tốc lực về Grass Hill.

o0o

28

Vào lúc một giờ trưa, Hatty Summers vừa bước ra khỏi quán rượu ở giáp giới Mũi Gió Biển thì bị bắt.

Bà khoái uống rượu rum nguyên chất và đã uống thỏa thích với số tiền tìm thấy ở người Sam Garland.

Bà còn cố tỏ ra dễ thương và vô hại khi mọi người vây quanh. Bà chỉ cho họ xem hòn đá dính đầy máu đã nện nát đầu gã lái xe khốn khổ và vui sướng khi thấy hòn đá đã gây sự chú ý đối với mọi người; bà đi điếu giữa đám đông đầy kinh hoàng.

Bác sĩ Travers với hai y tá mặc blu trắng chớp lấy bà nhanh chóng và đẩy vào chiếc xe cứu thương đang chờ sẵn, đóng chặt cửa và mặc ngay cho bà chiếc áo bó chặt lấy người.

Cảnh sát trưởng, ông Kamp lúc này đang kiểm soát Magarth. Ông phàn nàn với một trong những người phụ tá:

- Thằng cha này không bao giờ có mặt khi người ta cần hắn. Tôi muốn hắn chụp cho tôi bức hình trong khi bắt giữ con mụ quái vật này. Thằng cha qui quái ở đâu nhỉ?

Bác sĩ Travers hấp tấp bước ra khỏi xe và chạy đến gặp viên Cảnh sát trưởng.

- Bệnh nhân vừa cho biết Garland đã nhặt được cô Carol Blandish ở cách Mũi Gió Biển vài dặm, bà ta giết Garland xấu số là để giúp Carol chạy thoát. Kamp nhấp nháy đôi mi:

- Bà ta có nhớ mình nói gì không?

- Thì bà ta tả Carol chính xác mà. Hình như cô gái này tìm cách quay trở lại Mũi Gió Biển.

Kamp đẩy chiếc mũ cáu bắn ra sau gáy, gãi đầu:

- Tôi sẽ lo chuyện này ngay lập tức.

Đúng lúc ông ta định đi thì Simon Hartman xích tới trên chiếc Cadillac bóng loáng.

Gương mặt xầu lại, Travers nói:

- Ông Hartman kia! Ông có biết ông này không?

- Biết ông ta quá mà, - Kamp làu bàu trong khi hai người nhìn Hartman đi tới.

Hartman nói không cần chào hỏi:

- Hình như người ta bắt lại được một phụ nữ điên? Có phải Carol không?
Ông bác sĩ trả lời:

- Không, thưa ông Hartman! Đó là người bệnh khác của tôi.

Hartman nói rít lên, khuôn mặt cau có vì tức giận và thất vọng:

- Hình như lĩnh vực chuyên môn của ông là chuyên đề lạc bệnh nhân. Đến khi nào thì ông mới tìm lại được cô gái bảo hộ của tôi?

Travers nói:

- Chúng tôi vừa được biết cô ta đã quay về Mũi Gió Biển. Ông Cảnh sát trưởng đang tổ chức một cuộc tìm kiếm khắp nơi.

Hartman khinh bỉ nhìn Kamp:

- Những vụ truy tìm của ông cho đến nay có vẻ lãng mạn kỳ lạ!

Rồi lão đổi đề tài, hỏi:

- Gã Steve ấy?... Hắn ở đâu?

Kamp tỏ vẻ hững hờ:

- Có lẽ ở bệnh viện Waltonville. Ông hỏi làm gì?

- Theo tôi hiểu qua lời bà Fleming thì Carol yêu say đắm gã này. Có thể cô ta muốn tìm lại gã. Ông có thể cử người chờ ở bệnh viện phòng xa cô ấy đến đó.

Kamp vuốt râu mép nói:

- Ồ, để tôi làm.

- Vậy thì làm ngay đi, - Hartman sửa lên. - Đáng lẽ phải tìm ra con nhỏ nhiều ngày nay rồi. Cho người của ông bắt tay vào việc đi! Nhất định là trước cuối tuần này phải tìm cho ra, nếu không tôi sẽ tìm cách để ông không còn dịp phá bình công việc nữa đấy, - Lão quay sang Travers: - Ông bác sĩ, tôi có chuyện muốn nói với ông.

Kamp nhìn theo hai người, bỏ mũ nháy mắt với viên phụ tá và trầm ngâm nói:

- Lão ta bắt đầu bị lửa đốt đốt rồi. Có lẽ tôi nên báo cho Magarth biết thì hơn!

Viên phụ tá hỏi:

- Tôi có phải đến bệnh viện Waltonville không?

Kamp lắc đầu:

- Không. Tôi chắc Larson không nằm ở đấy. - Ông nói, nháy mắt lần nữa và sải bước chân đi về phía văn phòng.

o0o

29

Magarth ngồi trầm ngâm trong phòng khách nhỏ, thấy Veda bước vào. Cô hỏi:

- Cô ta thật tuyệt vời! Cô ta vừa vào thăm Steve, nhìn anh ấy nằm ngủ với đôi mắt chan chứa tình thương yêu!... Khi nào anh ốm, không biết em có nhìn anh với ánh mắt như vậy được không!

Magarth nói:

- Anh cũng vậy, và anh mong sẽ không ốm nặng đến nỗi không thể cảm nhận được một niềm yêu thương như thế. Sức khỏe cô ta ra sao?

- Cô ta đã trải qua nhiều nỗi gian truân nhưng nếu nghỉ ngơi chắc sẽ lại sức thôi. - Veda đáp và ngồi lên tay ghế. - Anh yêu, cho em uống thứ gì đi.

Chuyện này làm em thấy bàng hoàng.

Magarth rót một ly Martini không pha:

- Cô ta đang làm gì?

- Đang tắm. Có nên mời bác sĩ khám cho cô ta không? Có thể bác sĩ sẽ cho cô ta uống thuốc gì đó để an thần.

Magarth đưa ly rượu cho Veda và nói:

- Không cần uống thuốc đâu! Không nên để bất cứ một bác sĩ hay y tá quanh quẩn bên mình cô ta. Họ có thể làm cô ta hoảng hốt và bệnh cũ lại tái phát.

- Em cũng nghĩ cô ta không có bệnh gì hết. Sau khi nói chuyện với cô, em thấy anh nói đúng. Cô ta cư xử bình thường cũng như anh hay em thôi. Một cô gái thật khả ái!

Magarth cầu nhàu:

- Tốt nhất em nên thường xuyên đề ý đến cô ta thì hơn. Nhưng anh cũng đồng ý với em: cô ta không có chút gì nguy hiểm cả.

Ánh mắt Veda nhìn Magarth qua ly rượu:

- Anh suy nghĩ gì thế? Chắc lại có chuyện gì?

- Carol cho anh biết bọn Sullivan đã đến Mũi Gió Biển từ tối qua. Làm thế nào chúng lén lút vượt qua các trạm gác của Kamp được nhỉ? Mọi con đường đi đến thành phố đều được canh gác cẩn mật cơ mà?

Veda bắn khoảhỏi:

- Liệu chúng có biết Steve ở đây không nhỉ? Có phải đó là điều làm anh bận tâm suy nghĩ không?

- Đúng đấy. Chính điều đó làm anh lo ngại mặc dù anh vẫn không tin chúng đến tận đây, - Magarth vừa nói vừa rót cho mình thêm ly uytxki nữa. - Ta không nên đánh giá thấp hai con quạ đó (Anh uống một hơi và đặt ly lên bàn). - Anh lây bệnh thần kinh căng thẳng của em rồi đó. Để anh nhắc nhở Staum vài điều, nhồi vào đầu hắn và những người gác rằng chuyện này thật quan trọng nên phải căng mắt ra mà canh phòng.

Chuông điện thoại reo.

- Chắc gọi anh. - Veda nói - Mọi người đều biết anh ở đây....

- Và anh cá rằng họ xanh xám mặt mày vì ghen tức, - Magarth cười với Veda trước khi nhắc máy.

Ông Cảnh sát trưởng nói chuyện với anh:

- Tại sao tôi mời mà anh không đến, - Kamp nói với giọng trách móc, - Đáng lẽ tôi có được một bức ảnh ngon rồi!

- Tôi còn nhiều việc quan trọng phải làm hơn là chụp cái mặt xấu xí của ông. Có tin gì mới lạ không?
- Có tin về con nhỏ Blandish đấy. Hình như cô ta quay trở về thành phố, - Kamp nói tiếp và ông ta kể lại lời của Hatty Summers nói với bác sĩ Travers
- lão Hartman nghĩ cô ta cố đi tìm Steve.
- Thế ông định làm gì?
- Chúng tôi vẫn tiếp tục lùng sục khắp vùng này. Tôi báo cho nh biết phòng khi cô ta tìm đến chỗ anh.
- Tôi biết phải làm gì rồi.
- Anh vẫn luôn cần đến người của tôi chứ?
- Sao lại không? Tôi cần họ cho tới khi Steve có thể ra làm nhân chứng.
- O. K. - Kamp nói. - Vụ này gây khó cho tôi nhưng chẳng có ai quan tâm đến chuyện của lão già này cả!
- Tôi là người đầu tiên đấy. - Magarth nói rồi cúp máy.
- Ông ta còn muốn gì nữa đấy? - Veda hỏi. - Không có tin gì xấu chứ?
- Không. Chắc ông ta khoái nghe giọng nói của anh thôi. - Magarth đứng lên nói. - Em nên ở cạnh Carol phòng có chuyện gì xảy ra. Anh đến gặp Staum một lát.

Từ chỗ núp, bọn Sullivan nhìn thấy Magarth đến ngồi bên cạnh viên phụ tá. Max tin chắc Steve trốn trong tòa nhà này. Gã biết được cả Steve nằm phòng nào vì nhiều lần thấy cô y tá đi qua lại trước cửa sổ ở lầu một.

Mặc dù dò xét gắt gao, chúng vẫn không nhìn thấy Magarth đưa Carol về nhà. Để tránh Staum và hai người gác của hắn biết sự có mặt của Carol trong ngôi nhà này, Magarth đã đưa cô đi vòng vèo trong đồn điền và theo một lối nhỏ ít người qua lại để vào nhà.

Nằm dài trên bãi cỏ, Max nói:

- Ngay khi trời tối, ta chuyển sang hành động. Bọn gác hạ dễ dàng thôi.
- Thế mày định giết chút à? - Frank hỏi.
- Cái đó còn tùy. Trong vụ này cần phải dứt khoát. Nếu không chỉ cần một chút sơ hở cũng đủ làm cho cuộc phiêu lưu này trở thành lần cuối cùng.

Frank nói:

- Kiểm chỗ nào đón thôi! Tao chán ngấy dò xét cái nhà này rồi.

o0o

30

Carol chợt thức dậy. Trời bắt đầu tối, cô ngồi hẳn lên, cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ. Trong một hay hai phút cô không thể nhớ mình đang ở đâu, cô ngấm căn phòng trang hoàng lộng lẫy với cặp mắt hoảng sợ và trống rỗng. Thế rồi cô nhớ lại, tâm trí cô lại quán quýt với hình ảnh Steve, cô khoan khoái nằm xuống.

Việc gì có thể làm được cho Steve thì người ta đã làm rồi. Tuy đã thoát khỏi

con nguy kịch nhưng anh còn yếu lắm. Cô thầm bảo nguy hiểm đã hết rồi, chẳng phải Magarth đã cam đoan với cô bọn Sullivan không bao giờ dám bén mảng đến ngôi nhà lớn đầy tiện nghi để tìm cô và Steve nữa là gì. Anh giải thích cho cô rõ, suốt ngày đêm ngôi nhà này đều có người canh gác, tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy lo sợ như có linh tính về một nỗi hiểm nguy sắp đến. Cô ngẩng hoàng hôn phủ đầy bầu trời rồi bất chợt nhòe dậy khoác vội áo choàng của Veda và đứng bên cửa sổ.

Trước mắt cô, đồn điền trồng cam trải dài ra xa những ngọn cây tạo thành một vệt đen sẫm đầy sương, những quả cam chín vàng không nhìn thấy dưới ánh sáng còn sót lại của buổi hoàng hôn. Ngay phía dưới là sân trước rộng lớn, cô nhìn thấy một người đứng gác, súng cầm tay, đi đi lại lại.

Từ khung cửa sổ, tim thất lại vì lo sợ, Carol ngẩng nhìn bóng tối chờ đợi một chuyện gì mà cô tin chắc nó sẽ xảy ra.

Trong khi cô đứng rình rập như vậy thì Veda mở cửa bước vào:

- A! Cô đã dậy rồi ư? Cô muốn bật đèn hay thích đứng trong bóng tối?

- Xin chị đừng bật đèn, - Carol nói, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn trong bóng tối bên ngoài.

- Cô lo ngại chuyện gì thế? - Veda đi đến bên cô dịu dàng hỏi.

- Nguy hiểm đang ở ngoài kia! - Carol trả lời và vẫn đứng im như bức tượng.

Veda bất chợt cảm thấy lo ngại nói:

- Tôi gọi anh Phil nhé! Tôi có cần phải gọi anh Phil đến đây không?... - Cô ngừng bật vì Carol vừa cầm lấy tay cô chợt la lên và run rẩy:

- Nhìn kia! Chị có thấy cái gì ở dưới kia không, chỗ gần đám cây ấy?

Veda cố căng mắt nhìn vào bóng đêm nhưng không một tiếng động, không một tiếng xào xạc, ngay cả gió cũng im lặng.

- Không có gì đâu, - Veda nói giọng vỗ về. - Ta xuống dưới nhà thôi. Dưới đó có lẽ dễ chịu hơn. (158)

- Chúng kia kìa, ở bên ngoài... bọn Sullivan ấy... Tôi chắc chắn chúng đang ở đó! - Carol kêu lên.

Veda điềm tĩnh nói:

- Tôi chạy đi báo cho Phil biết. Cô mặc quần áo vào đi. Quần áo tôi sắp sẵn rồi chắc cô mặc vừa. Cô mặc nhanh lên trong khi tôi đi gọi Phil... - Cô vuột ve Carol như để trấn an và chạy ra cửa. - Nhanh lên nhé!...

Từ đầu thang gác cô gọi: - "Phil!"

Magarth từ trong phòng khách đi ra ngẩng đầu lên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Carol cho rằng bọn Sullivan đang ở bên ngoài! - Trong giọng nói của Veda có một thoáng run rẩy.

Magarth lao vội lên lầu, nhảy bốn bậc một, vội vã hỏi:

- Ai nói cho cô ta biết vậy?
- Cô ấy nói chính mắt cô nhìn thấy chúng. Em không nhìn thấy gì cả... Chắc cô ấy quá hoảng hốt.

- Anh đi nhắc nhở những người gác. Bảo cô ta mặc quần áo nhanh lên và xuống ngay phòng khách. - Magarth nói vắn tắt và lao nhanh ra ngoài. Bóng tối một thêm dày đặc, bọn Sullivan như hai bóng ma lặng lẽ tiến lại gần ngôi nhà.

Magarth thấy Staum đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế trong nhà bếp, hắn vừa ăn tối xong, tỏ ra vẻ hài lòng và mắt muốn ríp lại. Bà hầu phòng vừa trò chuyện với hắn và đang lấy lại mũ áo chuẩn bị ra về.

Staum giật mình ngồi thẳng lên khi nhìn thấy Magarth.

- Ông cần tôi? - Hắn vừa nói vừa đứng lên.

- Phải. - Magarth hất hàm ra phía cửa.

Staum đi theo anh ra hành lang. Magarth hỏi:

- Người của ông vẫn đứng gác chứ?

Staum cau mày nói:

- Dĩ nhiên rồi. Có chuyện gì vậy?

- Có thể có chuyện đấy. Tôi muốn cùng ông đi xem lại một lượt.

Staum kêu lên:

- Lạy chúa tôi! Vừa mới ăn khỏi mồm. Không được yên thân lúc nào! Ông không thể ngồi yên một chỗ được à? Nếu ông lo lắng về bọn Sullivan thì ông chỉ làm mất thì giờ của ông và của tôi thôi. Tôi đã chẳng nói với ông là không làm gì có bọn Sullivan nào trên đời cả. Chuyện tầm phào thôi!

- Nếu ông không chấp hành nhiệm vụ tôi sẽ gọi ông Cảnh sát trưởng đề nghị thay thế ngay. - Magarth giận dữ nói.

- Không ai có thể bắt tôi làm điều kỳ cục. - mặt hắn đỏ lên, ánh mắt tức tối, cãi lại. - Nếu Kamp thích thì cứ việc làm những chuyện ngu ngốc, nhưng còn tôi thì không! Tôi nhắc lại với ông là không làm gì có bọn Sullivan cả. Những người như ông có thể làm cái gì tốt hơn là cuống đít lên về cái chuyện ba bị này.

- Nếu như đó là ý kiến thực của ông thì ông nên đi chỗ khác.

- Tôi không nhận lệnh của một tay phóng viên, - Staum nói và cảm thấy hơi bối rối - Chừng nào tôi còn được giao nhiệm vụ ở đây thì chừng đó tôi còn nắm quyền chỉ huy.

Magarth đi qua trước mặt hắn và cầm máy điện thoại:

- Tôi xem ông Cảnh sát trưởng nói gì về chuyện này.

Anh đứng yên một lát, ông nghe để ở tai rồi cau mày:

- Hình như không có điện trên đường dây.

Anh đập giá điện thoại vài lần, lại quay maniven, chờ một lát đành cúp máy và lẩm bẩm nói:

- Không lẽ...

Staum cười chế nhạo:

- Nào nói ra đi. Chắc ông nghĩ bọn Sullivan cắt đường dây chứ gì?

- Đúng như thế, - Magarth nói và bất chợt cảm thấy lo ngại, anh nói tiếp: - Staum, tôi cần một khẩu súng. Nếu ông không muốn thi hành công việc thì tôi sẽ làm thay cho ông.

Staum cau kinh nói:

- Ai nói là tôi không thực hiện nhiệm vụ của tôi? Ông hãy cẩn thận lời nói. Tôi không cho ông mượn súng đâu. Ông chưa có giấy phép xử dụng...

Magarth cố nén cơn tức giận đang muốn bùng ra:

- Cãi nhau có ích gì? Cô Blandish nhìn thấy hai gã đàn ông lảng vảng quanh đây. Cô ấy sợ. Có thể không phải là bọn Sullivan nhưng cũng nên ra ngoài xem sao.

- Cần gì phải bảo! - Staum đi ra cửa - Nếu chúng đến đây tôi sẽ làm nhiệm vụ. - Hắn nói thêm sau một lát im lặng: - Ông có thực tin chúng cắt dây điện không?

- Có lẽ đúng vậy! - Magarth vội vã nói và đi theo Staum ra hàng hiên.

Mason - tên một người gác - tựa lưng vào tường, miệng ngậm điều thuốc, khẩu súng hững hờ cầm ở tay. Khi nhìn thấy Staum, y hỏi:

- Chào George! Bao giờ thì tôi được đón đây?

- Chờ lệnh của tôi, - Staum cau nhàu nói. - Anh có nhìn thấy ai không?

- Ông muốn nói đến bọn Sullivan? Không, tôi nghĩ bọn Sullivan chưa dám khua chiêng đánh trống đâu.

Staum nói:

- Bà chủ nhà nhìn thấy hai gã đàn ông lượn quanh trong khu vực này. Anh canh phòng tốt chứ?"

- Còn thế nào nữa? Tuyệt đối không nhìn thấy gì? Có thể bà chủ tượng tượng như vậy thôi!

- Phải, tôi cũng nghĩ như vậy, - Staum liếc nhìn Magarth nói với vẻ chua chát: - Ông thấy đã đủ rồi chứ?

- Không, - Magarth nói. - Anh bạn này chập chờn nửa thức nửa ngủ. Tôi nhắc lại cho cậu biết có người nhìn thấy hai gã đàn ông. - Anh vỗ ngực Mason. - Mở to mắt ra anh bạn, không phải là chuyện đùa đâu!

Staum giải thích:

- Ông này nghĩ là bọn Sullivan đến hỏi thăm sức khỏe của cánh ta đấy.

- Ghế gớm thế kia à! - Mason cười nhạo. - Tôi mong chúng chờ tôi đón xong bữa đã

Magarth nhún vai về chán nản bước đi, theo sau là Staum.

- Người gác kia đâu?

- Phía sau nhà. Ông có muốn gặp hắn không?

- Có chứ! - Magarth nói và bắt đầu cảm thấy hốt hoảng.

Nếu Staum cứ ương bướng tin rằng không thể nào có những mối nguy hiểm nghiêm trọng sắp xảy ra thì chuyện gì cũng có thể đến được cả.

Cùng lúc đó, phía sau nhà đã có chuyện rồi. Nó đến quá nhanh, quá lặng lẽ đến nỗi Magarth và Staum lần mò trong bóng tối mà không hay biết gì hết.

Bọn Sullivan đã vào sân sau. Max cầm cái thanh thép một đầu buộc dây thòng lọng. Chúng đứng im rình người gác mắt cảnh gaic. Y ngồi trên bao lơn, hai chân buông thõng, súng để bên cạnh, y hát nho nhỏ thỉnh thoảng lại sốt ruột giơ tay lên xem mặt đồng hồ dạ quang: y cũng đang chờ bữa ăn tối. Max chạm vào tay Frank, hai gã hiểu quá rõ những gì chúng định làm. Frank dừng lại, khẩu súng nặng nề cầm tay trong khi Max rón rén về phía trước, đôi gày để crep không phát ra tiếng động nào trên sàn lát gạch ô vuông trắng. Gã cầm sợi dây thép như người ta cầm lá cờ hiệu trong một đám rước. Còn cách người gác vài mét thì gã dừng lại.

Giờ cao chiếc thòng lọng, Max hạ xuống từ từ, nhẹ nhàng cho tới khi chỉ còn cách đầu người gác vài centimet. Thế rồi một tay vẫn cầm thanh sắt, một tay cầm thòng lọng, Max kéo sợi dây mở rộng đủ qua được chiếc vành mũ. Rồi nhanh nhẹn như một con rắn uốn mình lướt tới, Max hạ thấp thòng lọng và giật mạnh. Cùng lúc đó Frank như một chiếc bóng lặng lẽ ma quái chồm tới giật khẩu súng của người gác đang súng sờ.

Bị sợi dây thép siết chặt, người gác không thể thốt ra một tiếng kêu nào, người bật ngửa ra, y cố tuyệt vọng giãy giụa thoát khỏi sợi dây thép mỏng đang cứa sâu vào da thịt. Y chống chọi trong khoảng mười giây rồi thân hình trở nên mềm nhũn, máu trào ra nơi khoe miệng.

Max thả chùng chiếc thòng lọng, Frank tháo sợi dây khỏi cổ họng người gác. Ngay tức khắc, Max thu về chiếc thanh thép đã gấp lại chỉ còn dài bằng chiếc ống nhòm rồi cùng với Frank khiêng xác chết đi vào khu vườn tối.

Vài giây sau, Magarth và Staum từ góc nhà quặt ra và đi trên sân trước trái dài ra phía sau. Magarth nói:

- Không thấy y đâu cả! Tôi cá là y lĩnh đi ngủ hay làm cái gì tương tự như vậy rồi!

Staum khô khan bác đi:

- Chắc chắn y phải ở đây. Y không thể bỏ vị trí nếu không có lệnh chính thức của tôi, - Cát cao giọng, hấn gọi:

- Ê! O Brien! Lại đây! Có việc cần!

Hai người im lặng đứng chờ trong bóng tối.

Không một cử động, không một tiếng động! Trong khi đó bọn Sullivan như những cái bóng chuồn ra đằng trước và bò lại gần Mason đang châm điếu thuốc mới.

Magarth cúi kính nói:

- Đồ gác hạng bét! Khi nào gặp ông Cảnh sát trưởng tôi sẽ làm cho ra chuyện...

Staum lo ngại:

- Y phải ở đây chứ! - Hắn thì thâm và đi đến cuối sân trước để gọi thật to lần nữa: "O Brien".

Magarth chưa chát nói:

- Chắc y lại chui vào xó bếp rồi. - Anh quay trở vào nhà.

Bọn Sullivan chỉ vừa đủ thời gian giấu xác Mason nhưng còn chiếc mũ và khẩu súng vẫn còn lẫn lóc ở dưới đất.

- Này, Mason cũng vậy, y chuồn rồi! - Magarth kêu lên và cố tìm đóm lửa của đầu thuốc. - Ê! Mason anh ở đâu vậy?

Staum vừa đuổi kịp anh:

- Ông nói gì vậy? Ông dám ám chỉ Mason bỏ vị trí gác à?

- Có thể đúng như vậy đây! - Magarth nói và cảm thấy ớn lạnh xương sống.

- Tôi không nhìn thấy y đâu cả.

Staum rút cây đèn bấm khá mạnh lia ánh đèn trong hàng hiên. Bất chợt hai người lặng nhìn chiếc mũ và khẩu súng nằm trên hàng gạch trắng.

- Mason! - Staum la lên vì sợ hãi.

- Vô ích! Tắt đèn đi! - Magarth cúi xuống nhặt khẩu súng. - Nhanh lên, quay vào nhà ngay!

Staum không chờ phải nhắc thêm lần nữa. Hai người không nói với nhau lời nào cho đến khi Magarth đóng được cửa ra vào và chèn thêm cái then an toàn nữa.

Staum run run nói:

- Số phận họ ra sao nhỉ?...

- Tôi đã báo cho ông là bọn Sullivan có mặt ở đây rồi... ông có cần thêm bằng chứng nữa không? - Magarth nói và đẩy viên phụ tá đang sững sờ, miệng há hốc sang một bên. Phil chạy vào bếp rồi vào tiền sảnh nói với Staum.

- Ông ở đây và căng mắt ra mà nhìn. Tôi lên lầu. Chúng đang theo vết Larson nhưng nhất định chúng không thể bắt được anh ta. Ông lập hàng phòng ngu8. thứ nhất. Chú ý theo dõi đừng để chúng tóm được ông.

Anh buông Staum quá sợ hãi để chạy lên lầu. Veda chờ anh ở đầu thang gác:

- Mọi chuyện ổn chứ? - Cô hỏi nhưng nhìn thấy vẻ mặt Magarth, cô cầm tay anh: - Có chuyện gì vậy?

- Nhiều chuyện lắm! - Anh hạ thấp giọng trả lời. - Chúng ở ngoài kia, ngay gần đây thôi và đã giết hai viên cảnh sát rồi. Chỉ còn lại Staum, em, anh, Carol và cô y tá thôi. Chúng cắt đứt dây điện thoại, chúng ta hoàn toàn bị cô lập, trừ phi...

Không đợi anh nói hết, Veda bảo:

- Để em đi! Em chạy băng qua đồn điền gọi người quản lý và công nhân đến đây.

Magarth ôm chặt cô:

- Tuyệt lắm! Nhưng hãy chờ một lát. Không nên liều mạng một cách vô ích. Nếu chúng tóm được em thì ta nguy mất. Tốt hơn là chờ khi chúng nó tìm cách đột nhập vào nhà rồi em hãy lén chạy ra lối sau.

- Vâng, nhưng như thế thì chậm mất. Ít nhất phải mất mười phút em mới chạy qua đồn điền. Đi ngay bây giờ thì tốt hơn!

- Em chưa được đi trước khi anh không biết đích xác chúng ở đâu! -

Magarth kiên quyết nói. - Còn Carol đâu?

- Đang ở bên Steve.

- Tốt, chúng ta phải ở sát bên anh ta. Anh ta là người chúng định giết, nếu chúng lọt được vào nhà thì chúng đến phòng Steve ngay.

Từ dưới chân cầu thang, Staum nói giọng van lơn:

- Ông không thể để tôi một mình ở dưới này...

Magarth gạt đi: - Tại sao không? Bọn Sullivan chỉ là đồ ba bì chuyên đi dọa con nít thôi mà!... Mà anh đâu phải là con nít!

Anh nắm tay Veda đưa cô đi dọc hành lang vào buồng Steve.

Hai người thấy Carol ngồi ở đầu giường, duyên dáng trong chiếc rộp của cô Veda bằng lụa. Cô y tá cao lớn, tóc hoa râm, cô ra hiệu cho họ đừng nói gì. Steve xanh xao, mở mắt nhìn Magarth và Veda đến bên giường.

Magarth cười:

- Nào, anh chàng ốm yếu! Cô ấy đây! Có đúng là cô bạn anh không?

Steve gật đầu xác nhận:

- Phil, mọi chuyện đều nhờ anh cả, - anh vừa nói vừa cầm tay Carol. - Chỉ cần nhìn thấy cô là tôi thấy khỏe rồi.

Cô y tá nói với Magarth:

- Ông Larson chưa được phép nói chuyện ông vẫn còn yếu lắm.

- Đúng rồi! - Magarth nói và lùi lại một bước và ra hiệu cho Carol.

- Em sẽ trở lại ngay! - Cô nói với Steve và vuốt ve tay anh rồi theo hai người ra hành lang.

Magarth nói thật. nhanh:

- Cô nghe này! Cô nói đúng: bọn Sullivan đã ở ngoài kia, bọn chúng đã sát hại hai người cảnh sát rồi. Cô phải ở bên cạnh Steve. Tôi sẽ đứng gác ở đây, ngay trước cửa phòng, Staum trấn ở dưới chân cầu thang thôi do đó cô cài chặt cửa và đừng có sợ. Chúng không tóm được cậu ta đâu!

Carol xanh mặt nhưng ánh mắt lộ vẻ cương quyết, cô nói:

- Không, chúng không thể giết được anh ấy đâu.

- Hoan hô cô bé dũng cảm! Cô quay lại với Steve đi, để tôi lo mọi chuyện còn lại.

Anh đẩy nhẹ cô vào buồng và quay sang nói với Veda:

- Chúng ta chỉ có thể làm được đến thế thôi. bây giờ chỉ còn chờ xem chúng giờ trò gì ra.

- Phil, thôi em đi nhé. Dù bị mất em vẫn có thể lần ra lối đi. Thật điên rồ nếu cứ để mặc chúng tự do tấn công! Ta phải gọi cứu viện.

- Có lẽ anh nên đi thì hơn. (Magarth không yên tâm, bàn tay anh lùa vào mái tóc). Anh không muốn để em đi một mình.

- Em đã nói để em đi. Không tranh luận nữa. Mở cửa cho em.

Đó chính là điều bọn Sullivan mong đợi.

Frank đứng trong bóng tối ngay gần cổng sau, còn Max nép mình vào tường cách cửa trước một mét. Chúng không vội, chúng biết công nhân ở phía cuối đồn điền và Magarth muốn cầu cứu họ thì phải cử người đi ra ngoài.

Magarth nói:

- Ta thử ra cửa phòng bày thức ăn. Anh ra trước xem có thể đi được không.

Sau đó, Veda, em phải chạy thật nhanh, chạy nhanh như ma đuổi ấy.

- Em sẽ chạy nhanh. Anh đừng lo.

Magarth nói với Staum đang đứng dựa vào tường, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Cô Blandish đi gọi cứu viện. Cần nhất anh đừng có rời chỗ đó. Tôi quay lại ngay.

- Ông có tin cô thành công không?

- Thành công chứ! - Magarth nói quả quyết mặc dù trong thâm tâm anh cũng không tin tưởng.

Veda và anh bước vào gian bếp, hai người đi mò mẫm trong bóng tối đến cửa sổ.

- Đừng để chúng nhìn thấy em! - Magarth thì thầm. Qua cửa kính, anh chăm chú nhìn sân trước tối om, cố phân biệt một cái gì trong bóng tối. Anh chờ thêm vài phút nữa không thấy điều gì khác lạ để anh lo ngại.

Frank nấp sau cái cột theo dõi hai người, thấy Magarth xuất hiện nơi cửa sổ, gã mỉm cười chế nhạo và nằm sát xuống đất chờ đợi.

Magarth mở cửa bước ra sân trước quan sát xung quanh. Thần kinh căng thẳng, anh đi đến bao lơn, đứng đó cách chỗ nấp của Frank chừng một mét. Cảm thấy yên tâm vì không có tiếng động, anh quay lại ra hiệu cho Veda lại gần. Anh thì thầm bên tai cô:

- Tốt rồi, có lẽ chúng ở đằng trước. Chạy mau lên em yêu, cố đừng gây ra tiếng động.

Với cử chỉ tự nhiên, anh ôm cô hôn, giữ trong tay một lát rồi nhìn cô chạy vụt đi, lặng lẽ và nhanh chóng. Cô mất hút ngay trong đêm tối.

Toàn bộ ngôi nhà lớn thật yên lặng. Cô y tá đã quay về phòng riêng để Carol ở lại chăm sóc Steve.

Ngồi ở đầu cầu thang, khẩu súng đặt ở đầu gối, Magarth yên lặng chờ.

Staum ngồi ở bậc cầu thang đầu tiên dưới nhà. Kim đồng hồ treo ở ngay cửa ra vào chỉ 11 giờ 10. Veda đã đi được 16 phút. Magarth tràn đầy hy vọng nghĩ là chỉ vài phút nữa sẽ có cứu viện kéo đến. Như vậy thì tại sao phải ngồi yên một chỗ chờ bọn chúng tấn công trong khi ta có thể xông vào bóng tối đánh đuổi bọn Sullivan đi.

Trong phòng, Steve mở mắt. Anh đã ngủ đủ giấc, người đỡ mệt, anh cầm tay Carol và cười với cô:

- Anh nhớ em biết bao! Trong những ngày dưỡng thương, hình ảnh em luôn hiện trong óc anh. Carol, em biết anh yêu em chứ? Anh không có gì để tặng em... ngoài trang trại. Nơi đó thật đẹp và ít lâu nữa...

- Anh chưa được nói chuyện mà, - Carol ngắt lời và cúi xuống hôn anh. - Anh yêu, anh cần phải nghỉ ngơi. Em muốn anh chóng khỏi biết bao.

Steve quả quyết nói:

- Anh khá rồi mà! Anh cảm thấy trong người rất khỏe. Anh muốn nói chuyện. Anh muốn biết em là ai, biết vì sao em lại ở trong chiếc xe tải... Em đi đâu?....

Một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm Carol:

- Ô, không! Em xin anh! Đừng nói chuyện này nữa. Em sợ... em sợ khi anh biết về thân thể em... Người phụ nữ ở đằng kia nói rằng em là người điên.

Cô đẩy lui chiếc ghế, vòng tay ôm cổ Steve, áp đầu anh vào ngực:

- Anh có nghĩ em điên không? Có phải vì em điên nên mới không nhớ em là ai không? Em sợ quá... Anh có hiểu em không, Steve? Nếu... nếu em không thể lấy được anh?

Anh gạt đi:

- Em không điên chút nào đâu! Sợ em bị một vết rạn thôi. Anh tin chắc người ta có thể chữa được và em lại tìm thấy trí nhớ thôi. Carol, em đừng quá lo nghĩ về chuyện này.

Vẫn ôm chặt anh sát vào người, Carol nhớ tới bọn Sullivan đang phục kích bên ngoài và cô chột rùng mình.

- Em yêu, em lo sợ chuyện gì thế? Mọi việc sẽ giải quyết êm đẹp mà. Ngay khi anh lành vết thương, chúng ta sẽ đi nghỉ ngơi một thời gian... chỉ hai chúng mình thôi. Anh đã suy nghĩ mọi chuyện... trong khi chờ đợi em, anh chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi.

Carol càng siết chặt. Anh vào người không cho anh nhìn thấy cô khóc.

oOo

31

Viên cảnh sát trưởng nóng nảy nói với cô điện thoại viên:

- Thử gọi họ lần nữa xem! Tôi biết ở đó có người mà.

(Ông nhìn người phụ tá: một tay cao, gầy có biệt hiệu là Lofty). Cô ta cho biết không có ai trả lời cả. Lofty nói:

- Tôi cá là con nhỏ quay lộn số rồi. Mấy con nhỏ đó đều thế cả thôi. Sau một lát cô điện thoại viên cho biết đường dây đã bị cắt.

- Thử bằng đường dây đặc biệt và cho tôi biết kết quả! - Kamp cầu nhàu nói và cúp máy. Ông ta lộ vẻ lo ngại.

- Theo ông thì có chuyện gì không ổn không? - Lofty hỏi và châm thuốc. Kamp lộ vẻ khó chịu:

- Không biết nữa. Cậu George không phải loại tháo vát lắm... Tôi ra lệnh cho hắn cứ hai tiếng lại gọi thế mà hắn không làm gì cả! Bọn Sullivan... Ông ngừng lời, lấy tay vờ vờ bộ ria.

Lofty nói:

- Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với cô Blandish! Một cô gái thật đáng yêu... Hay ta phóng xe đến đó?

- Xa quá! Đêm khuya rồi. Tôi không biết... tôi không.... Chuông điện thoại reo. Kamp nghe, lầu nhàu rồi cúp máy.

- Đường dây bị cắt rồi!

Lofty với lấy chiếc dây lưng:

- Đi thôi!

- Ừ, tôi nghĩ như thế thì tốt hơn! - Kamp nói và cầm lấy khẩu súng đặt ở giá ngay sau chiếc ghế. - Có sự lộn xộn trên đó rồi.

Đêm không trăng không sao, chạy trên con đường nhỏ ra tới đồn điền, Veda có cảm giác như đi trong đường hầm.

Cô dừng lại một chút nhìn ánh đèn hắt qua các khung cửa sổ và chợt. cảm thấy một bóng đen lén lút tiến lại gần cô.

Veda không thiếu can đảm nhưng dù sao cô cũng đứng sững trong một. hay hai giây đồng hồ rồi bật lên một tiếng kêu khê, cô vùng chạy như điên.

Chưa được mười mét thì Frank đã tóm được cô, các ngón tay gã bấu chặt vai, xoay người cô lại. Cô chỉ nhận ra gã qua hình người lơ mờ và ngửi thấy mùi dầu thơm gã xức trên đầu. Sợ đến nỗi không kêu được, cô sững sờ nhìn gương mặt âm thầm và dữ dằn của gã.

Frank giơ tay lên, bàn tay trái chạm vào mặt cô và cô chưa kịp nhận ra bàn tay phải thì gã đã nện chiếc dùi cui vào đầu cô.

oOo

George Staum đứng lên, vươn vai ưỡn người. Hắn không có gan ở một mình trong tiền sảnh lớn và muốn tính bài chuồn. Hai người gác biên mất một cách âm thầm và lặng lẽ khiến hắn hoảng lên thật sự. Hắn tưởng như lúc nào cũng thấy bọn Sullivan từ trong bức tường bước ra.

Hai bàn tay đầm mồ hôi nắm chặt khẩu súng khiến hắn cảm thấy các bắp thịt đau nhức. Đôi mắt khiếp đảm lơ lảo nhìn khắp nơi và hắn cảm thấy muốn nôn mửa.

Hắn nghe tiếng bước chân Magarth đi đi lại lại ở phía trên cầu thang và

thỉnh thoảng hắt lại cắt tiếng gọi anh cho đỡ sợ. Lúc này Staum cảm thấy hối tiếc vì đã được chỉ định làm công tác này, hắt sẵn sàng mất một tháng lương để đổi lại được ngồi yên trong văn phòng ông Cảnh sát trưởng. Max theo dõi hắt qua cửa phòng khách cách Staum có vài bước. Xa hơn chút nữa, trong hành lang tối thui, Frank mon men bờ tường thông thả bước về phía hắt.

Staum cảm thấy ngay sự nguy hiểm sắp sửa xảy ra. Hắt thấy ngạt thở, cổ đông tai nghe, gương mặt căng cứng vì sợ hãi.

Một tiếng động nhẹ giống như tiếng gậm nhấm của lũ chuột nhắt khiến hắt vội quay đầu về phía hành lang: Frank đã đi đến công tơ điện... bàn tay nắm lấy cầu dao giật ra.

- Ai đấy? - Staum hỏi với giọng tắc nghẹn.

Cả tòa nhà chìm trong bóng tối.

Magarth cúi người trên tay vịn cầu thang, kêu to:

- Staum? Cái gì thế?

- Có kẻ nào ở đây, sát cạnh tôi, - Staum thì thầm giọng rên rỉ. - Xuống đây!... Mau lên!...

Magarth vẫn không nhúc nhích.

Staum bỗng kêu lên một tiếng thất thanh và trong bóng tối, Magarth nghe thấy tiếng khò khè dễ sợ của một người bị bóp cổ.

Anh không thể làm gì được để cứu Staum. Nhưng cần phải báo cho Carol biết. Dù vậy anh không dám rời đầu cầu thang. Từ chiếc cầu thang này bọn Sullivan sẽ tiếp cận được Steve. Không, không thể bỏ vị trí phòng ngự thứ hai này được. Anh nằm sấp xuống, khẩu súng để trước mặt và chờ đợi, cố gắng một cách tuyệt vọng lập một chướng ngại vật cuối cùng giữa bọn Sullivan và miếng mồi của chúng.

Carol và Steve đang nói chuyện thì đèn tắt. Biết là có chuyện, Carol muốn xỉu đi nhưng ý thức duy nhất là phải bảo vệ được Steve đã ngăn cản không để cô ngất.

Steve vẫn thản nhiên:

- Chắc dây chì bị đứt. Người ta sẽ thay ngay bây giờ.

Carol chợt nhận ra phải nói cho anh biết hết.

- Không, anh thân yêu, không phải nổ dây chì đâu, - Cô vừa nói vừa ôm chặt lấy anh. - Bọn Sullivan đang ở trong nhà.

Steve vuốt tóc cô nói:

- Em biết rồi à? Anh có cảm giác đúng là em đang lo sợ chuyện gì. Magarth có ở đây không?

- Có, cả viên phụ tá cho ông Cảnh sát trưởng nữa! - Carol cố gắng nói không để lộ giọng run rẩy. - Steve, em sợ quá...

- Em ra cửa xem có chuyện gì xảy ra. Em gọi Magarth đi.

Ở tầng trệt, đứng trong phòng khách, đằng sau cửa đã đóng, Max nói với Frank:

- Gã phóng viên chắc đứng trần ở đầu cầu thang rồi. Mà theo dõi hần. Tao vòng ra đằng sau nhà. Từ trên mái nhà, tao nhảy chụp xuống lưng nó. Mà đánh động để làm nó chú ý.

Carol mở khóa và hé cửa, cô thì thầm:

- Magarth... ông có ở đây không?

Magarth thì thầm đáp lại:

- Cô cứ ở nguyên đây. Chúng đang ở tiền sảnh. Staum bị giết rồi.

Carol đau lòng:

- Như vậy... còn mỗi mình ông thôi.

- Cô đừng lo cho tôi. Tôi đủ sức để tự giải quyết. Đóng chặt cửa buồng lại!

Carol cầu khẩn:

- Ông đừng để chúng lại gần anh ấy.

Magarth gất lên:

- Tin tôi đi. Veda đã đi xin cứu viện. Cả hai người, cứ ả núp cho kỹ vào! Trong tiền sảnh có tiếng động làm anh đứng lên, chăm chú nhìn vào bóng tối. Anh tiến lên một chút chú ý lắng nghe. Khi đã ra ngoài, Max trèo lên chiếc mái thấp leo lên ống khói dễ dàng như đi trên thang gác, những ngón tay gã luồn vào rãnh cửa khung cửa sổ nâng lên và với sự cố gắng, gã đu người lên bậu cửa sổ.

Carol mò mẫm quay trở về bên Steve.

- Ông ấy vẫn ở đây nhưng chỉ còn mình ông ấy thôi - Cô vừa nói vừa cầm tay Steve, - nhưng ông ta cho biết chúng không thể lên tới đây được.

Steve hất tấm chăn ra nói:

- Anh không thể để ông ta bị giết vì anh! - Không! - Carol vội vã kêu lên. - Anh thân yêu, không thể được! Anh đương bị thương mà... em xin anh... hãy nằm xuống đi!...

Steve đặt hai chân xuống đất, nắm chặt tay Caro, cố gượng đứng lên.

- Anh không thể nằm yên được... chúng muốn lột da anh.... anh biết như vậy mà. - Anh siết chặt Carol nói: - Carol, nếu có chuyện không may xảy ra, hãy nhớ là anh yêu em. Em là người anh tôn thờ nhất, quý mến nhất, em là người tốt đẹp nhất mà anh được biết...

- Steve, anh thân yêu! - Carol bám lấy anh và kêu lên. - Em xin anh, hãy ở đây với em... anh đừng ra.... đó là điều chúng mong muốn!

- Carol, em hãy nói là em yêu anh đi!

Cô nức nở khóc:

- Nhất định là em yêu anh rồi! Nhưng anh không thể nào ra khỏi nơi đây.

Anh đừng có tạo điều kiện cho chúng!

Nằm dán người xuống sàn, chăm chú nhìn vào trong bóng tối, Magarth

không hay biết gì có chuyện sắp đến với anh. Max bò về phía anh và nhìn thấy đầu anh khá phân biệt với khoảng tối sẫm của khung cầu thang. Gã nên thẳng cánh không để cho Magarth có thì giờ quay đầu lại chống cự. Khi thấy anh ngất xỉu, Max lấy chiếc đèn bấm bật lên theo tín hiệu gã đã qui ước vào Frank cah.y lên thang bậc bốn bậc một.

o0o

33

Chiếc xe Ford cổ lỗ sĩ rời Mũi Gió Biển và lao nhanh trên con đường núi.

Lofty lái xe, đôi mắt ánh lên vẻ nôn nóng. Đến chỗ ngoặt, anh cho xe nghiêng đi trên hai bánh chồm ra giữa đường và lại phóng hết tốc lực.

- Hê! - Kamp la lên sợ hãi - Cần thận nào! Tôi không muốn đến nơi mà thân phanh ra thành từng mảnh!

- Còn tôi, tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với cô Blandish! - Lofty cãi lại và tiếp tục phóng. - Sếp, ta cần phải đến thật nhanh. Cứ tin vào tài nghệ lái xe của tôi.

Kamp búi lấy cửa như người chết đuối vớ được tấm ván.

- Lofty, chiếc xe không thể chịu nổi đâu. Anh cứ phóng như thế này nó sẽ bung ra mất.

- Thân kệ! Sếp sẽ có xe mới. Ta cần phải đến thật. nhanh.

Kamp nhắm mắt rên rỉ:

- Động cơ nóng khủng khiếp rồi. Anh có nhìn thấy nắp bình nước sắp tung lên rồi không?

- Cứ cho nó tung đi! - Lofty đạp chân lên cần sang số - Chạy nữa đi, hơi đông sắt vụn này! Cho tao xem mày có cái gì trong bụng!

o0o

34

Đôi chân Carol bồng mềm nhũn và cô ngã vật xuống giường trong khi đó bóng tối trong phòng như càng tối tăm hơn. Thế rồi có một điều gì kỳ lạ xuất hiện và hoạt động trong đầu cô: bộ não hình như lần lượt giãn ra và co lại như nó biết thở... hai bàn tay cô đặt lên thái dương... mơ hồ thấy Steve đã rời cô và lần mò ra cửa. Anh chậm chạp lê bước, rất chậm, mỗi bước đòi hỏi một sự cố gắng kỳ diệu như anh tiến lên giữa cơn giông tố điên cuồng. Carol rên rỉ:

- Steve... xin anh đừng bỏ em...

Nhưng anh đã ra tới cửa, vặn nắm cửa và mở ra...

Trong hành lang bọn Sullivan đã chờ sẵn ở đó. Max chiếu ánh đèn nhạ vào thẳng ngực Steve. Trong vài giây đồng hồ, không một người nào cử động. Steve thẳng cứng người, thủ thế vẻ thách thức vô ích.

Max dịu dàng nói:

- Larson, cái này dành cho mày!

Một ánh lửa lóe loang loáng trong bóng tối, một ánh lửa nữa, lại thêm nữa, những tiếng nổ làm rung chuyển các ô cửa kính.

Steve tiến lên một bước, hai tay vung lên như một người mù rồi gục xuống khi Max vẫn tiếp tục bắn.

Phát súng đầu tiên xảy ra cùng lúc với một cái gì như trật ra trong đầu Carol. Trong khoảnh khắc, mọi thứ đang xảy ra chung quanh cô, Steve ngã xuống, khẩu súng của Max, cái đầu của Frank, ánh sáng đèn pin loang loáng, tất cả đều như ngưng lại. Một loáng, tất cả đổi với cô như đã định hình trên một tấm ảnh rồi tất cả trở lại hoạt động tiếp, nhưng với Carol, thế giới đã đổi thay hết rồi. Mọi thứ đều xáo lộn, mù mờ, tắc nghẽn.

Nỗi sợ hãi rời bỏ cô như chiếc áo choàng rơi xuống. Cô đứng lên, lướt dọc theo bức tường, tiến về phía bọn Sullivan đang cúi xuống nhìn xác Steve.

Bàn tay thành thạo của Max sờ vào ngực Steve.

- O. K. - Gã vừa nói vừa đứng lên. - Chuồn thôi.

Frank hơi rùng mình nói:

- Max, đây là việc làm cuối cùng của bọn mình. Sau chuyện này tao buông hết.

- Chuồn đi! - Max nhắc lại và đi ra cửa.

Bên ngoài có tiếng nổ ầm ầm của động cơ, tiếng rít chói tai của bộ phanh xe bất chợt vang lên trong đêm tối: Lofty đã dừng xe trước tòa nhà.

- Chạy về phía sau! - Max nói và vội vã chạy dọc hành lang.

Frank định chạy theo Max thì một bàn tay vô hình từ trong bóng tối thò ra nắm lấy tay gã. Trong một thoáng, gã hoảng hốt tưởng Larson sống dậy nên quay lại, miệng khô đắng vì sợ.

Gã chẳng thấy gì ngoài bóng đêm nhưng bên cạnh, gã nghe có tiếng thở... và các ngón tay như vuốt loài thú, bầu chặt lấy cánh tay gã.

- Max! - Gã rống lên kinh hoàng, đâm đá lung tung rồi mất đà ngã lăn ra.

Móng tay của Carol lướt trên mặt Frank thật nhanh, thật nhẹ như một làn gió hay đúng hơn là một tấm mạng nhện quét vào mặt... Frank lùi lại, điếng hồn...

Max nôn nóng, đứng ở cầu thang gọi gã:

- Đi mau!

- Có ai ở đây... Frank lắp bắp, lần mò trong bóng tối.

- Nhanh lên, đồ khốn! - Max nói thật nhanh nhưng lại dừng ngay tại chỗ:

Frank vừa la lên một tiếng lạnh buốt cả người.

Nghe tiếng la ấy, bộ thần kinh thép của Max cũng phải lung lay và gã ngã ra như tượng đá. Có thứ gì vụt qua gần gã, gã vội nhảy vụt ra sau. Nhưng các móng tay quắm vừa chộp lấy gáy gã, gã vội bấm cò không cần suy nghĩ. Tiếng nổ ầm vang cả nhà. Gã nghe có bước tiếng chân nhẹ đi lần xuống thang. Gã bắn thêm phát nữa, phát này tiếp phát khác trong cơn hoảng hốt

lớn dần trong người. Nơi tiền sảnh có tiếng súng đáp trả lại: Kamp và Lofty vừa chạy xô vào nhà.

Max quay lại, chạm phải Frank, nắm tay gã nhưng Frank chột rống lên.

Không trù trù, Max trở báng súng đập vào mặt Frank rồi cúi xuống xóc gã lên, tuôn chạy theo hành lang. Max đến bên cửa sổ đẩy Frank lên mái nhà và nhảy qua.

Frank nằm dài trên mái ngói, gằn ngất đi, rên rĩ:

- Tao đui rồi... cặp mắt tao... con nhỏ nó móc mắt tao rồi!...

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 6

35

Một tháng, sau khi Steve Larson mất, vào một buổi chiều oi bức, một chiếc Cadillac cũ kỹ rẽ vào đường lên Grass Hill rồi dừng trước cửa tòa nhà. Đứng chờ ở cửa sổ đến nửa tiếng, Veda vội bước ra sân chạy đến cổng đón Magarth.

- Chào em thân yêu! - Anh ôm hôn cô. - Xong rồi! Công việc anh đã giải quyết xong nhưng không phải dễ dàng! - Anh khoác tay cô đi vào nhà. - Carol thế nào?

Veda buồn rầu đáp:

- Vẫn cứ như vậy! Không còn nhận ra được cô ấy nữa! Rất cứng cỏi, xa lạ... Cô ấy làm em sợ.

Cởi áo và mũ trước khi theo Veda vào phòng khách, anh nói:

- Công việc thật khả quan! Cô ấy vẫn buồn phiền suốt ngày à?

- Vâng, cô ấy không thích thú bất cứ chuyện gì. Em giấu hết báo chí không cho cô ấy đọc nhưng cô ấy vẫn tìm ra và bây giờ cô ấy biết hết chuyện rồi!... Ô, Phil! Thật dễ sợ!... Khi đọc, cô ấy ở trong phòng khóa trái cửa lại, suốt ngày em chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô ấy đi đi lại lại không ngừng... Em cố làm cho cô ấy tin cậy ở em nhưng thật vô ích, ý muốn xa lánh mọi người quá mạnh khiến em không có lòng dạ nào quấy rầy cô ấy.

- Sớm muộn thế nào cô ấy cũng được biết về thân thế cô ấy thôi, chỉ đáng tiếc là biết điều đó qua báo chí. Mà báo chí thì thật là tàn nhẫn. - anh cau có nói - Kết thúc rồi! Anh thu xếp xong mọi chuyện của cô ấy. Quyền sở hữu của cô ấy gần bốn triệu đô la, kể cũng không phải là ít. Lão Hartman đã tiêu xài phung phí nhưng ta kịp thời vớt vát được phần lớn.

- Có tin gì về lão không?

- Lão tếch rồi! Khi chúng ta bắt đầu tiến hành cuộc điều tra, lão biết số phận không còn mỉm cười với lão nữa. Cảnh sát Liên bang đang truy lùng lão nhưng anh dám cá rằng giờ phút này lão đã chuồn ra nước ngoài rồi. Thôi, để anh lên thăm cô ấy.

- Giờ đây cô ấy được tự do, có nhiều tiền, em có cảm tưởng cô ấy sắp từ giả chúng mình. Trong tình trạng không có bạn bè, không nhà cửa như hiện nay thì cô ấy chưa có thể sống một mình được. Em mong cô ấy không đi ngay. Anh có thể thuyết phục cô ấy nán lại ít lâu nữa không?

- Anh sẽ cố gắng nhưng anh không có ảnh hưởng đến cô ấy bao nhiêu đâu,

cô ấy làm gì thì tùy ý thôi.

- Dù sao anh cũng cứ cố nhé. Em lo ngại khi nghĩ rằng cô ấy thật đơn độc với số tiền quá lớn mà không có ai điều dắt cả.

- Để anh xem có thể làm gì được không. Bác sĩ Kober gặp cô chưa?

- Cách đây vài phút thôi. Ông rất lo ngại về trường hợp của cô ấy, tai nạn xe hơi đã làm thương tổn hộp sọ, nhưng cô ấy từ chối không chịu khám bệnh. Bác sĩ Travers cũng đến đây nhưng em không cho ông ta gặp cô ấy. Ông ta tuyên bố sẽ không chịu trách nhiệm bất cứ chuyện gì xảy ra một khi cô ấy được tự do. Em cho ông ta biết cô ấy không thuộc loại nguy hiểm nhưng dù sao em cũng nhận thấy cô ấy có vẻ hơi kỳ lạ. Phil, bây giờ cô ấy không còn như trước nữa.

- Anh lên thăm cô ấy ngay đây.

Carol ngồi bên cửa sổ trong căn phòng lịch sự, rộng rãi, không ngoảnh lại khi Phil đi vào. Cô lạnh lùng làm anh bối rối. Anh kéo ghế ngồi bên cạnh, sốt sắng gợi chuyện một cách giả tạo: "Carol, tôi mang lại cho cô nhiều tin tốt lành. Bây giờ cô giàu rồi!"

Nghe giọng nói của anh, cô hơi giật mình và quay người lại. Đôi mắt xanh to chăm chú nhìn vào mắt Magarth, nói với giọng cứng rắn, lạnh lẽo:

- Tôi không thấy ông đi vào. Ông vừa nói là có những tin tốt đẹp à?

Magarth liếc nhìn cô, ánh mắt dò hỏi: về bất động sản lạnh như đá của gương mặt nhợt nhạt, cái nhìn trống rỗng, lạnh lùng của đôi mắt rầu rĩ, buồn thảm làm anh cảm thấy lo ngại và ngạc nhiên.

- Phải, có nhiều tin tốt đẹp... Số tiền đã thuộc về cô, tôi có mang đến những giấy tờ cần thiết đây, cô có muốn cùng với tôi xem xét chúng không?

Cô lắc đầu nói to:

-Ồ! Không.

Cô ngừng lại và sau một lát im lặng, nói tiếp:

- Ông nói là tôi giàu rồi à? Khoảng bao nhiêu?

- Bốn triệu đô la. Một số tiền thật lớn.

Cô mím môi:

- Phải.

Những ngón tay mảnh dẻ đan vào nhau, cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt cô tràn đầy cay đắng và buồn rầu. Cô ngồi lặng lẽ, bất động khiến Magarth dụi dằm hỏi:

- Cô có hài lòng không?

Cô vụt nói:

- Tôi đã đọc tất cả những gì người ta viết về tôi trên mặt báo. Thật không đẹp chút nào...

- Nào, Carol! Không nên tin những gì đăng trên báo..., - anh mở lời nhưng cô ra hiệu anh ngừng lại.

- Tôi được biết rất nhiều về thân thế..., - cô nói tiếp, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. - Tôi bị điên: điều này thật mới mẻ với tôi... Hơn nữa tôi là con gái của một kẻ đốn mạt đã khiến mẹ tôi phải tự tử. Tôi bị nhốt ba năm trong nhà thương điên và nếu không có pháp luật của tiểu bang này thì tôi còn bị nhốt mãi. - Cô siết chặt hai bàn tay. - Tôi là kẻ nguy hiểm... Báo chí gọi là "con nhỏ giết người tóc hung!" Người ta nói về mối tình của tôi với anh Steve.... Họ bảo rằng anh ấy còn sống tôi cũng không thể nào lấy anh ấy được. Họ kể về chuyện đó như là "mối tình bi thảm của một cô gái". - Cô ngừng lại, cắn môi và những ngón tay cho đến khi trắng bệch ra.

- Carol! Tôi van cô! Cô đừng tự hành hạ như vậy!

- Thế mà ông lại nói với tôi những tin tốt lành!....Rằng tôi có bốn triệu đô la và hỏi tôi có hài lòng không... Vậy sao! Hài lòng, hài lòng quá đi chứ!... Cô phá lên cười, tiếng cười đầy cay đắng khiến Magarth rùng mình.

Anh kiên quyết nói:

- Cô phải cố mà tự chủ! Ý nghĩ đó không đưa cô đi đến đâu. Veda và tôi, chúng tôi muốn giúp đỡ cô.

Cô quay người về phía anh, cầm cổ tay anh và hỏi:

- Ông không sợ tôi làm hại ông sao? Dù sao người ta vẫn coi tôi là một kẻ nguy hiểm... giống cha tôi. Ông hãy nghe người ta viết về cha tôi. Trong tờ báo đây này... Cầm lấy... (Cô dùng ngón chân nhón tờ báo đã bị vò nhàu lên). Ông xem đi!..."Slim Grisson là một tên giết người: một gã đốn mạt bẩm sinh, do bản tính độc ác nên ngay từ thuở còn nhỏ đã gây ra những chuyện bê bối. Một lần, người giáo viên bắt gặp thằng nhỏ dùng chiếc kéo đã gỉ mổ bụng một con mèo con còn sống và nó bị đuổi học. Mười lăm tuổi, hắn bắt cóc một em bé gái, phải đến một tuần sau người ta mới tìm được cô bé ở tình trạng nửa điên nửa dại, hắn đã hiếp cô bé một cách tàn nhẫn đến ghê tởm. Nhưng người ta không bắt được hắn vì mẹ hắn, cái mẹ nổi danh tên Con Mẹ Grisson, đã giúp hắn trốn thoát.

"Con Mẹ Grisson đào tạo con trai mình dần dần trở thành một tên gangster. Lúc đầu hắn hớ một vài cái nên phải nằm ấp một thời gian nhưng Con Mẹ Grisson kiên nhẫn chờ cho đến khi hắn hết hạn tù, mẹ lại tiếp tục huấn luyện hắn ngay... Hắn biết cách để không còn phạm sai lầm nữa và nhanh chóng gia nhập một băng nổi danh về cướp nhà băng. Tham vọng của hắn là ngai lên chức đầu đảng với biện pháp giản dị là giết bất cứ kẻ nào chống lại hắn, nên chẳng bao lâu băng cướp nhà băng phải khuất phục và bầu hắn làm sếp. Trong toàn bộ lịch sử tội ác ở Hoa Kỳ không có tên cướp nào xấu xa nguy hiểm, tàn nhẫn hơn Slim Grisson..."

Magarth chặn lại:

- Thôi đi! Tôi không muốn nghe thêm chút nào nữa, Carol, hãy nên tỉnh táo, sáng suốt. Nói như thế này có ích gì đâu.

Cô vút tờ báo xuống đất, một thoáng rùng mình:

- Cha tôi là như thế đó!... Dòng máu đó chảy trong huyết quản tôi. Ông nói giúp đỡ tôi... Làm sao có thể giúp được tôi? Làm sao có người giúp tôi với dòng máu di truyền như vậy? - Cô đứng lên đi bách bộ trong phòng. - Không... tôi xin ông đừng nói gì hết. Tôi biết ông thực sự tốt với tôi... Tôi rất biết ơn ông, biết ơn cả hai người. Nhưng hiện nay... - Cô dừng lại lim dim mắt nhìn anh. Trong sự bình thản của cô có một cái gì đe dọa khiến Magarth rợn người... - Hiện nay tôi cần sống một mình. Đúng vậy, có thể tôi là kẻ nguy hiểm... cũng giống như tình trạng của cha tôi. Ông có nghĩ rằng tôi đe dọa cuộc sống của ông, của Veda không?

Phil cuống quýt nói:

- Carol! Vô lý quá! Cô sống với chúng tôi đã hơn một tháng. Nói thế chỉ làm tình hình thêm trầm trọng...

Carol ngắt lời nói:

- Tôi đã quyết định rồi. Ngày mai tôi sẽ đi xa, nhưng trước khi tôi đi tôi cần nhờ ông làm hộ một số việc.

- Cô đừng đi, tôi xin cô!... Hay ít nhất cũng đừng đi vội. Cô vẫn còn bị choáng váng vì sự mất mát...

Carol thoáng một cử chỉ mất bình tĩnh, gần như là giận dữ khiến khóe môi bên phải run run:

- Tôi đã vạch ra kế hoạch, không một ai có thể làm tôi đổi ý, - cô nói với giọng khàn khàn và ngập ngừng. - Cả một tháng trời, tôi ngồi miết ở đây, trong cái xó này để nghiền ngẫm vạch ra chương trình... Lẽ ra tôi đi sớm hơn nếu tôi có tiền. Bây giờ thì tôi đã sẵn sàng rồi.

Magarth nhận thấy mọi lời khuyên can đều vô hiệu. Quyết định của cô không thể nào thay đổi được và khi nhìn cô, anh cảm thấy lời bác sĩ có phần nào đúng. Anh hỏi:

- Nhưng cô dự định đi đâu? Trừ tôi và Veda, cô không có bạn bè nào hết. Cô không thể đi mà không có chủ đích như vậy.

Carol phác một cử chỉ nóng nảy và giận dữ:

- Tất cả những lời đó chỉ làm mất thì giờ vô ích!... Ông có muốn phụ trách mọi việc của tôi không? Tôi không thông thạo về chuyện tiền nong và cũng không muốn biết gì hết về chuyện này. Tôi sẽ nói với ông đại tưng: tôi cần một người trông nom lợi tức và đại diện cho tôi. Ông ngoại tôi có nhiều lợi tức trong một số cơ sở và tôi được thừa hưởng. Ông có muốn phụ trách những việc đó không?

Magarth có vẻ bối rối:

- Tôi sẵn sàng làm mọi việc có thể làm nhưng còn công việc của tôi....

- Ông sẽ được thù lao một cách hậu hĩnh. Tôi sẽ làm mọi chuyện cần thiết với người phụ trách công việc của tôi. - cô nói với vẻ lạnh nhạt thờ ơ - Ông

bỏ nghề phóng viên đi, ông sẽ lấy Veda... Hợp ý ông chứ gì?

Câu chuyện xoay theo hướng khác làm anh vô cùng bối rối:

- Vâng... Ồ đúng như vậy rồi...

- Như vậy ông có muốn gặp người phụ trách công việc của tôi không? Ông phải bàn tính mọi việc với ông ta chứ?

- Đồng ý, nhưng cô định làm gì?

- Khi nào thì tôi có tiền? - Cô vụt hỏi và lơ đi như không nghe thấy câu hỏi của Magarth.

- Khi nào cô cần tiền... có ngay lập tức nếu cô muốn!

- Thế thì tốt quá, tôi cần ngay lập tức. Tôi muốn có hai nghìn đô la và ông thu xếp thế nào để tôi có thể lấy tiền mặt ngay lập tức ở bất cứ nơi nào dù là ở hang cùng ngõ hẻm. Sau hết tôi muốn ông mua cho tôi một chiếc xe hơi và lo mọi giấy tờ cần thiết để tôi ký rồi ông có thể nhận ngay nhiệm vụ và sáng mai tôi muốn đi ngay.

- Cô thực lòng không muốn chờ thêm chút nào ư? Cô đi một mình như vậy... Một chút ửng hồng hồng giận dữ trên má Carol:

- Tôi xin ông hãy làm theo lời tôi yêu cầu, nếu không tôi sẽ đi tìm người khác! - Cô rất cao giọng nói. - Tôi đi đâu, có ý định làm gì, đó là việc riêng của tôi.

Magarth nhún vai, đứng dậy, dáng khỏ sở nói:

- Thôi được, tôi sẽ làm ngay lập tức.

Carol đặt bàn tay lên bàn tay Magarth, ánh mắt cô dịu đi trong một lát và nói khẽ:

- Ông quá tốt với tôi. Ông đừng cho tôi là kẻ vô ơn. Tôi không biết làm gì nếu không có ông và chị Veda. Tôi hết lòng mong cả hai người được sung sướng.

- O. K. O. K. - Phil cố nặn ra nụ cười. - Cô biết đó là tình cảm của tôi đối với cô. Tôi muốn cô có thời gian để suy nghĩ. Cả Veda và tôi rất vui sướng nếu cô ở với chúng tôi. Tôi chưa biết dự định của cô ra sao nhưng tôi có linh cảm là nó sẽ không được tốt lắm.

Cô quay mặt đi nói:

- Tôi đã nhất định rồi. Bây giờ xin ông để tôi ngồi một mình. Phiên ông báo cho Veda biết sáng mai tôi sẽ đi. Tối nay tôi không muốn gặp ai.

Magarth cố gắng khuyên bảo một lần cuối:

- Carol, sao cô không tin cậy nơi tôi? Tôi có thể giúp cô. Tại sao cô cứ khẳng khẳng ra đi một mình trong khi cô có hai người bạn sẵn sàng làm mọi việc cho cô? Cô muốn làm gì, tôi sẽ giúp cô.

Cô lắc đầu:

- Không ai giúp được tôi. Điều tôi định làm chỉ mình tôi làm được thôi, chỉ mình tôi thôi. Bây giờ xin ông hãy để mặc tôi.

- Thôi được!

Magarth nhận ra anh đã thất bại và rời khỏi phòng.

Carol quay trở về ngồi cạnh cửa sổ. Cô im lặng một lát thật lâu, hai bàn tay giá lạnh bóp mạnh vào thái dương:

- Steve, anh thân yêu! Dù anh ở đâu xin anh hãy yêu em mãi! - Cô dịu dàng nói - Em quá cô đơn, quá sợ... Nhưng em sẽ tìm ra bọn chúng. Chúng không thể thoát khỏi bàn tay em và em bắt chúng phải trả giá tất cả những gì chúng đã làm với anh. Em cũng sẽ tàn bạo, cũng sẽ độc ác như chúng đã đối xử với anh. Từ nay về sau, lý do duy nhất để em còn ham sống là bắt chúng phải đền tội!

Cô ngồi như vậy, tựa vào bậu cửa sổ khi ánh sáng trời thu nhạt mất dần rồi mưa bắt đầu rơi...

oOo

36

Sáng ngày hôm sau trời vẫn còn mưa, những đám mây màu chì sà xuống thấp tạo thành một màn sương mù làm bầu trời mờ tối ngay từ giữa buổi chiều.

Chiếc xe mang hiệu Chrysler, bên sườn bê bết bùn, vạch một lối đi trên con đường nhỏ dốc cao, dẫn tới ngôi nhà cũ kỹ mà mới đây Tex Sherill còn ở. Carol dừng xe trước cổng đã mục nát và bước xuống, cô đứng ngắm một lát ngôi nhà tối om không có dấu hiệu gì của sự sống.

Mưa vẫn rơi tầm tã, những giọt mưa bắn lên thềm gỗ tạo thành tiếng lách tách đều đều. Mặt tiền ngôi nhà bị nhòa đi trong bóng tối và Carol tự hỏi không biết ngôi nhà có bị bỏ hoang hẳn không?

Cô bước lên các bậc cấp, xoay nắm cửa, cửa đã khóa. Carol đập cửa và đứng chờ, phải đập nhiều lần mới nghe thấy tiếng chân bước nhẹ nhẹ ở bên trong. Cô đập thêm lần nữa và tiếng cô Lolly hỏi vọng qua khe hở hộp thư:

- Ai vậy?

- Carol Blandish đây. Tôi muốn nói chuyện với cô.

Cô nghe thấy Lolly thở dài... và cánh cửa hé mở nhưng vẫn được giữ bởi sợi dây an toàn. Trong bóng tối, cô Lolly hỏi:

- Cô còn quay lại đây làm gì nữa?

- Tôi cần nói chuyện với cô!

- Nhưng cô không được vào. Tôi không muốn tiếp ai cả.

- Cô đã giúp tôi một lần. Mong cô giúp lần nữa. Tôi đi tìm bọn Sullivan!

Cô Lolly nghiêng chặt hàm răng và hỏi với giọng cục cằn:

- Cô muốn gì ở bọn chúng? Chúng cũng đang muốn tìm cô, cô bé ngốc ạ!

Thôi để chúng yên đi!...

- Chúng đã sát hại người yêu của tôi. Lẽ nào tôi để chúng yên ổn sau khi gây tội ác?

- Ô!... - Im lặng một lát rồi cô Lolly hỏi, giọng nói biểu lộ sự đồng tình - Cô muốn báo thù? Cô muốn gặp chúng?

- Phải, tôi muốn tìm bọn chúng.

Tiếng dây xích kêu loảng xoảng và cửa mở. Từ trong bóng tối, cô Lolly nói:

- Vào đi. Trong nhà chỉ còn mình tôi. Ông Sherill đã bỏ đi ngay sau khi cô trốn thoát.

Carol theo người phụ nữ dọc hành lang mờ tối đến một gian buồng nhỏ ở tận cùng ngôi nhà, trên bàn có đèn thấp sáng. Cô Lolly vẫn đứng trong bóng tối; Carol nhìn thấy đôi mắt to chăm chú nhìn cô. Xung quanh cô người phụ nữ mang một băng dài để giấu cái cằm.

- Cô ngồi xuống đi! Cô đi tìm bọn chúng à? Nếu tôi còn trẻ, tôi cũng làm như cô!

Carol ngồi xuống hỏi:

- Cô có biết bọn chúng ở đâu không?

Cô Lolly nói với giọng thất vọng:

- Nếu tìm ra được bọn chúng, liệu cô làm gì được bọn nó? Ví như tôi, tôi có thể làm gì được! Chúng quá xảo quyệt, quá ranh ma, quá mạnh, không ai chống được chúng cả.

Carol quay đầu lại và hai người phụ nữ nhìn thẳng vào nhau một lát. Cô Lolly ngạc nhiên thấy gương mặt Carol biểu lộ một sự cứng rắn, một niềm cay đắng nặng nề còn đôi mắt thì lạnh lẽo, buồn thảm. Carol dịu dàng nói:

- Tôi biết cách làm cho chúng phải trả giá dù cho chúng quá xảo quyệt, quá ranh ma, quá mạnh. Tôi bắt chúng phải đền tội dù tôi có phải bỏ cả quãng đời còn lại của tôi. Đó là niềm vui duy nhất tôi có từ nay về sau.

Cô Lolly gạt đầu, đặt tay lên chiếc khăn che cằm.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, - cô nói và hai giọt nước mắt rơi xuống. - Cô xem này, thằng Max đã phá hủy bộ râu của tôi.

Vẫn giữ vẻ điềm nhiên, không thay đổi thái độ, Carol hỏi:

- Vì sao nó làm vậy?

- Tại vì tôi đã để cô trốn thoát. Tôi cứ tưởng nó muốn giết tôi. Tôi là một mục giả vô dụng, có thể cô không tin nhưng tôi yêu bộ râu biết bao!... Tôi mang nó từ lâu rồi.

- Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?

Cô Lolly dịch ghế lại gần, quấn chiếc khăn xung quanh cô, giơ tay về phía Carol nhưng Carol lùi lại, gương mặt vẫn lạnh lùng, cứng rắn. Cô lặp lại:

- Kể tôi nghe đi.

- Sau khi cô đi được hai ngày thì chúng xích đến, Frank vẫn ngồi yên trong xe hơi còn thằng Max đi thẳng vào phòng này. Tôi hơi hoảng hốt chờ xem gã định làm gì. Gã hỏi về ông Sherill, tôi cho biết ông ấy bỏ đi rồi. Gã đứng trước mặt tôi im lìm một lát rồi hỏi tại sao tôi không đi, tôi trả lời không biết

đi đâu. - Cô Lolly bồn chồn đập nhẹ vào chiếc khăn và nói tiếp sau một lát im lặng thật lâu. - Gã nện vào đầu tôi. Khi tỉnh lại thì chúng bỏ đi rồi. Max đã phá hủy bộ râu của tôi. Cô còn nhớ bộ râu đó không? - Cô buồn bã nhìn Carol - Một bộ râu thật đẹp thế mà nó nở đốt cháy trụi. Thằng quỷ sứ! - Cô cất cao giọng nói. - Nó biết không có gì làm tôi đau khổ hơn là để mất bộ râu!

- Thế còn Frank?

- Tôi không biết vì sao gã vẫn ngồi trong xe hơi. Gã cũng độc ác thế mà sao lại không vào xem người khác bị đau đớn, nhưng đúng là gã cứ ngồi trên xe. Carol cười lạnh lẽo làm cô Lolly thấy ớn xương sống:

- Gã không ra khỏi xe được vì lý do gã đã bị mù. Tôi đã cào vào mắt gã ngay sau khi gã giết Steve của tôi.

Cô Lolly không tỏ thái độ nhưng cảm thấy ngạc nhiên vì sao mình lại có ý thương hại Frank.

- Mù à? Tôi không mong cho bất cứ ai bị mù cả.

Carol tỏ vẻ nôn nóng:

- Nếu cô biết thì nói ngay đi, đừng làm tôi mất thì giờ. Mỗi phút tôi ở đây, chúng al.i cách xe tôi một ít. Chúng ở đâu?

Cô Lolly cảm thấy mình bé nhỏ, run sợ trước ánh mắt dữ tợn lóe lên từ trong đôi mắt xanh to của Carol.

- Tôi không biết, nhưng chúng có sử dụng một căn phòng trên lầu để chứa vật dụng cá nhân. Khi chúng đi, chúng mang theo hết trừ một tấm ảnh rơi ở giữa hai tấm ván lát sàn. Có thể cô thấy ra một điều gì chăng?

- Tấm ảnh đâu?

Cô Lolly mở ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh đặt lên bàn dưới ánh sáng bàng bạc của ngọn đèn.

Carol cúi xuống nhìn:

Đó là tấm ảnh chụp một mỹ nhân còn trẻ với mái tóc đen, đường ngòai ở chính giữa tạo thành một vết trắng trông rất rõ. Một gương mặt thật lạ lùng: hơi dung tục, đôi môi dày, mắt to, đường nét rõ ràng. Gương mặt tỏa ra một cái gì hấp dẫn, một sự khoái cảm bùng tuồng, nửa như thú vật, một bản tính nguyên thủy phớt qua một ít màu sắc văn minh.

Dưới mảnh áo tắm hở hang là một thân hình tuyệt đẹp đủ làm ngấn ngor một ông thánh. Phía dưới tấm ảnh, theo chiều xiên là nét chữ viết bằng mực trắng, nguệch ngoạc xấu như gà bới:

Tặng Frank thân yêu. Em Linda của anh.

Không thay đổi nét mặt, Carol quay tấm hình ra sau đọc tên hiệu chụp ảnh in ở phía dưới:

Kenneth Car, 3971, Main Street, Santo Rio

Sau đó cô lại tiếp tục xem xét gương mặt người phụ nữ.

Cô Lolly nhìn Carol quan sát với sự chú ý mãnh liệt.

- Một loại phụ nữ mà đàn ông không dễ dàng quên được! - Cô nói và nhìn qua vai Carol để cùng xem tấm ảnh. - Một cụ đàn bà vô hạnh nhưng đầy chất quyến rũ. Cánh đàn ông không thể nào chán loại người này được... Cô tìm cụ ta đi và qua cụ phù thủy này cô sẽ tìm ra thằng Frank....

- Vâng.

o0o

37

Santo Rio là một thành phố nhỏ nằm ngay bên bờ Thái Bình Dương: nơi nghỉ mát của các nhà triệu phú. Thành phố này không có một nền kỹ nghệ trừ phi các hình thức giải trí và những dịch vụ xa hoa cũng được gọi là một kỹ nghệ. Nếu coi như vậy thì Santo Rio có một nền kỹ nghệ thật phồn vinh, một số nhỏ dân chính gốc ở đây muốn thường xuyên kiếm sống bằng cách dẫn mỗi những du khách giàu có tìm những thú vui giải buồn, hàng năm kéo đến đây kể có tới hàng nghìn. Sòng bạc, đua ngựa, du thuyền, khiêu vũ, tất cả những hình thức bình thường và khác thường của những hộp đêm sắc mùi truy lạc, nhà hát, rạp chiếu bóng... Thu nạp tất cả những kẻ không ranh ma lắm mà biết cách xoay xở và tổ chức những cú làm ăn riêng của bọn chúng. Trái lại, những gã thuộc loại quái thai - mà Eddie Reagan là một trong những tay quái xuất sắc nhất - kiếm tiền vững chắc bằng cách tổ chức những vụ tống tiền, những vụ bịp bợm, làm nghề đi đực, cả những mảnh lới mờ ám khác miễn là thu được một số tiền lớn.

Eddie là một gã cao lớn, bảnh trai, mái tóc xoăn đen, nước da nâu, hàm răng trắng bóng, đôi mắt xanh ngời sáng. Hắn biết cách sử dụng nét đặc biệt lôi cuốn của mình bên cạnh những bà già giàu sụ đến Santo Rio để ăn chơi xả láng... chắc là lần cuối cùng trong đời!...

Eddie kiếm cũng khá bọn xu nờ làm pacne với các bà và hắn tìm cách tăng thu nhập nhờ những vụ tống tiền khi các bà tỏ ra ngu ngốc - mà thường không hiếm - tạo cho hắn những tang chứng khiến các bà phải chấp thuận ngay nếu không muốn một ngày nào đó, nó được trưng ra trước mặt các đức ông chồng.

Làm tình với các cụ già không phải là lý tưởng trọng cuộc. sống của Eddie nhưng hắn khá khôn ngoan để hiểu tài năng của hắn chỉ đặc biệt thích hợp với nghề đi đực. Hơn nữa trời phú cho hắn một sinh lực dồi dào nên hắn có thể khuấy khỏa với những cô gái trẻ đẹp khi hắn không "hành nghề".

Mối giải buồn của hắn hiện nay là cô Linda Lee, cô gái trên tấm ảnh, bồ của Frank.

Eddie gặp Linda trong một dịp tình cờ. Một buổi chiều đương thả bộ trên bãi biển để săn đuổi các con mồi - các bà già lắm tiền lại cô đơn - hắn nhìn thấy Linda từ bãi tắm đi lên bờ phơi nắng: thân hình Linda chưa bao giờ phô bày

hết ưu thế như lúc này trong chiếc áo bơi đầm ướt, ít ra là theo ý nghĩ của Eddie, và nói thực. ra, hắn có con mắt khá sành sỏi để nhận định về vấn đề này. Lập tức mọi ý nghĩ trong đầu hắn đều tan biến, chỉ còn tập trung vào thân hình tuyệt mỹ đang uyển chuyển đi về phía hắn.

Eddie chưa bao giờ nhìn thấy một thân hình quyến rũ như vậy và mặc dù hắn có thừa những kinh nghiệm trong chốn tình trường, hắn vẫn say sưa tít mắt và không ngần ngại đến ngồi bên cạnh cô đang nằm dài trên chiếc khăn tắm.

Linda cũng bị quyến rũ khi thấy một gã trai như vậy. Cô tiếp nhận những cử chỉ lẩn tránh với thái độ mời mọc, họ chỉ cần vài phút là trở thành đôi tình nhân. Eddie khoái những phụ nữ như vậy: hiền dịu, dễ dàng, dễ thỏa hiệp. Dù Linda có hấp dẫn mấy đi chăng nữa, Eddie vẫn tin là chỉ đến cuối tuần thôi cũng đủ ngấy rồi.

Nhưng thật lạ lùng, hắn luôn luôn nghĩ đến Linda ngày cũng như đêm, xao lãng cả việc hành nghề và có lần hắn bỏ qua một phi vụ tổng tiền ngon ăn để dẫn cô gái đi đến một hộp đêm có đủ mọi trò đặc biệt.

Hai người cặp bồ với nhau đã ba tuần và về phía hắn, hắn vẫn hăm hở, vẫn si mê như buổi đầu. Hắn để lộ cái ý định muốn Linda là độc. quyền sở hữu của hắn, một điều trước đây hắn vẫn luôn luôn tránh chẳng những vì nó vô ích mà lại còn đe dọa sự tự do của hắn.

Nhưng Linda cũng không muốn từ bỏ sự độc lập, tự do của cô. Gặp Eddie hàng ngày và hai hay ba đêm trong một tuần với tư cách người tình là một chuyện, nhưng Eddie lại muốn làm ông chủ, và định đến ở hắn nhà cô thì lại là chuyện khác.

Cuộc sống xa hoa của cô làm hắn ngạc nhiên. Cô có một biệt thự nhỏ thật xinh xắn nhìn ra bãi tắm riêng và một mảnh vườn nhỏ đầy hoa, lại tạo được chăm sóc bởi một người da đen cần mẫn và khéo léo.

Biệt thự ẩn mình ở một nơi yên tĩnh hơi xa bờ biển, được bài trí theo thẩm mỹ và đầy đủ tiện nghi, những bữa ăn thịnh soạn do một người đàn bà da đen nấu thật tuyệt vời. Số tiền chi phí phải là con số đáng kể nhưng tiền ấy ở đâu mà có? Tiền ở đâu ra cho phép Linda có những bộ quần áo lịch sự nhất, những đôi giày đẹp nhất, những chiếc mũ kiêu mới nhất ở Santo Rio? Tiền ở đâu ra, để trả chiếc xe Buick màu xanh bóng loáng mỗi khi cô nổi hứng dạo chơi trong thành phố hay các miền phụ cận?

Linda để lộ ra đó là tiền thu nhập khoản thừa kế của một ông chú có cổ phần trong ngành khai thác dầu mỏ. Nhưng Eddie ranh ma không dễ tin như vậy, dù hắn cứ để cho cô nghĩ rằng cô đã gạt được hắn. Linda đâu thuộc. loại phụ nữ có ông chú trong ngành dầu mỏ.

Tuy nhiên, không bao giờ Eddie tìm ra được lời giải đáp. Hắn biết Linda say mê hắn và chắc cô có một mảnh lối nào làm ăn kết quả, hắn chỉ tò mò muốn

biết đó là vụ áp phe nào.

Lời giải thích rõ ràng nhất là:... Linda có người tình, một người tình quá say mê cô, bao cô một cuộc sống thật xa hoa dù lâu lâu gã mới đến với cô vì công việc đòi hỏi gã phải có mặt ở khắp miền đất nước. Nhưng không một phút nào gã quên cô, ngay cả khi cặp bồ với những cô khác, gã vẫn tưởng tượng đang ôm Linda trong vòng tay...

Linda tự hài lòng với cuộc sống như vậy: cô lấy tiền của gã, tiêu xài vung vít và khi trở về, gã chỉ đòi hỏi ở bản thân cô mà thôi. Tuy gã thuộc loại cục cằn ghê gớm, quá dâm dăng, có những đòi hỏi lạ lùng nhưng gã lại vô cùng có ích khiến cô không nghĩ đến chuyện bỏ gã.... Gã đến rất ít - mỗi năm chỉ gặp Linda có bốn hay năm lần - tiêu xài rộng rãi khiến cô có thể chịu đựng được mỗi lần cô ở cạnh gã. Gã giàu, hào phóng và theo Linda nhận xét thì gã tỏ ra vô hại. Tuy nhiên, về điểm này cô đã mắc sai lầm ghê gớm vì chưa bao giờ được nghe nói tới bọn Sullivan nên cô không thể tưởng tượng được rằng gã đàn ông nhỏ thó, khuôn mặt béo phì mà cô quan gọi là Frank lại chính là một trong những nhân vật khủng khiếp nhất. Nếu biết được sự thật thì cô sẽ bớt đi một chút vô tâm và tăng thêm một chút trung thành.

Cô chỉ gặp Max có một hay hai lần và có ác cảm ghê gớm đối với gã này. Trong tất cả những người đàn ông cô đã gặp thì Max là kẻ duy nhất đứng trước sự quyến rũ của cô, thậm chí gã cũng chẳng thèm liếc nhìn cô đến lần thứ hai.

Max làm cô sợ: đôi mắt hẩn bất động, hóp hờn như đôi mắt rắn mà Linda thì sợ nhất là rắn.

Nếu biết cô là tình nhân của một trong hai anh em nhà Sullivan thì Eddie sẽ không tỏ ra vui sướng hoàn toàn được cặp bồ với Linda như thế. Eddie cũng biết những hoạt động của bọn Sullivan nhưng chưa bao giờ hẩn gặp bọn chúng. Nếu hẩn biết được sự thật ngay từ khi mới nảy nở mối tình cuồng nhiệt giữa hai người thì dù chỉ nghe nói về bọn Sullivan thôi cũng đủ làm cho hẩn không dám lén phéng với Linda nữa. Nhưng bây giờ hẩn đã lao vào quá sâu mối tình này nên dù bọn Sullivan có đe dọa cũng không thể kìm hẩn lại.

Hôm đó, vào một buổi chiều chói chang ánh nắng, Eddie lái chiếc Roadster màu kem đỏ thắm dọc đại lộ Océan - chiếc này là "tặng phẩm" từ biệt của một trong những bà già cặp bồ với hẩn - hẩn cảm thấy đời đang lên hương. Hẩn thật bảnh trai trong bộ com - lê trắng tinh, cánh tay màu đồng hun cuộn cuộn bắp thip đề trần, đôi bàn tay rám nắng mềm mại đặt. hờ hững trên vô lăng sơn màu kem và những móng tay cắt tỉa cẩn thận sáng lên dưới ánh nắng mặt trời.

Xe đến nhà Linda lúc ba giờ rưỡi. Cô đang làm vườn, đứng giữa muôn hoa đầy hương sắc. Linda mặc chiếc quần trắng, đôi dép trắng đỏ để lộ những

móng chân sơn đỏ, mặc chiếc áo tắm nắng đỏ rực chẳng cần che giấu những cái gì cần phải che giấu (mà Eddie không bao giờ dám phàn nàn về chuyện này) và một cặp kính râm với gọng sừng đỏ, hai mắt kính to như hai cái đĩa đặt lên trên chiếc mũi xinh xắn.

Eddie nhảy vội ra ngoài xe hơi, chạy qua bãi cỏ, vọt qua một bụi hoa trong khi Linda ra đón hắn.

- Em đang nghĩ không biết anh có đến không? Chiều nay tắm biển thì thú quá!

Nhưng Eddie lại không nghĩ như vậy:

- Bây giờ thì chưa, - những ngón tay hắn vuốt ve cổ tay cô rồi nâng dần lên tới cánh tay, bả vai và cổ. - Chúng ta hãy chờ đến sáu giờ chiều, lúc đó nước mát hơn.

Chạm vào ngón tay của Eddie, Linda cảm thấy bủn rủn, không một gã đàn ông nào có cái ma lực hấp dẫn như thế. Chỉ cần một va chạm nhỏ là hình như đã có những làn sóng điện phóng ra chạy khắp người cô. Khoác tay hắn, cô nói:

- Ta vào nhà dùng trà đi! Anh có thích không?

- Trà thì uống sau, - hắn cúi người về phía Linda, ôm cô trong vòng tay và nhanh chóng đưa vào nhà.

Lẽ ra phải gỡ tay hắn ngay lập tức, Linda đoán không làm gì có chuyện uống trà, cô phản đối, giãy giụa nhưng Eddie vẫn thản nhiên, không lên gân cốt và cứ tiếp tục đi lên thang lầu, lấy chân đẩy cửa buồng ngủ - trang hoàng quá tráng lệ - và mặc dù cô chống cự quyết liệt, hắn vẫn ném cô xuống giường.

Cô gào lên sau khi lấy lại hơi:

- Eddie! Anh dám làm vậy thật sao! Anh là gã đàn ông làm tôi ghê tởm nhất đây! Không, không được lại gần tôi. Không phải anh cứ muốn gì cũng được! Và đây, tôi định thế này: ta nên đi ngay xuống nhà ngồi uống trà sau đó là đi tắm...

Eddie thản nhiên kéo những tấm rèm màu trắng và xanh che cửa sổ không mảy may để ý những lời phản đối. Hải lòng về căn phòng lúc này tranh tối tranh sáng vừa đủ tạo ra một sự thân mật, hắn quay lại gần Linda vừa lúc cô định nhảy ra khỏi giường. Hắn nói với giọng kiên quyết:

- Giờ nào việc nấy! Uống trà và tắm biển để sau... - Hắn ôm Linda với ý định dập tắt mọi sự chống đối bằng những nụ hôn tới tấp mà theo kinh nghiệm hắn biết chắc cô sẽ đầu hàng không điều kiện.

Nhưng vào buổi chiều này, Linda ở trong tình trạng thích phản kháng và cô không cảm thấy một ham muốn để có thể chịu đựng cách đối xử thô bạo của Eddie như vậy. Cô hơi bất bình về việc hắn không bao giờ hỏi ý kiến cô. Đối xử mạnh bạo đôi khi tốt thật đấy nhưng nếu lạm dụng quá đáng thì thần kinh của Linda không chịu nổi. Đến nỗi khi Eddie ôm chặt cô với vẻ tự phụ, cô

tát cho hắn một cái nẩy đom đóm. Cô giận dữ la lên:

- Tôi đã nói với anh là tôi không muốn.

Eddie ngồi xuống nhìn cô, hai tay vẫn ôm eo lưng cô, hai khuôn mặt kề sát nhau, đôi mắt hắn không cười nữa mà biểu lộ một sự giận dữ, một chút căm hờn và một niềm ham muốn không dễ dập tắt.

- A! Cô lại thích gây lộn à? Nếu vậy chính tôi là người cô đang cần đấy!

Linda vội nhảy ra khỏi giường và nhào tới cửa. Đã một lần cô gây lộn với Eddie lúc hai người mới bắt đầu cặp bồ nhau thật thắm thiết thì ngày hôm sau không những người cô đẩy vết thâm tím mà cô còn ngất ngư như vừa bị đẩy qua một cái máy cán. Cô hoàn toàn không có ý muốn lập lại cảnh ấy.

Eddie vươn cánh tay dài nắm lấy cổ tay và quật cô lên giường:

- Nào, anh thân yêu, em xin anh! - Linda van vãn, bất lực trước sức mạnh của hắn. - Em xin anh, anh thân yêu! Buông em ra. Đừng có đánh em... Anh biết rõ là sau đó người em mình mẩy thâm tím, Eddie! Anh đừng... Ô! Đồ thô bạo! Eddie, Eddie, dừng tay lại! Bọn gia nhân nghe đây!

Một lát sau, hoàn toàn chết khiếp, mình mẩy đau dừ, thâm tím, thở hổn hển, cô đành chịu khuất phục:

- Eddie, anh đúng là đồ quỷ sứ! - Cô hổn hển nói. - Anh làm em đau... mình mẩy thâm tím... quỷ tha ma bắt anh đi! Nhưng em vẫn yêu anh!

Hắn cười toét miệng, hai bàn tay lùa vào mớ tóc dày mà mân mê đầu cô.

Linda kéo hắn áp chặt vào người, môi dính chặt vào môi Eddie.

Một sự im lặng thật lâu bao trùm lấy căn phòng trong khi hai người buông thả theo cơn lốc quay cuồng của sự đam mê. Những kim của chiếc đồng hồ báo thức nhỏ đặt ở đầu giường vẫn tiếp tục nhích dần... mặt chữ số nhắm mắt không nhìn thấy những gì đang diễn ra trong căn phòng mờ tối mờ sáng. Ánh nắng buổi chiều chậm chạp xoay quanh ngôi nhà, tia sáng phản chiếu bị giữ lại ở những tấm rèm màu trắng và xanh.

Eddie tỉnh dậy đầu tiên. Hắn quay đầu, uể oải duỗi tay, thở dốc, mở mắt. Bất chợt máu trong người như đông lại, tim như ngừng đập: một gã đàn ông ngồi lù lù ngay dưới chân giường đăm đăm nhìn hắn.

Trong một thoáng dài, Eddie ngấm kẻ đột nhập không hiểu mình đang mơ hay tỉnh... Gã đàn ông là hiện thân hình ảnh một kẻ ác ôn: mặt toàn đồ đen, nét mặt. cô hồn, gầy, nhợt nhạt như được tạc bằng đá; gã cúi người trên Eddie như trong cảnh một. bộ phim quái đản.

Eddie ôm chặt Linda làm cô vội choàng dậy. Nỗi khủng khiếp khiến cô không kêu lên được vì vụt nhận ra ngay gã mặc đồ đen. Cứng đờ người vì sợ hãi đến nỗi không dám cử động để che tấm thân trần, cô bất động như một pho tượng, thở không ra hơi.

Max dịu dàng nói:

- Bảo thẳng điểm đực cút đi! Tao muốn nói chuyện với mày.

Giọng hần lạnh lẽo làm cả Linda lẫn Eddie bật ra khỏi trạng thái dờ dẩn. Linda hét lên tiếng kêu khủng khiếp và lấy một cái gối để che người. Eddie ngồi lên, lẩm bẩm chửi thề, hai mắt long lên vì tức giận, hai bàn tay nắm chặt: nhưng hần không dám có thái độ gì khác.

Một ánh đèn lấp lánh, bàn tay Max đã cầm con dao. Gã cúi xuống và với động tác nhanh nhẹn không thể tưởng, gã rạch mũi dao lên mặt Eddie kéo dài xuống cổ, ngực và chỉ dừng lại ở bụng.

Lưỡi dao lướt nhẹ như ngọn bút lông nhưng cũng đủ làm một vết máu nhỏ xuất hiện ngay lập tức.

Nhìn thấy con dao và dòng máu trên thân mình, Eddie cảm thấy lòng can đảm và sự giận dữ tan biến ngay.

Khi cần phải khuất phục cánh phụ nữ hay gây lộn với Linda, hần hùng hổ thật đấy nhưng trước ánh thép lạnh của mũi dao thì hần muốn xiu. Hần lẩm bẩm:

- Xin đừng chạm vào người tôi... Tôi đi ngay... Đừng để con dao đụng vào tôi...

- Alê cú! - Max nói, mắt vô hồn nhìn thẳng vào gương mặt khiếp sợ của Eddie.

- Vâng, vâng! - Eddie áp úng nói và đứng lên mặc vội quần áo. Không nghĩ đến Linda chút nào, không dám nhìn quanh, ý muốn duy nhất của hần là chuồn cho xa càng nhanh càng tốt khỏi cái gã cô hồn này. - Tôi đi đây... xin ông đừng cẩu!

Max cúi xuống chùi máu ở con dao vào chiếc đùi trần của Linda; sau đó gã nhìn cô, đôi môi mỏng dính bĩu ra vẻ khinh bỉ.

Linda rùng mình nhưng không dám cử động. Con dao làm cô chết khiếp.

- Eddie, anh đừng bỏ em! - Cô nức nở khóc nhưng Eddie đã chạy vọt ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Max đứng lên, cất con dao vào túi và với lấy chiếc áo choàng lụa trắng vắt trên thành ghế quăng cho Linda:

- Mặc vào, đồ đi!

Hoàn toàn bị khuất phục, hai tay run rẩy, Linda mặc vội áo choàng, lo lắng tự nhủ gã dao búa này chắc phải mách Frank rồi... Frank sẽ tỏ thái độ thế nào? Có thể Frank đuổi cô? Cô lại quay về nghề cũ: làm cô gái hát trong ban đồng ca, mất đi cuộc sống xa hoa, từ bỏ sự tự do, không còn xe hơi, không còn quần áo sang trọng nữa...

Max đứng dựa vào tường, chiếc mũ hất sau gáy, châm điếu thuốc, mắt quan sát Linda qua ánh lửa que diêm. Gã nói thật khinh miệt:

- À, vậy ra mày lấy tiền của nó mà vẫn lừa dối nó. Tao đã cảnh cáo nó nhưng vì ở bên một con điếm như mày nó mới thành thằng ngu đàn nhất trên đời. Bắt đầu từ giờ này, mọi chuyện thay đổi rồi! Từ nay về sau, mày phải

nuôi lấy thân.

Linda hoảng hốt:

- Xin ông đừng nói với anh ấy, - cô van xin và siết chặt áo vào người. - Tôi xin hứa sẽ không còn tái phạm nữa. Frank yêu tôi. Đừng nên làm vãn đục cuộc sống của anh ấy.

- Mày nói có lý. Chuyện đó không xảy ra đâu. Tao không muốn làm vãn đục cuộc sống của nó, tao không nói gì với nó hết.

Linda chăm chú nhìn gã, cổ không run rẩy nữa.

- Tôi không thể tin ở ông được. Ông không giữ lời nói đâu!

- Mày câm đi! Lần này nó về hẳn! Mày phải luôn luôn ở cạnh nó, làm theo lời nó, ngủ với nó khi nó muốn, đưa nó đi chơi, cạo râu cho nó, thay quần áo cho nó, đọc sách cho nó nghe... Tóm lại mày phải sống bên cạnh nó, giúp đỡ nó. Mày là đôi mắt của nó!

Linda tưởng gã này điên:

- Ông nói gì vậy?... Là đôi mắt của anh ấy? Anh ấy vẫn có mắt mà!

Max cười nhạt. Gã đến bên Linda, túm tóc kéo ngửa đầu ra sau. Cô không dám kháng cự lại, cổ chịu đựng ánh mắt đen tối dễ sợ của gã:

- Nếu mày dở thói lừa bịp ra với tao, tao sẽ lột da mày. Tao chỉ cần báo cho mày biết một lần thôi, không có đến lần thứ hai. Nếu mày chạy trốn, nếu mày lừa dối nó thì dù mày có lên trời tao cũng vẫn tìm ra mày và tao sẽ dùng axit viết tên của Frank lên mặt mày.

Gã buột cô ra và tát thật mạnh vào mồm khiến cô ngã xuống giường. Gã nói tiếp:

- Tao không hiểu nó ham cái gì ở những đứa thối tha như mày, nhưng Frank nó vẫn luôn luôn là thằng khờ loại chú. Thôi được! Nó muốn mày, thì có mày, nó chỉ còn điều đó thôi.

Khi Max đi ra cửa, Linda ngồi xuống, bàn tay đặt lên miệng. Max đi ra đầu cầu thang, gọi với xuống:

- Frank nó chờ mày đó!

Linda ngồi im lìm, không còn khả năng cử động, nhìn cửa mở, cô nghe thấy bước chân chậm chạp lên cầu thang, mỗi lúc một gần và cô cảm thấy ghê tởm.

Rồi Frank đi vào... đôi mắt mù ẩn sau cặp kính đen. Chiếc gậy trong tay gã mò mẫm đi lại giường Linda.

Đôi mắt hồng của gã nhìn qua đầu Linda. Trên khuôn mặt béo phị và xanh xao, một niềm ham muốn pha trộn với mặc cảm của kẻ mù lòa biểu hiện một sự háo hức không cưỡng được, một tính cách thú vật.

- Hê lô Linda! - Gã nói và giơ tay về phía Linda. - Anh đã trở về.

o0o

Hai tuần tiếp theo là những ngày Linda như sống trong cơn ác mộng. Cho dù mãi mãi về sau này, cô không bao giờ có thể quên được những ngày đó. Những đòi hỏi không ngừng của Frank làm cô không có chút nào hứng thú. Khi gã không làm cô chết khiếp về những cuộc làm tình - mà Linda ghét cay ghét đắng hơn cả những buổi phải làm cỏ vê - gã bắt cô đọc sách, dẫn gã đi chơi bằng xe hơi, bắt cô phải sẵn sóc gã từng li từng tí một. Vì gã không còn nhìn thấy vẻ đẹp của cô nữa nên nhanh chóng cô mất đi cái uy thế đối với gã. Gã từ chối không mua cho cô những chiếc áo mà xưa kia Linda không ngày nào mà không mua thêm áo mới và nhét vào cái tủ đã khá chật chội. Gã gay gắt nói với cô: "Cứ mặc những áo đã có đi! Anh không thể nhìn thấy em trong bộ áo mới thì sắm sửa làm gì!" Tệ hơn nữa, gã bắt đầu kiểm soát việc chi tiêu, trở nên bần tiện, keo kiệt không cho Linda lấy một đồng xu. Cô tưởng có thể phát điên lên mà không dám bỏ gã vì sợ Max sẽ trị tội. Không có lúc nào cô được tự do, hễ vừa định xa gã một bước thì cô lại nghe thấy gã đập đập cái gậy và với giọng than vãn hỏi cô ở đâu. Cô mong muốn được gặp lại Eddie và vì không thực hiện được, cô tới tập gửi cho hắn những lá thư dài than khóc, mùi mẫn. Eddie cũng vậy, hắn cũng đau khổ. Tới lúc này hắn mới biết phải cần Linda như thế nào. Và bởi vì không dám mon men lại gần biệt thự, hắn trở nên buồn phiền, mất ngủ, trong óc đầy những hình ảnh quyến rũ của Linda. Công việc của hắn - và từ đó dẫn đến nguồn thu nhập - cũng nhanh chóng bị ảnh hưởng nặng nề.

Vào một buổi chiều, khoảng mười lăm ngày sau buổi Max xuất hiện trong buồng ngủ của Linda, hắn vào một quán ngời cho qua một tiếng đồng hồ trước khi đến gặp một khách hàng đã cao tuổi, hắn chợt chú ý nhìn một cô gái ngồi trên chiếc ghế cao bên cạnh.

Đó là giờ trống trong ngày, khách hàng trong quán chỉ có Eddie và cô gái. Do thói quen hơn là do ham thích, Eddie ngắm cô gái lạ mặt. Cô ăn mặc xoàng xĩnh nhưng chăm sóc cẩn thận. Mái tóc đen tuyền không chải, rối bù dưới chiếc mũ xấu xí. Cô đeo kính gọng đồi mồi và tuy không trang điểm trông cô vẫn hấp dẫn. Nhưng Eddie đã nhìn qua nhiều các cô gái đẹp thật quyến rũ nên cô gái bề ngoài xoàng xĩnh này không gọi cho hắn chú ý. Dù sao hắn cũng có nhận xét mặc dù với quần áo tồi tàn, cô vẫn có vẻ đài hoàng và đôi chân thon dài gây sự chú ý của hắn vài phút trước khi lại tiếp tục đọc báo.

Cô gái lạ mặt nói với người bán hàng, một gã nhỏ thó, hỏi trán tên là Andrews:

- Tôi muốn kiếm một việc làm theo giờ. Ông có biết ai cần người, ví dụ như trông trẻ vào buổi tối không?

Andrews vẫn thích giúp đỡ người khác mỗi khi có dịp, ông vừa lau mặt quấy

vừa ngẫm nghĩ. Sau cùng ông nói:

- Tôi không biết có người nào cần như vậy. Đa số người dân thành phố này đều không có con nhỏ và cũng không ai cần một người "bạn nữ", đây là một thành phố nhỏ ăn chơi... chắc cô hiểu ý tôi muốn nói.

Cô gái xoay ly cà phê trong tay, giải thích:

- Tôi có công ăn việc làm nhưng đồng lương thấp quá nên muốn kiếm việc làm thêm.

- Vâng, tôi hiểu. Hiện nay thì chưa thấy có người nào cần nhưng tôi sẽ lưu ý cho cô.

- Cảm ơn ông nhiều. Tôi là Mary Prentiss, ông có cần tôi ghi lại không? Tôi trọ ở East Street.

Andrews đưa cô mảnh giấy và cây bút chì. Cô gái vừa viết vừa nói:

- Giả dụ như có người mù nào cần mượn một người "bạn nữ" đến đọc sách, nói chuyện thì tôi làm được vì đã quen tiếp xúc với người mù rồi.

- Đồng ý! Nhưng ở Santo Rio, người mù không nhiều lắm. Bản thân tôi cũng không biết người nào. Nhưng dầu sao tôi cũng sẽ để ý cho cô.

Eddie nhìn cô gái đi khuất, hấn kéo sụp chiếc mũ xuống mắt, trầm ngâm suy nghĩ rồi một ý nghĩ nảy ra trong óc. Càng nghĩ hấn càng cảm thấy hài lòng.

Một ý nghĩ thật độc đáo. Hấn nói:

- Ông đưa cho tôi mảnh giấy ghi tên và địa chỉ cô gái. Tôi quen một người mù rất khoái giao thiệp với phụ nữ.

o0o

39

Vào mười một giờ đêm cùng ngày hôm đó, Eddie đến chỗ hẹn gặp Linda.

Nơi hò hẹn là một góc hẻo lánh bên bãi biển cách xa nhà Linda chừng một cây số.

Sau khi đã giải tỏa những tình cảm dồn nén sau nhiều ngày không gặp nhau, Eddie kéo cô ngồi xuống cát, hấn nói:

- Em yêu, hãy chú ý nghe anh nói, ta không còn nhiều thì giờ bên nhau. Tác dụng của thuốc ngủ anh đưa cho em không thể kéo dài được lâu nhưng cũng đủ để anh giải thích cho em một ý kiến tuyệt diệu này.

Linda cầm lấy tay hấn:

- Em biết chắc trước sau thế nào anh cũng tìm ra được một biện pháp mà.

Nếu không tin tưởng ở anh thì em đã tự tử rồi.

- Cả hai ta tuy đều sống trong một hoàn cảnh bế tắc. Ý kiến của anh tuy không phải là một biện pháp giải quyết triệt để nhưng nó có thể giúp được ta. Anh mới tìm ra một cô gái đang kiếm việc làm theo giờ: người "bạn nữ". Em hãy cố thuyết phục Frank nên thỉnh thoảng thay đổi sự giao tiếp xã hội thì có lợi cho gã. Cố thuyết phục gã mượn người con gái đó đến đọc sách cho gã nghe một tuần hay ba tối.

Linda vùng thoát khỏi tay người yêu, ánh mắt giận dữ kêu lên:

- Thế mà anh bảo ý kiến tuyệt diệu! Việc này đem lại lợi ích gì cho chúng mình? Anh nghĩ là khi có cô ta làm người "bạn nữ" thì gã để em đi ra ngoài tự do một mình ư?

Eddie cười đắc thắng:

- Em nhận định sai bét rồi! Em quên mất một điều: Frank mù rồi. Gã đâu còn nhìn thấy em hấp dẫn nữa và niềm ham thích em sẽ giảm dần trừ phi em cố làm đầu óc gã tươi tỉnh khi nhớ lại trong ký ức về em mà tất nhiên điều đó em không muốn chút nào. Sớm hay muộn thế nào gã cũng muốn được nghe một giọng nói khác, một cô gái mới mẻ bên cạnh gã để làm gã bị quyến rũ hơn là em. Anh đã nói chuyện với con nhỏ đó mặc dù mặt mũi nó khá xấu nhưng nó có một giọng nói thật dễ thương và điều quan trọng nữa là thân hình nó cân đối (dù không tuyệt mỹ như em nhưng cũng không đến nỗi tồi lắm). Anh đã cho nó cảm thấy trước là nó sẽ phải làm hơn cả nhiệm vụ được thuê nhưng bù lại nó sẽ được trả tiền kha khá. Nó im lặng không nói gì. Anh cá với em là chỉ ít lâu Frank sẽ muốn được ở một mình bên nó.

Theo lời em kể về Frank thì gã không thuộc loại người chỉ tự bằng lòng ngồi yên nghe một cô gái tối tối đến đọc chuyện đầu. Gã sẽ có ý muốn đề cô ta ra và việc em có mặt sẽ làm cản trở gã. Thế nào gã cũng sớm bảo em đi dạo chơi, xem ciné hay đi chỗ khác và cuối cùng thì em phải nghe theo. (Hắn ôm chặt lấy Linda). Và em sẽ gặp anh chờ ở đây mỗi lần em được chuồn ra ngoài. Đừng, đừng ngắt lời anh, để anh nói hết. Biê.npháp này cần có thời gian, nhưng anh không thấy còn cách nào khác. Chẳng phải chúng mình không muốn để Max can thiệp vào là gì? Gã làm cho anh hoảng mặc dù anh không phải là loại thô đế, - hắn nói thêm để tỏ ra mình không đến nỗi nhát gan. - Nhưng khi mộ.t tên chơi dao như gã đã cảnh cáo anh thì chuyện này nghiêm trọng đấy. Một khi tạo cho Frank có thói quen chấp nhận ý kiến đó, chúng mình sẽ tìm thêm các cô khác cho gã giải sầu. Làm như vậy mất khá nhiều tiền nhưng lúc này anh đang rúng rỉnh xu và anh có em dù chỉ một. ngày thôi cũng bằng tất cả tiền tài trên thế gian này. Trong một hay hai tháng, nếu em khôn khéo thực hiện, nếu em không cho gã gần em, em cứ luôn luôn cầu kinh, than phiền thì chắc gã sẽ có ý muốn duy nhất là rũ em ra. Đến lúc đó ta có thể chuồn đi nơi khác mà không sợ Max làm khó dễ. Em nghĩ thế nào?

Linda suy đi tính lại kế hoạch đó trong đầu, vốn không thông minh lắm, cô ghét cay ghét đắng ý nghĩ để cho một kẻ tình địch được ở trong nhà, nhưng nếu đó là biện pháp duy nhất để bỏ Frank thì đành phải chấp nhận thôi, trừ phi...

- Em muốn gã phải chết! - Cô nghiêng răng nói. - Em muốn được giải thoát.

- Em phải bỏ ngay ý định đó trong đầu. - Eddie nói với giọng kiên quyết -

Nếu không có Max thì ta có thể giải quyết được, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra cho Frank thì Max sẽ biết ngay lập tức kẻ nào đã gây ra. Anh không muốn liều lĩnh như vậy dù cho em hay cho bất kỳ ai.

Mặc dù không hài lòng, Linda buộc phải chấp nhận thử thực hiện kế hoạch đó.

Cô ngạc nhiên thấy mọi chuyện diễn tiến đúng như dự kiến của Eddie.

Sau một tuần tiến hành chu đáo, Linda đã thuyết phục được Frank là gã sẽ phần khởi hơn nếu có một cô gái nào đến thay cô đọc sách cho gã nghe. Tuy chưa gặp Mary Prentiss nhưng cô lựa lời mô tả khiến Frank mắc câu ngay lập tức.

Trong cả tuần đó, Linda theo sự chỉ dẫn của Eddie, cô luôn luôn cau kinh, tính nết khó chịu, lẩn tránh không cho Frank sờ soạng, kiếm cớ cãi nhau khiến Frank bắt đầu thấy mệt mỏi vì sự than vãn bất tận của cô. Gã có vẻ xiêu lòng với ý nghĩ muốn có một giọng nữ khác trong nhà.

Chiều ngày hôm đó, Mary Prentiss đến nhận việc và Linda ra tận cổng đón cô để căn dặn vài lời trước khi cho cô gặp Frank.

Linda ngạc nhiên khoan khoái khi thấy một bóng người không lịch sự đi dọc theo con đường cát. Cô tự nhủ để an ủi: con nhỏ đâu phải là tình địch của mình. Nếu Frank có thể nhìn thấy nó chắc gã không nhìn đến hai lần. Linda muốn cười lẫn khi nghĩ gã thật khủng nếu tưởng tượng người "bạn nữ" mới này cũng hấp dẫn như bản thân cô.

Cô nói một cách độc ác: "Thằng khốn nạn mà thấy con nhỏ thì chắc ngất xỉu đi vì hãi."

Mary Prentiss cô tỏ ra thật xấu nhưng đôi mắt xanh to thì lại có một vẻ đẹp không thể nào chối cãi được. Tuy nhiên bộ quần áo không còn đúng một, gương mặt không trang điểm, đầu tóc rối bù đã làm giảm đi một phần hiệu quả của đôi mắt.

Linda ngạc nhiên khi thấy gặp Frank, cô ta hơi tái xanh và run rẩy, Linda không bao giờ vắng mặt trong các buổi đó. Cô theo dõi Frank, nhận thấy sự kích động trong người gã lớn dần; gã không thích thú nghe đọc những quyển sách do cô gái lựa chọn. Cô gái tỏ ra không có tình cảm, đúng như một cô y tá làm tròn bổn phận thôi. Mỗi khi bàn tay Frank mò mẫm tìm cô gái, Linda lại the thé hỏi gã cần gì, Frank dừng lại bất động ngay, gương mặt béo phệ và đầy ham muốn của gã tối sầm xuống.

Một tuần sau nữa, lời dự đoán của Eddie trở thành hiện thực. Vào một buổi chiều, Frank nói đột ngột với Linda:

- Anh đã suy nghĩ rồi. Em không hay đi ra ngoài. Em cứ ở nhà mãi là không đúng, bây giờ anh đã có người đọc sách cho anh nghe rồi. Tối nay em hãy đi ciné, thay đổi không khí một chút có lẽ tốt cho em hơn.

Buổi tối khi cô Mary Prentiss đến đọc sách thì chỉ thấy có mình gã. Trong

khi cho một quyển sách, cô dịu dàng hỏi: - Tối nay cô Lee không ở nhà à? Frank vừa trả lời vừa cười:

- Không, đã nhiều bữa nay tôi muốn được cùng với cô...? Chỉ có hai chúng ta thôi. Cô có đoán ra tại sao không?

Mary Prentiss đặt quyển sách xuống nói:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Cô lại gần đây! - Frank nói, gương mặt gã bỗng đỏ rần lên.

Cô đến cạnh chỗ gã ngồi để mặc hai bàn tay thèm khát rờ rẫm khắp người.

Gương mặt cô nhả nhúm vì kinh tởm, hai mí khéo lại, hàm răng cắn chặt.

Cô có cảm giác như có một con nhện ghê tởm dùng những cái chân đầy lông lá và tục tũn quét lên da thịt cô.

Nhưng bất chợt cô lùi ra xa:

- Không, tôi xin ông! - Cô nói mạnh mẽ. - Không phải ở đây. Ông hiểu cho, tôi có nguyên tắc riêng... không làm trong cùng một ngôi nhà.... nhà có cô Lee.

- Mặc mớ gì đến cô ta ở đây?

- Ddây là nhà cô ấy, - Mary Prentiss hạ thấp giọng nói, đôi mắt cô chăm chú dò xét gương mặt Frank như muốn đọc được ý nghĩ của gã. - Nhưng ở nhà tôi, - cô dừng lại thở nhẹ.

Frank đứng lên nói:

- Việc gì phải rắc rối. Tôi đang ở ngay nhà của tôi. Kệ xác Linda! Cô ta chưa làm gì cho tôi ngoài việc chỉ tiêu xài tiền của tôi thôi. Lại đây! Chính cô là người tôi muốn!

- Không, - cô gái kiên quyết nói - nhưng ông đến nhà tôi thì đó lại là chuyện khác... Tôi không phải là dè dặt. nhưng ngay trong nhà này thì....

- Thôi được, thôi được, - Frank vừa nói vừa cười. - Đã lâu tôi không đi ra ngoài. Ta đi thôi... Đến đêm cô Lee mới trở về. Nhà cô ở đâu?

- Ở East Stree, - cô gái trả lời đôi mắt xanh to long lanh. - Tôi có xe hơi, không làm ta mất thì giờ đâu.

Frank ôm lấy cô, cổ lướt đôi môi mòm mẫm trên gương mặt Mary và trong một thoáng cô cảm thấy mất bình tĩnh, cô run rẩy lùi ra, cố không để lộ sự ghê tởm đang đè nặng trong người, cô nói:

- Đứng vội, chưa tới lúc....

- Thôi được, đi thôi! - Frank nôn nóng nói. Gã không có thói quen phục tùng sự sai khiến của phụ nữ. Nắm lấy tay Mary, gã để cô đưa ra khỏi nhà, đi dọc theo đường cát. Cô cho gã ngồi vào chiếc xe Chrysler đen đậm trong bóng tối ở chỗ khuất.

- Làm sao cô lại có chiếc xe lịch sự như thế này? - Gã nghi ngờ hỏi trong khi bàn tay rờ rẫm vải bọc ghế và nhận ra tiện nghi đẹp đẽ và kích thích của chiếc xe.

Cô nói với giọng đều đều và lạnh nhạt:

- Xe tôi mượn đây!

Cô khởi động và nhanh chóng lấy tốc độ, phóng về phía thành phố.

- Trời ơi, giá tôi đừng hỏng mắt nhỉ, - Frank thốt lên. - Cô không thể hiểu được tâm trạng của một người được dẫn đi như thế này mà không biết đi đâu. - Gã suy nghĩ và buồn rầu nói thêm: - Người ta có cảm giác như "lên xe du ngoạn lần cuối".

- Thật sao? - Cô nói và nắm chặt vô lăng.

Bàn tay gã lại sờ soạn đùi Mary.

- Nhanh lên cô em! - Gã van vãn - Cô thấy đây... trong người tôi nóng bừng như đang lên cơn sốt. - Gã nói rất nhỏ: - Thế còn em, em có tự do không?

Cô rùng mình né ra:

- Ông sẽ thấy. Ông sẽ biết ngay thôi.

Cô cho xe chạy trên đại lộ Océan và bỗng dừng lại trước cột đèn trong một đường phố chính. Đó là giờ ra vào của các rạp ciné, ca nhạc, ồn ào, tấp nập, trên vỉa hè đầy người.

- Tại sao cô dừng lại? - Gã bực mình hỏi, tai lắng nghe tiếng động trên đường phố, những người qua lại. - Chúng ta đến nơi rồi ư?

- Phải, ông đã đến đường cùng của ông rồi!

Trong giọng nói của cô có một cái gì khiến Frank vụt quay đầu lại và nhìn cô với đôi mắt trống rỗng:

- Có chuyện gì vậy? - Gã nói và cúi xuống cầm lấy tay cô. - nếu bây giờ mà... cô muốn đuổi tôi về... Tôi không đi được một mình... - Gã ngừng lời, những ngón tay nhạy cảm vừa mới phát hiện vết sẹo trên cườm tay cô. - Cái gì thế này? - Gã hỏi với giọng gay gắt trong khi một kỷ niệm mơ hồ thoáng qua trong óc gã.

- Một vết sẹo đây, - cô đáp mắt không rời gã. - Tôi đã cắt cổ tay tôi.

Frank cố rọi tìm trong quá khứ. Bất chợt gã nhớ ra... Gã đã nhìn thấy vết sẹo tương tự như thế này ở cổ tay con nhỏ Carol... Gã ngồi thẳng người... Bản năng tự vệ của gã trước mỗi nguy hiểm vẫn luôn luôn nhạy bén mách bảo gã nên tránh thật xa nhưng lòng ham muốn cô đã dập tắt nỗi lo sợ. Tại sao lại nghĩ đến Carol Blandish... Khi con nhỏ này ở thật xa.

- Tôi có biết một người có vết sẹo cũng như thế này... - gã thì thầm. - Đó là một con điên! Một con khốn nạn! Chính nó đã móc mắt tôi!

- Tôi biết chuyện đó rồi! - Carol dịu dàng nói và gỡ bàn tay gã. - Và bây giờ tôi định giết ông đây.

Một luồng lạnh buốt chạy dọc theo người Frank từ đầu tới chân.

- Cô là ai? - Gã lắp bắp và sờ soạn tìm tay nắm cửa xe.

- Carol Blandish! Đã từ lâu tao chờ đợi giây phút này. May là thằng đầu tiên, rồi đến thằng Max. - Cô nói và những ngón tay cứng như sắt của cô nắm lấy

cổ tay gã.

Một sự hoảng hốt điên loạn xâm chiếm người Frank. Thực ra nếu gã có thể nhìn thấy cô, thấy cô không đe dọa gã bằng súng, thấy không sợ bị bắn một viên đạn vào áo thì gã không hành động như gã sẽ làm... và đó chính là điều Carol chờ đợi. Bóng tối dày đặc làm gã nghẹt thở, ý nghĩ ngồi trong cùng một chiếc xe hơi với một con nhò điên nung nấu trả thù làm tê liệt mọi khả năng suy nghĩ của Frank. Gã chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: chạy trốn, chạy thật xa lẫn vào đám đông để cô không thể hạ được gã.

Gã cố gỡ tay ra, mở rộng cửa xe và loạng choạng lao ra mặt đường.

Carol đóng cửa xe, nắm chặt vô lăng, mắt không rời bóng người phục phịch đang chạy như điên tới các ánh đèn pha xe hơi, ngay giữa lối giao thông nhộn nhịp...

Carol thôn thức khóc:

- Steve? Anh hãy nhìn đi! Nó đang chạy đấy! Em giao nó cho anh!

Frank nghe thấy tiếng kèn xe hơi xung quanh gã, những tiếng phanh xiết trên mặt đường... gã lao đảo, hai tay giơ ra phía trước tưởng như có thể sờ được bóng tối dày đặc và gã la hét kinh hoàng.

Những chiếc màu kem và đỏ rực vừa xuất hiện ở ngã tư phóng thẳng tới.

Hơi ngà ngà say, Eddie một tay choàng qua vai Linda, một tay cầm lái như vậy khó có khả năng tránh Frank. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn nhìn thấy gã ngay trước mắt, ánh đèn pha sáng quắc rọi khuôn mặt gã hoảng loạn, đầm đìa mồ hôi. Hắn nghe thấy Linda hét lên: "Frank kia!" Và hắn vội phanh gấp. Chiếc Parasol dừng xéo Frank hất ngã ra giữa đường. Một xe tải phóng nhanh đè lên người hắn.

Trong cảnh hỗn loạn đó không ai chú ý đến chiếc Chrysler đen đậu sát vỉa hè lặng lẽ phóng vào màn đêm.

Max đi theo người nữ y tá dọc hành lang có trải thảm cao su trong bệnh viện Waltonville. Gương mặt gã vẫn lạnh lùng chỉ có hai cánh mũi mỏng dính là thót lại và hơi tái xanh.

Cô y tá ra hiệu cho gã đứng chờ rồi vào buồng khép cửa lại.

Max đứng dựa vào tường, tay thọc túi, đôi mắt ánh lên nỗi bức mình: gã thèm hút thuốc.

Một lát sau cô y tá bước ra vậy gã đi theo.

- Hai phút thôi, không hơn. Ông ấy bị nặng lắm.

- Có thể chết không?

- Vâng.

- Thế sao không nói ngay? Thế cô tưởng tôi khóc à?

Gã bước vào, đứng cạnh giường Frank. Khuôn mặt béo ị vàng ệch, môi tím tái, nạn nhân thở khó nhọc:

- Tao đây! - Max nói cộc lốc, muốn nhanh chóng chấm dứt buổi viếng thăm nay.

Frank cố gắng nói, Max phải cúi xuống cố đoán ra lời Frank. Gã cảm thấy khó chịu vì hơi thở Frank nặng mùi quá.

- Con nhỏ Carol Blandish! - Frank khó nhọc nói. - Nó báo đầu tiên là tao sau đó đến mày. Tao nhận ra nó nhờ vết sẹo ở cườm tay.

Max đứng thẳng người chưa chát nói:

- Mày luôn luôn bị bọn đàn bà xỏ mũi, đồ cục c... Mày bị dính với nó rồi, còn tao thì nó không làm gì được.

Bỗng nhiên ngực Frank nâng lên, cổ họng thoát ra tiếng ọc ọc. Max chăm chú nhìn rồi nhún vai:

- Vĩnh biệt mày, thằng khờ dại!

Cô y tá đi vào, ánh mắt nhìn Frank, kéo chiếc khăn phủ lên mặt xác chết.

Max ngẩng nhìn cô, cô còn trẻ đẹp, gã đập nhẹ lên vai người chết:

- Đây, còn một cô nữa mà mày sẽ không bao giờ đề được ra!

Gã kéo sụp mũ xuống rồi bước ra ngoài.

Đóa Lan Rừng Nổi Loạn

Dịch giả: Thái Dương

Chương 7

40

Max ung dung bước xuống thang gác rộng của bệnh viện, vẻ mặt vui tươi. Một ý nghĩ đến với gã: bây giờ gã giàu gấp đôi rồi.

Max hay Frank, không một gã nào muốn gửi tiền ở nhà băng cả, chặn lại một tài khoản là chuyện quá dễ đối với bọn cớm. Hai đứa thích cất tiền nơi nào đó có thể lấy ngay dễ dàng. Chúng giao tiền cho cha Max giữ. Frank chết rồi như vậy lẽ tự nhiên phần của Frank thuộc về Max vì không một ai có thể biết những phi vụ của chúng trừ Max mà ông già thì không đáng kể. Như vậy, bắt đầu từ nay Max có thể thực hiện ý muốn có từ lâu là mua một bãi nuôi chim. Viễn cảnh ấy sắp thành hiện thực làm gã hân hoan.

Đến bên chiếc Packard đồ sộ, gã châm thuốc hút và ném que diêm xuống rãnh. Ý nghĩ của gã hướng về Carol. Frank đã bảo: "Đầu tiên là tao rồi sau đến mày!" Chính Carol đã đặt kế hoạch giết Frank, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Max đã nói chuyện với Linda được biết sự xuất hiện của cô gái Mary Prentiss bí ẩn và gã liên hệ các sự kiện để đi đến kết luận: Mary Prentiss chính là Carol Blandish đã quyết tâm báo thù.

Frank luôn luôn bị lôi cuốn bởi phụ nữ ngay từ buổi gặp lần đầu. Nhưng điều này thì khác với Max: những cái váy không là gì với gã!... Nếu Carol lại định giờ trò như thế với gã thì cô ta sẽ hối hận thôi. Gã sẽ nghiền nát cô không thương tiếc như đã từng nghiền nát biết bao kẻ có ý định ngăn cản gã. Max tin tưởng ở bản thân nên loại ngay Carol ra khỏi đầu óc vì chỉ cần nghĩ về cô ta lâu một chút cũng là sự sỉ nhục đối với gã. Cái chết của Frank là sự cáo chung: chấm dứt huyền thoại về anh em Sullivan... Max Geza từ bỏ nghề chém mướn giết thuê để trở thành người nuôi chim: một cuộc sống hoàn toàn lương thiện như vậy cũng có ý nghĩa đấy chứ?

Max vút điếu thuốc hút dở, ấn mạnh cái mũ sụp xuống mắt, mở cửa xe... và gã đứng sững người, cau mày ngạc nhiên: một đóa phong lan đỏ chói rực rỡ trên ghế ngồi trước vô lăng...

Max chăm chú nhìn đóa hoa, vẻ mặt vẫn bất động nhưng đôi mắt hơi nhón nhác. gã cầm lên nhìn kỹ: một đóa hoa đắt tiền như vậy bỗng dung ai đó ném vào trong xe. Nhưng nếu đó là một ám hiệu thì sao? Nó có ý nghĩa gì? Gã bắn khoản tự hỏi, tâm trí luôn luôn nhạy cảm đoán trước những mối nguy hiểm có thể xảy ra. gã nhìn suốt dọc con đường không thấy gì khác lạ đáng phải nghi ngờ. Cuối cùng gã nhún vai vút đóa hoa xuống rãnh, leo lên

ghế ngồi, bật công tắc nhưng chưa khởi động, lơ đãng nhìn tấm kính trước mặt. Gã không thích những điều bí ẩn: sự việc tuy nhỏ nhưng có vẻ lạnh lùng. Có một thời Frank và gã có thói quen treo hai c on quạ nhỏ bằng len ngay trước cửa nhà nạn nhân sắp tới. Nhờ cách báo hiệu trước mà có một hay hai lần chúng không phải ra tay vì khi nhận được dấu hiệu báo tử đó, nạn nhân đã tự bắn một viên đạn vào người. Nhưng Max thấy cái trò đó có vẻ lộ bịch nên gã thôi ngay. Những dấu hiệu tượng trưng đó báo trước một điều gì không? Nếu đúng như vậy thì ai là người vút vào xe? Phải đề phòng, Max không thích cái trò này chút nào! Gã trầm ngâm suy nghĩ rồi bước ra ngoài nhặt đóa hoa lên cài vào ve áo sau vài phút ngần ngừ: lần này thì gã mở máy cho xe phóng đi.

o0o

41

Xây trên một ngọn đồi cao nhìn xuống bãi vịnh tuyệt đẹp của hải cảng Santo Rio, một ngôi nhà hai tầng bằng gỗ thông nằm giữa đám cây cọ và những bụi hoa. Ngôi nhà như có vẻ bị bỏ hoang, mặc cho mưa nắng tàn phá không ai chăm sóc và hiu quạnh. Ở hàng rào chắn có treo mộ tấm biển đề chữ: Kozicot. Max không cần phải giữ dù mỗi lần về nhà, gã đều mỉm cười chế nhạo.

Ngôi nhà bằng gỗ ấy chính là nhà của gã. Họa hoằn lắm gã mới về nhưng nó thật tiện lợi vì là một nơi để cất vật dụng và nhất là để giấu tiền. Cha gã - lão Ismi Gaze - cũng ở nhà này. Lão đã 65 tuổi, có 30 năm trong nghề làm hề cho một gánh xiếc. Tuy bỏ nghề đã lâu nhưng lão vẫn mang dáng dấp của một anh hề, người còng xuống, trán hói, vẻ mặt âu sầu, nước da nhòn nhọt vì đã quá lạm dụng đồ mỹ phẩm xấu để hóa trang. Chân trái hơi khập khiễng, hậu quả sau một cơn bệnh tê liệt và từ đó lão phải bỏ nghề. Khuôn mặt tròn đầy đặn như mặt trăng, hoàn toàn không giống gì nét mặt Max. Ismi luôn sợ hãi Max cũng như ngày xưa lão đã sợ hãi vợ lão: cả về thể xác cũng như về tinh thần. Max giống tính mẹ còn lão là con người hiền lành, giản dị, không muốn rắc rối, chỉ thấy thoải mái khi được sống một mình. Lão đang dạo chơi trong vườn, lúc định vào nhà thì nghe tiếng xe chạy trên lối đi: lão dừng lại, hơi hoảng hốt. Đã gần ba tháng nay, không có một chiếc xe nào lai vãng đến con đường vắng vẻ này cả, tiếng máy nổ làm lão giật mình.

Chiếc Packard đen dừng ngay trước cổng, Max bước ra. Gã đứng dừng lại, tay thọc vào túi áo choàng, mũ sụp xuống mắt, một đóa hoa phong lan đỏ thắm cài ở ve áo. Từ con người Max tỏ ra một sự đe dọa. Ismi chăm chú nhìn gã. Lão rất sợ những buổi viếng thăm bất thần của Max, không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra và Max đối xử với lão ra sao.

Max nhìn tấm biển ở hàng rào, nhún vai đẩy cửa bước theo lối đi nhỏ của

khu vườn.

Ismi chú ý ngay đến bông hoa, lão tò mò nhìn nó cố đoán xem chuyện gì bất thường xảy ra, một chuyện gì sắp làm vãn đục cuộc sống lặng lẽ của lão.

Max có bao giờ mang hoa ở ve áo đâu. Lão tự rút ra kết luận là chắc hoa phải có ý nghĩa quan trọng gì đấy.

Hai cha con chăm chú nhìn nhau. Max đến bậc thềm dưới nói cộc lốc:

- Thăng Frank chết rồi. Bị xe cam nhông cán.

Mặc dù lão rất ghét Frank, nhưng tin này làm lão thấy choáng váng. Lão sắp gần kề miệng lỗ nên nghe một tin như vậy trách nào lão chẳng hoảng hốt.

- Tao mong nó không bị đau đớn lắm! (Lão không tìm ra được lời nói nào khác).

- Chiếc xe cam nhông chệt qua ngực nó và nó quần quai hấp hối trong hai tiếng, - Max vừa nói vừa hít bông hoa. - Bố hiểu rồi chứ?

Lão chợt nghĩ tới chiều hướng sau này khi mà không còn Frank nữa.

- Như vậy mọi chuyện đều chấm dứt rồi chứ? - Lão lo âu hỏi.

Từ lâu lão đã biết Max và Frank chính là anh em Sullivan vì có lần vui chuyện, Max đã cho lão biết. Gã kể cho lão nghe những tội ác do bàn tay chúng gây ra để thích thú ngắm nhìn vẻ mặt hốt hoảng của lão mặc dù lão đã cố che giấu vì nể bọn chúng.

- Phải! - Max đáp. - Bây giờ số tiền riêng của nó thuộc về tôi. Chúng tôi đã giao ước với nhau thằng nào chết thì tiền của nó sẽ thuộc về thằng kia. Như vậy là tôi giàu rồi.

Ismi vẻ lo ngại hỏi:

- Chuyện đó có gì thay đổi với tao không?

Max thờ ơ trả lời:

- Tôi không biết. Tôi chưa có thì giờ nghĩ đến bố. Muộn muộn một chút, tôi sẽ nghĩ tới.

Gã đi lên các bậc cấp, đứng đối diện với Ismi. Hai người cao lớn bằng nhau nếu không kể đến chiếc lưng còng của lão.

Gã nói tiếp:

- Tôi sẽ bắt tay vào việc kinh doanh. Nếu tôi tìm thấy việc gì bố có thể làm được, thì tôi sẽ báo cho bố biết. Nếu không bố cứ ở lại đây. Nếu không bố cứ ở lại đây. Có thể bố thích ở đây hơn?

- Tao thích ở đây nhưng tất nhiên nếu mày cần đến tao thì...

Max dựa người vào chiếc ghế ở hàng hiên dịu dàng nói:

- Bố hơi lẫn rồi đấy, đầu óc bố tầm tối quá. Bố không thấy ngạc nhiên khi một gã như thằng Frank lại để cho xe cán chết sao?

Lão liếc trộm nhìn Max:

- Tao không nghĩ tới điều đó. Đúng vậy, chắc phải có chuyện gì xảy ra...

Max kể cho lão nghe về vụ Roy Larson: chúng giết Steve để bịt miệng như

thế nào: Carol đã móc mắt Frank ra sao và theo nó đến tận Santo Rio để bố trí giết nó ra sao.

- Tao muốn mày đừng nói gì với tao thì hơn, - Lão trả lời rồi đi vào nhà.

Max mím đôi môi, nhún vai và quay lại chiếc xe. Gã lấy ra hai cái va li đem vào nhà leo lên thang gác và mở cửa vào buồng riêng.

Đó là một phòng lớn, đồ đạc trông trả, từ cửa sổ có thể nhìn thấy hải cảng.

Gã đứng một lát ở ngưỡng cửa, dỏng tai nghe ngóng, sau đó mới đi vào khóa trái cửa lại. Gã đến mở một chiếc tủ lớn có hai ngăn đáy. Đó là chỗ giấu tiền

thuận lợi, gã lấy ra hai chiếc cặp da và mãi mê đếm những tập tiền: mỗi tập là 100 tờ 5 hay 10 đô la. Khi đếm xong, gã lại cất tiền vào chỗ cũ, khóa tủ lại.

Bây gã giàu rồi, muốn làm gì tùy thích. Tuy gương mặt gã vẫn bất động nhưng đôi mắt lóe lên vẻ hài lòng mãn nguyện.

Khi gã sắp sửa đi xuống nhà thì có tiếng chuông điện thoại reo và tiếng cha gã trả lời.

Sau một lát, Ismi hiện ra ở hành lang ngẩng đầu lên nói với giọng là lạ:

- Người ta gọi điện về chuyện chôn cất thằng Frank. Tốt hơn là mày xuống nói với họ.

- Họ là ai? - Max nôn nóng hỏi.

- Nhà đòn! Về chuyện hoa đấy.

Max vừa bước xuống thang vừa gạt đi:

- Không liên quan gì đến tôi. Nói với họ chôn cất như thế nào họ thấy tốt thì cứ việc làm. Tôi không muốn người ta làm rộn tôi về chuyện này. Tôi đã trả tiền, họ còn muốn gì hơn nữa?

- Họ nói có người cho mang đến một đồng hoa và họ hỏi mày có muốn phủ hoa lên nấm mộ không? - Ismi nói mà không nhìn người con.

Max nói giọng khàn khàn, mắt lồi hẳn ra:

- Loại hoa gì?

- Hoa phong lan... hoa phong lan đỏ thắm. Họ nói loại hoa này không thích hợp với đám tang.

Max dứt điều thuốc khỏi môi, đôi mắt nhìn vào đầu thuốc cháy đỏ. Gã biết cha gã còn điều gì chưa nói ra. Gã vụt nói:

- Nói tiếp đi!

- Họ nói có một tấm danh thiếp gửi kèm theo, - lão thì thầm nói và dừng lại lần nữa.

- Tấm danh thiếp ghi thế nào?

- Hoa do Carol Blandish và Steve Larson gửi đến!

Max quẳng điều thuốc xuống vườn, bước đến cửa mắt nhìn xa, ở ngưỡng cửa gã quay người lại:

- Nói với họ chuyện đó không liên quan gì đến tôi! - Gã cục cằn nói và đi ra khỏi nhà đến thẳng chiếc xe.

Gã liếc nhìn xung quanh vườn không thấy gì khác lạ tuy nhiên gã có cảm giác mình bị theo dõi. Gã không lo ngại nhưng giận dữ dứt đoá hoa phong lan xé vụn rồi ném toẹt xuống con đường cái. Gã thông thả đưa xe vào gara.

o0o

42

Max nói với Ismi khi lão đang dọn dẹp bữa tối xong:

- Ngày mai tôi sẽ đi. Tôi định đến Chicago ở. Dưới đó có một người định bán cho tôi cái cơ sở của nó, nếu số tiền phù hợp thì tôi mua. Lần trước đến đây, tôi thấy có hàng trăm loại chim khác nhau, căn hộ ở ngay phía trên cửa hàng, cũng được bố trí đầy đủ tiện nghi. Bố có thể đến đây trông coi nhà cho tôi nếu bố thích.

Ismi nhặt chén bát bắn vào cái khay. Sau một lát lưỡng lự, lão nói:

- Tao không thích cái cảnh cứ di chuyển từ thành phố này đến thành phố khác. Nếu tao cứ ở đây thì mày có phản đối không?

Max ngáp dài và duỗi thẳng chân về phía lò sưởi:

- Tùy bố thôi!

- Nếu vậy thì tao cứ ở đây, - Ismi nói.

Mang khay bát đĩa, lão đi ra khỏi phòng khi con chó bắt đầu tru lên rên rĩ ở đâu đó trong vườn.

Max ngoái cổ lại, đồng tai nghe rồi giận dữ nói:

- Tại sao nó cứ sửa mãi vậy?

Ismi lắc đầu đi vào bếp. Trong khi lão rửa chén bát, bên ngoài chó sửa không ngừng khiến thần kinh lão căng thẳng. Chưa bao giờ con chó lại rên rĩ thảm thiết như vậy và khi thu dọn xong, lão đi ra vườn.

Mảnh trăng treo rất cao giữa các cây thông, dáng tròn vành vạch, thấp thoáng sau những làn mây, gió lùa qua những bụi cây và cả khu vườn vang lên những tiếng thì thầm.

Thấy lão đi tới gần cũi chó, con chó thôi không sửa và rên rĩ nữa.

- Có cái gì vậy? - Ismi cúi người nhìn vào cái cũi tối om. Lão lơ mơ thấy con chó nằm phủ phục trong bóng tối. Lão đánh que diêm soi thấy lông nó dựng đứng, đôi mắt đầy vẻ hoảng hốt.

Ismi cảm thấy mỗi nỗi lo sợ mơ hồ, lão đứng lên ngoái cổ nhìn vào bóng tối. Lão tưởng như ở ngay gần nhà có một cái gì cử động và con chó lại tiếp tục sửa. Bóng tối dày đặc ngăn chặn tia mắt gã. Lão tự nhủ: "Có lẽ mình hoa mắt", tuy nhiên lão vẫn chờ... Sau vài phút lão đi vào nhà. Chỉ khi khóa trái cửa, lão mới yên tâm thở ra nhẹ nhõm.

Max vẫn im lìm trước lò sưởi khi lão quay vào. Gã không nói gì và cũng không ngừng lên. Một sự im lặng nặng nề bao trùm lấy căn phòng. Hai người chỉ nghe thấy gió thổi rên rĩ xung quanh nhà và tiếng gầm gừ khe khẽ của con chó. Nhưng sau một lát, Ismi nhận thấy có tiếng chân bước se se

trên đầu hai người. Lão nhìn Max nhưng gã hình như không nhận thấy nên lão lại ngập ngừng không muốn nói ra.

Có tiếng ván kêu rảng rặc ở đâu đó trong nhà rồi tiếp theo một tiếng ken két rất nhỏ nếu Ismi không lắng tai chú ý nghe thì không thể nào phát hiện được. Lão vội ngẩng đầu lên và gặp đôi mắt của Max, gã cũng đang lóng tai nghe.

- Bố có nghe thấy gì không?

- Có, hình như vậy!

Max giơ tay ra hiệu và hai người lại lắng nghe.

Một thoáng trôi qua, họ không nghe thấy gì nữa. Gió ngừng thổi, bầu không khí yên lặng thật nặng nề khiến Max có thể nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Ismi.

- Trời đất! Tôi nay tôi làm sao vậy? - Gã giận dữ kêu lên và định lấy thanh sắt cời to ngọn lửa thì Ismi ra hiệu khiến gã dừng tay lại.

Lần này thì cả hai người cùng nghe rõ một tiếng động chứng tỏ có kẻ nào nhảy từ trên bậc cửa sổ xuống đất mềm. Max sững sờ thọc tay vào túi rút khẩu súng.

- Bố cứ ngồi đây, - gã thì thầm và rón rén ra cửa như một cái bóng, gã tắt đèn trước khi mở cửa.

Bên ngoài hành lang tối om, gã dừng lại nghe ngóng nhưng không thấy gì khác lạ, gã chạy vội lên cầu thang. Tuy không tin chắc có kẻ nào dám đột nhập vào nhà nhưng gã muốn kiểm tra để tránh những chuyện nguy hiểm vô ích.

Tới đầu thang gác gã dừng lại, lắng tai nghe rồi bật đèn, mở cửa phòng. Căn phòng không quái, không có gì chứng tỏ căn phòng bị lục soát. Khi gã bước lại gần chiếc tủ, con chó lại rú lên thảm thiết khiến gã vội chạy ra cửa sổ nhìn. Đầu tiên gã không nhận thấy gì nhưng sau đó, ánh trăng xuyên qua đám mây tỏa làn ánh sáng mờ mờ xuống vườn, gã thấy một bóng di động, gã cố nhìn nhưng lúc này đám mây che khuất mặt trăng nên khu vườn lại chìm trong bóng tối.

Bất chợt gã hoảng hốt chạy tới mở tủ và chỉ cần liếc nhìn qua cũng đủ để gã thấy chỗ giấu tiền đã trống trơn, tất cả số tiền gã có trên đời đều biến mất. Gã đứng trơ như phỗng, mắt đăm đăm nhìn cái tủ, toàn thân tê dại vì giận dữ. Gã cảm thấy nghẹt thở, máu chảy rần rần hai bên thái dương, đầu óc quay cuồng choáng váng như sắp muốn ngất xỉu.

Đờ đẫn như một lão già, gã tiến tới thọc tay vào sờ soạng phía trong chỗ giấu tiền, ngón tay gã sờ thấy một vật gì mềm mềm, gã cầm lên và hiểu ngay nó là vật gì trước khi đem ra ngoài ánh đèn. Gã kêu lên một tiếng thất thanh như tiếng kêu của một con thú dữ vừa bị tử thương, gã vứt đóa hoa phong lan xuống sàn, lấy gót chân giẫm an t trong khi hai nắm tay cứ dăm vào đầu liên hồi như bị giày vò bởi nỗi căm giận không thể nào kìm được.

Khi Ismi leo lên lầu lầu thấy gã lẫn lộn trên sàn như người bị ma ám, mặt mũi sây sát bê bết máu, miệng sùi bọt mép...

o0o

43

Vật duy nhất lôi cuốn sự chú ý đến khách sạn Palm Bay là bảng đèn neon khổng lồ quảng cáo tên khách sạn mà đứng ở bất cứ chỗ nào trong thành phố Santo Rio, người ta đều có thể nhìn thấy được.

Nhờ ánh đèn sáng rực đó, các du khách đến thành phố vào buổi tối đã lầm tưởng khách sạn Palm Bay thuộc loại sang hay ít ra cũng là loại nhất.

Nhưng với ánh sáng trần trụi ban ngày phô bày cái kiến trúc khập khiễng với bốn tầng lầu bằng gạch dễ cho người ta thấy đúng giá trị thật của nó: khách sạn loại ba, bản thủ, có nhiều tai tiếng. Thế nhưng vào buổi tối, những chỗ lở loét được che giấu nhờ ánh đèn chan hòa nên nó vẫn thu hút được những khách trọ ngờ nghệch. Chắc hẳn họ không ở trọ quá một đêm nhưng khách sạn chỉ sống nhờ vào loại khách vắng lai miễn là số này có đủ và giá tiền thuê phòng thì quá đắt.

Khách sạn Palm Bay còn có một loại khách sạn hàng trọ thường xuyên, loại này thuộc lớp căn bã của xã hội Santo Rio. Lâu lâu họ trả một số tiền trọ và nhờ có loại này cũng như loại khách vắng lai bị chém thật bạo nên khách sạn vẫn tồn tại được bất chấp sự cạnh tranh của những khách sạn sang trọng nhất, lịch sự nhất trong thành phố.

Khi Eddie mới đến Santo Rio lần đầu, hắn cũng lầm lạc như bao du khách khác bởi ánh đèn quảng cáo, hắn đã thuê một phòng của khách sạn. Hắn nhận ra ngay khách sạn này chỉ thuộc loại ba nhưng lại phù hợp với công việc mách mung của hắn nên không nghĩ đến việc dọn đi nơi khác. Khi các phi vụ có đà phát triển, hắn quyết định đặt đại bản doanh thường trực ở đây: gã thuê hẳn một trong những căn hộ ít ỏi của khách sạn mà mua sắm đồ đạc nhờ số tiền kiếm được những vụ tổng tiền lần đầu. Căn hộ hoàn toàn thay đổi thành một thú ốc đảo lịch sự (nếu so sánh với những căn phòng tiêu tụy khác) và Eddie được ban giám đốc trọng nể, đối xử đặc biệt.

Cùng buổi tối hôm đó, khoảng nửa giờ sau khi Max phát hiện bị mất hết tiền, Eddie ngồi ở phòng bar của khách sạn uống uytxki và cảm thấy lẻ loi. Trong khách sạn, mọi người đều biết hắn là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết của Frank. Họ biết Frank vùng tiền bao Linda trong khi Eddie ngủ với cô ta một cách êm thấm.

Họ còn biết cả chuyện Cảnh sát cổ điều tra xem chuyện thực hay hư, Eddie có dụng tâm bố trí trong cái chết của Frank không. Ông Biện lý tin tưởng rằng không có một bồi thẩm đoàn nào có thể thừa nhận việc Eddie lại tình cờ đi xe hơi, chính xác tới một giây, đến đúng lúc Frank cuống quýt chạy trên đường phố. Tuy nhiên, ông cũng nghĩ rằng với một kẻ quỷ quyệt như Eddie

thì chuyện nào hắn cũng có thể làm được. Lý do giết người thì có nhưng bằng chứng phạm tội lại mơ hồ không thể nào thuyết phục được.

Ngay cả Linda và Eddie nữa, cả hai đều không hé một lời nào về cô Mary Prentiss với ông Biện lý. Hai người cảm thấy nếu họ khai với cảnh sát về cô gái bí ẩn đó thì Cảnh sát có thể suy luận một cách sai lạc là họ đồng minh với cô gái để bố trí tai nạn đó. Với những câu thăm vắn của ông Biện lý, Linda đều khai Frank bảo cô đi xem ciné mặc dù cô không muốn để Frank ở nhà một mình nhưng vẫn cứ phải làm theo lời anh ấy; cô vừa xác nhận vừa sụt sùi khóc.

Đi đến rạp ciné thì cô gặp Eddie và chẳng có gì phải ngạc nhiên khi hai người cùng đi vào rạp. Không, cô thực sự không biết vì sao Frank lại đi vào thành phố và không thể tưởng tượng được làm thế nào anh ấy lại có thể đi được đến đây. Linda chịu đựng các cuộc thăm vắn một cách vững vàng và khi những câu hỏi khó chịu đề cập tới mối quan hệ giữa cô với Frank và giữa cô với Eddie thì cô lại giở bài khóc lóc, lên cơn động kinh khiến ông Biện lý chỉ còn cách tổng cô ra khỏi văn phòng cho thoát nợ.

Eddie xác nhận thời gian này Linda và hắn tạm thời xa nhau cho đến khi Cảnh sát không chú ý đến hành vi của hai người nữa. Tất nhiên cả hai đều muốn chuồn khỏi Santo Rio. Linda mãi mê đóng gói hành lý, mang đi tất cả những quần áo, lựa chọn những thứ gì quý giá nhất trong nhà để khi có lệnh của Cảnh sát thì có thể phối ngay khỏi thành phố.

Eddie choáng váng và buồn phiền khi được biết Frank không để lại một xu nào cho Linda. Cho đến khi Frank chết, hắn được đặc quyền sử dụng thân ác của Linda mà không tốn hao một xu nào. Còn bây giờ thì không những hắn phải lo cho bản thân mà còn phải cấp dưỡng cho cả Linda nữa mà cô thì đã quen xài sang rồi.

Ngồi trước ly uytcki pha sô đa, hắn điềm lại trong óc mọi cung cách mánh mung quen thuộc để tăng thu nhập nhưng cách nào cũng thấy thất vọng trừ khi hắn phải nghĩ ra một mánh lới nào thật siêu, khả dĩ đem lại thật nhiều tiền. Hắn cố nén óc suy nghĩ nhưng đầu óc mung lung, hắn giận dữ đẩy cái ly không về phía người bán rượu và châm điếu thuốc.

Người bán bar rót đầy rượu vào ly cho hắn và hạ giọng nói:

- Này ngó chút coi! Một bông hoa lạ vừa bước vào đây.

Eddie xoay chiếc ghế cao nhìn vào đại sảnh thấy một cô gái trẻ đang bước tới bộ phận thương trực. Eddie huyết sẽ một tiếng sáo biểu lộ sự thán phục. Cô gái cao lớn đang đi uyển chuyển với mớ tóc hung tuyệt đẹp chưa bao giờ hắn nhìn thấy. Cô mặc toàn đồ đen từ đầu đến gót, trên vai khoác chiếc áo choàng lớn màu đen, cô đeo một chiếc chuỗi bằng vàng tạo thành một hình ảnh thật hấp dẫn, thật đẹp mắt, đáng kinh ngạc. Cô không đội mũ và một màu sắc duy nhất nổi bật trên toàn màu đen là một đóa phong lan đỏ thắm

cài trên áo khoác.

Eddie nói với người bán bar:

- Ông bạn, giữ hộ ly rượu. Tôi lại gần ngó cái chơi!

Hắn rời chiếc ghế cao, đứng dựa ở ngay lối vào phòng bar, từ đó có thể nhìn rõ tiền sảnh.

Gus, một nhân viên phòng trực, một tay cao gầy, đôi mắt tinh ranh, nháy mắt với Eddie trong khi cô gái điền tên vào bản khai.

Nhanh như một phép màu, gã bồi phòng vụt xuất hiện xách va li của cô gái, xăng xái dẫn cô đến chiếc thang máy cũ kỹ. Eddie thấy cô cầm hai cái cặp da và hắn băn khoăn không biết trong cặp có chứa cái gì.

Khi cô gái đi về phía thang máy, hắn có thể nhìn rõ cô hơn. Trông cô xanh xao và mệt mỏi. Eddie có cảm giác hắn đã gặp cô ở đâu đó... điều này làm hắn ngạc nhiên vì biết chắc chưa bao giờ nhìn thấy mái tóc như vậy. Tuy nhiên cảm giác đó vẫn lớn vồn trong óc hắn.

Khi cô đã khuất trong cabin thang máy, Eddie đến gặp Gus hỏi:

- Cô nàng tóc hung là ai vậy?

- Cô ta ghi danh là Carol Blandish, - Gus vừa nói vừa nhìn vào bản khai. - Trông bánh quá hả?

- Carol Blandish? - Eddie nhắc lại, đôi mày cau lại để suy nghĩ. - Tôi nghe thấy cái tên này ở đâu nhỉ?

- Làm sao anh biết được?

Eddie chăm chú nhìn Gus, đôi mắt mở to, lấp lánh:

- Trời ơi là trời! - Hắn la lên. - Đó là con nhỏ mà báo chí nhắc tới hoài... con nhỏ thừa hưởng gia tài... Thế đấy, nó đáng giá hàng mấy triệu đồng! Anh đã đọc báo nói về nó chưa?

- Chưa! - Gus gục gặc đầu. - Tôi chỉ toàn đọc báo thể thao thôi. Anh muốn nói là... Nó được thừa hưởng gia tài?

- Không trệu chutz nào! Nó có hàng triệu đồng đấy và người ta đồn nó bị điên!

Gus nói với vẻ khinh khỉnh:

- Lời đồn nhăng cuội thôi. Nếu tin được như vậy thì có đến quá nửa dân số ở đây đều thuộc loại khủng hết mà chẳng có là triệu phú cả. - Gã suy nghĩ một lát rồi nói thêm. - Con nhỏ có thân hình cân đối quá!

- Sao nó lại lạc loài đến đây làm gì nhỉ? Con chim đó có chịu để vật lông không? Cái đó tôi gọi là vừa làm vừa chơi. (Hắn bật ngón tay). Gus, cô ta trọ phòng số bao nhiêu? Tôi định bám sát cô ta. Đây là một dịp duy nhất!...

- Phòng số 247. - Với vẻ bông lơn, Gus nói tiếp. - Tôi có chìa khóa vạn năng đây, nếu anh cần.

Eddie lắc đầu:

- Không nên làm như vậy. Cần phải thận trọng, tiến hành thật êm ái!... Đây

là lần đầu tiên trong đời tôi gặp một cô gái đẹp như thế này... Tôi có ý định kéo dài cuộc vui cho lâu.

Gus thở dài nói:

- Sau khi phải tiếp xúc với các cụ già thì chuyện này dễ chịu thật đấy. Ông bạn, tôi thêm được như ông bạn quá!

- Úi! - Eddie nấn lại và cạt. - Thật đáng bỏ công! Thật đáng bỏ công!

Gã bồi phòng đặt chiếc va li lên giường, kéo cửa lá sách màu vàng, đóng lại cánh cửa sổ cầu trần vì bụi và nước mưa, mở rộng cửa buồng tắm với nụ cười nhận lỗi mơ hồ, đấm vài cái lên tấm nệm để chứng tỏ nó còn giữ được cái lò xo, rồi đứng yên bàn tay hơn chìa ra, mắt tràn đầy hy vọng.

Carol chỉ mơ hồ thấy được người bồi phòng. Cô cảm thấy đầu đau nhức, cơ thể đòi hỏi được nghỉ ngơi. Cô lê bước đến chiếc ghế dựa duy nhất có trong phòng ngủ ngồi xuống để hai cái cặp rơi xuống sàn bên cạnh cô.

Gã hầu phòng về mặt lấu lỉnh lỉnh nhìn cô. Gã thấy cô thuộc loại ngon mắt nhưng gã cân nhắc số tiền puốc poa nên nghĩ rằng không nên nói ra.

- Thưa cô, cô có cần gì nữa không ạ? - Gã hỏi giọng hơi gắt vì thấy cô có vẻ quên gã. - Chúng tôi cho mang bữa tối lên tận phòng nếu cô muốn và đốt lửa phục vụ cô?

Cô giật mình ngấm gã như người bị cận thị. Cô siết chặt áo khoác vào người và nói:

- Ủi đốt lửa đi. Cả bữa ăn tối nữa.

Gã chờ thêm chút nữa, vẻ bất mãn hiện trên nét mặt:

- Tôi có cần phải gọi cho cô người hầu không? Cô có cần gọi món gì thêm không hay cứ theo thực đơn ban ngày cũng đủ rồi?

- Tùy ở anh thôi. Ra đi để cho tôi yên! - Cô nói và lấy ngón tay bóp lên thái dương.

- Cô bị đau sao? - Gã tò mò hỏi. - Tôi có thể giúp cho cô được việc gì?

Với cử chỉ nôn nóng cô mở sách tay lấy ra tờ một đô la vút cho gã:

- Không! Hãy để tôi yên!

Gã nhặt tờ giấy bạc lên nhìn cô vẻ hơi ngạc nhiên rồi khoan khoái bước ra đóng cửa lại.

Gã cao giọng nói một mình:

- Theo mình thì con nhỏ này đúng là khủng rồi.

Cô ngồi im lặng một hồi lâu. Đầu cô đau buốt ghê gớm khiến cô hoảng sợ.

Cô dự định rời Santo Rio ngay sau khi chiếm đoạt được tiền của Max nhưng trên đường trở về nhà, cô thấy đau dữ dội không thể đi xa hơn được nữa đành phải dừng lại ở một khách sạn nào gần đầu tiên.

Một người da đen vào phòng nhóm lửa và sự có mặt của anh ta làm thay đổi ý nghĩ của Carol. Cô đứng lên đi vào buồng tắm. Trong căn phòng nhỏ được đốt nóng, với hương sen chảy từng giọt, bồn tắm thì dơ bẩn, cô cảm thấy

muốn ngất và phải bấu lấy cái giá treo khăn mặt cho khỏi ngã.

Cô biết mình đói quá, không ăn gì từ lúc cô nhìn thấy Max rời khỏi bệnh viện và đi theo gã về nhà; cô ngồi trên mép bồn tắm, hai tay ôm lấy đầu, nghe thấy người da đen đã đi ra sập mạnh cửa lại.

Eddie lảng vảng ở hành lang và nhìn thấy người phụ vụ đẩy chiếc bàn lăn trên đặt bữa ăn tối của Carol.

- Mang đến cho phòng 247 phải không? - Eddie vừa hỏi vừa rút tờ 5 đô la gấp đôi trước mặt người phục vụ.

Bregstein, tên người phục vụ, gật đầu xác nhận.

- O. K, chú bạn nhỏ của tôi. - Eddie vừa nói vừa nhét tiền vào túi Bregstein.

- Đây cầm lấy mà uống rượu, chú mày để anh làm thay chú mày. Những cô gái tóc hung là khu vực của anh mày đấy.

- Thưa ông Reagan, khu vực của ông đã hơi bẽ bộn rồi đấy! - Bregstein nói với vẻ đầy ngụ ý.

- Đúng, thế nhưng thêm một. cô nữa thì vẫn còn chỗ. - Eddie vừa nói vừa chinh đón lại bộ lễ phục mặc tối trắng tinh. - Chú có tin cô ta coi anh là người phục vụ không?

- Tin chứ! Nhưng là người phục vụ ở trong phim thôi. - Bregstein thở dài nói. - Còn trong thực tế loại như chúng tôi thì làm gì có tiền trả tiền giặt ủi. - Gã lo ngại nhìn Eddie rồi nói thêm: - Thưa ông Reagan, ban giám đốc không thích ông làm hộ tôi đâu. Ông không định làm tôi bị lỗi thôi chứ?

Eddie lơ đãng nói:

- Ban giám đốc sẽ không biết gì hết trừ phi tự chú mày nói ra.

Hắn đẩy chiếc bàn lăn đến phòng 247, gõ và mở cửa đi vào.

- Thưa bà, bữa ăn tối của bà. Bà có muốn tôi mang đến gần lò sưởi không?

- Không, để mặc tôi, đi ra ngoài đi! - Carol nóng nảy nói.

Bất chợt Eddie nhìn thấy ở ngay sàn trước mặt hắn hai cái cặp da và hắn đứng ngây người: hắn có thể đọc những chữ mạ vàng ghi trên mỗi chiếc cặp; trên chiếc này là Frank Kurk, trên chiếc kia là Max Geza. Miệng há hốc hắn kinh ngạc nhìn cô và nhờ một cử động của cô, hắn vụt nhận thấy cườm tay cô có một vết sẹo trắng. Hắn giật mình: cô cùng chính là Mary Prentiss...

Phát hiện ra điều này làm hắn sững sốt quá đỗi, đến nỗi hắn vội vàng đi ra khỏi phòng trước khi Carol kịp nhận ra hắn. Khi đã ở ngoài hành lang, hắn suy nghĩ, đôi mắt sáng lên, hơi thở dồn dập. Chuyện xảy ra thật kỳ lạ! Cô gái triệu phú Carol Blandish lại trở thành Mary Prentiss, kẻ gây ra cái chết của Frank, kẻ chiếm đoạt tài sản của Frank và Max! Nếu hắn không thể kiểm soát được gì trong việc phát hiện này thì bỏ quách nghề mách mung mà về nhà đuổi gà là hơn

Carol nghiêng ngáu xong bữa ăn tối. Cô cảm thấy người khá hơn, cơn nhức đầu giảm dần. Cô cởi áo khoác, dịch chiếc ghế lại gần lò sưởi, ngồi nhớ lại

sự việc xảy ra trong những ngày qua. Frank đã phải đền tội! Max cũng phải trả giá nhưng chưa hết. Ngay khi Max rời khỏi bệnh viện, cô đã theo sát gã từng bước không để gã nghỉ ngơi. Thậm chí cô còn lên vào nhà gã, đứng nhìn qua khe cửa trong khi gã đếm tiền. Cặp mắt dữ dằn của gã lóe lên niềm vui, cô vụt hiểu nếu tước đoạt hết số tiền gã dành dụm bao lâu nay thì đó là một hình phạt cũng độc ác không kém gì bản thân gã đã trị tội cô Lolly khi phá hủy bộ rau.

Carol quyết định trì hoãn vài ngày cho gã thấm thía nỗi đau đớn khi mất sạch tiền, sau đó cô mới tính sổ lần cuối với gã. Cô miên man nghĩ tới lúc trả thù, đôi mắt tóe lửa vì ý chí nung nấu, những ngón tay thon dài cong lên như những cái vuốt.

Cô chợt nhớ tới hai chiếc cặp da để dưới chân... Cô cầm một chiếc lên mở ra và ghé tòm nhìn những tập giấy bạc được bó cẩn thận. Mỗi tờ giấy bạc là một biểu hiện tội ác của bọn Sullivan và ở đây chiếc cặp hình như cô còn nghe vọng lại tiếng nói lạnh lạnh như kim khí của bọn chúng! Cô rùng mình ghê rợn vụt vội chiếc cặp xuống sàn và làm tung tóe các tập giấy bạc trên tấm thảm cũ.

Vừa lúc đó cửa mở ra, bây giờ Eddie đã sẵn sàng đối phó với mọi tình huống. Hắn ung dung bước vào. Lời nói chưa kịp thốt ra thì đã tắc nghẹn trên đôi môi, hắn trở mắt nhìn những tập đô la lẫn lóc trên sàn. Nhìn chiếc cặp da, hắn đoán đó là tiền của Max và của Frank, mà tiền của Frank thì đầu sau cũng thuộc về Linda, và tiền của Linda lẽ dĩ nhiên cũng là tiền của hắn. Carol vụt quay lại, cô nhận ra ngay Eddie. Ngồi im lìm, cô to mắt nhìn hắn: Eddie lấy chân gạt những tập giấy bạc, nhìn cô cười:

- Sao, nhận ra người quen rồi chứ?

- Ra ngay, - Carol bình thản nói.

Eddie đứng dựa người vào bệ lò sưởi, dáng điệu tự tin:

- Cảnh sát đang lùng kiếm một cô gái trẻ tên là Mary Prentiss, - hắn vừa nói vừa châm điếu thuốc. - Về tội chủ mưu giết người và họ có khá nhiều bằng chứng để lôi cô ta ra tòa.

- Ra ngay! - Carol lặp lại, hai bàn tay nắm chặt.

- Họ không trông sợi dây vào chiếc cổ xinh xắn của cô đâu! Cô em, người ta chỉ nhốt cô 20 năm thôi. - Hắn nhìn Carol rồi nói tiếp. - Chắc cô không khoái cảnh sống trong xà lim đâu nhỉ? Cô đã biết mùi sống trong nhà thương điên nhưng trong tù thì còn tệ hơn nhiều.

- Tại sao ông nói với tôi như vậy? - Carol hỏi, lưng dựa vào thành ghế.

- Này cô nàng xinh đẹp, hãy nghe đây, cô định làm căng tôi với thì chỉ vô ích thôi! Đừng có định bịp tôi! Tôi nhận ra cô ngay nhờ vết sẹo trên cườm tay; cô đúng là Mary Prentiss, cô gái đã nhận làm người bạn nữ của Frank, cô gái đã nhận tiền của tôi để cho gã giải trí và đưa gã đến chỗ chết. Tôi

không biết vì sao cô bố trí giết gã nhưng nếu muốn khám phá ra thì cũng dễ thôi. Và cô cũng là Carol Blandish, cô gái triệu phú vừa ra khỏi bệnh viện tâm thần ở Glenview. Cô và tôi, chúng ta hiểu nhau quá rồi; trước tiên tôi hốt hết chỗ tiền này sau đó cô ký cho tôi một cái séc nửa triệu đô la; nếu không tôi sẽ giao cô cho Cảnh sát. Cô nghĩ sao về đề nghị này?

- Ông làm tôi lợm giọng! - Carol nói, môi run run. - Ông nên đi ra thì hơn!

- Đây cô bé búp bê, đừng có mà nổi khùng. - Hắn nhe bộ răng bóng loáng cười chế nhạo. - Tôi chỉ ra khi đã được trả tiền. Nào biết điều một chút đi, tôi nắm được gáy cô rồi, giãy giụa vô ích thôi!

Cô ngược mắt nhìn hắn, đôi mắt tóe lửa trong gương mặt. xanh xao. Cô quát to:

- Ra ngay! Để tôi yên!

- Tôi cho cô hai tiếng để suy nghĩ - gã nói với vẻ hơi ngạc nhiên. - Trong khi chờ đợi, tôi lấy trước số tiền này! Nó không phải là của cô!

Carol cầm thanh sắt cời lửa giáng vào đầu hắn đúng lúc hắn cúi xuống nhặt tiền.

Eddie chỉ đủ thời gian nằm rạp xuống đất, thanh sắt lướt qua đầu đập trúng hắn làm hắn quần quại trong vài phút.

Trong khi Carol xông tới, hắn đã kịp chệnh choạng đứng lom khom dậy vừa chửi thề vừa ôm chặt đầu gối cô khiến cô ngã lên người hắn. Hắn túm chặt tay cô, dùng lưng ả cô làm cô ngã sòng xoài trên sàn. Hắn rít lên:

- Con khốn nạn! Tao sẽ dạy cho mày biết đánh nhau như thế nào!

Hắn buông tay trái Carol để đánh vào mặt cô. Nhưng hắn đã tính nhầm, vì một tay được tự do, cô đánh trả một đòn nhanh như chớp. Nhờ linh tính mạch bảo, hắn kịp ngửa đầu ra sau để bảo vệ đôi mắt nhưng móng tay Carol đã cào sâu vào cằm hắn. Chưa kịp nhận thấy cảm giác đau đớn thì Carol đã đứng lên được và chạy ra phía cửa; Eddie vội túm lại, nắm được mảnh vải viền ở chiếc áo bằng lụa đen khiến cô lao đảo suýt ngã, mảnh vải nằm gọn trong tay hắn khiến hắn chưng hửng.

Cô đã tới cửa, lưng dựa vào cửa, hai tay để ra đằng sau. Khi Eddie đứng lên, hắn nghe thấy tiếng khóa cửa. Hắn hỏn hển nói:

- Khóa cửa cũng chẳng giúp được gì cho cô. - Máu hắn rỏ xuống áo sơ mi. - Mở ngay ra nếu không tôi nện cho cô một trận nhớ đời.

Carol rút chìa khóa ném qua khe cửa. Cô nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ thì không ai có thể ra được. Cả tôi lẫn ông.

- Cô sẽ phải trả giá về chuyện này. - Vẻ mặt hung tợn như băng trên gương mặt Carol không làm hắn hãi bằng ánh mắt bốc lửa của cô. - Tôi khỏe hơn cô nhiều. Nếu cô làm dữ, tôi sẽ tuốt xác ra!

Cô cười nhạt, tiếng cười lạnh lạnh như kim khí khiến thần kinh hắn chùng lại. Cô nhẹ nhàng tiến lại gần hắn:

- Ông sợ tôi rồi!

- Đứng lại đi! - Hấn vụt nói và rùng mình khi thoáng nhớ lại những bài báo viết về đối thủ của hắn: cô gái giết người!... Con mèo hoang! Con nhỏ nguy hiểm!...

Cô vẫn tiến tới, hai tay vung lên, đôi mắt rực lửa. Cô la lên:

- Ông lại muốn nhốt tôi. Tôi không muốn vậy! Tôi không muốn bị nhốt!

Eddie lùi lại chân tường. Trước khi hắn kịp dựa vào tường thì Carol đã vung tay cào vào mặt hắn, chỉ một ly nữa là trúng mắt nhưng má hắn thì lãnh đủ. Điên tiết vì đau đớn, hắn ôm ngang lưng cô, hai người đánh lộn nhau như hai con thú. Eddie cố tránh không để cô cào trúng mắt. Mỗi lần hắn nắm được cổ tay cô, cô lại cố gỡ ra và tuy không cào được mắt hắn nhưng má hắn đỏ lôm vì máu.

Eddie tận lực đánh nhưng cô cứ đeo cứng lấy người hắn. Hấn vặn chéo tay cô ra sau lưng, quay tròn cô và ném lên giường. Chiếc áo rách tả tơi, hắn không thể giữ chặt cô được vì hai bàn tay hắn trơn trượt trên làn da non mịn màng. Cô cố quay lại, cắn vào cườm tay khiến hắn phải buông cô ra, cô co người phóng một cú đá về phía sau.

Nhưng cô chưa kịp nhảy ra khỏi giường, hắn đã giáng một cú đấm như búa bổ khiến cô ngã lăn ra.

- Đồ con mèo điên! Tao dạy cho mày một bài học! - Hấn hỏn hển nói và vung tay lên định đấm tiếp nhưng cô đã bấu được cổ họng hắn. Hai người vật lộn trên giường, hai khuôn mặt hận thù sát vào nhau, người này cố áo đảo kẻ kia.

Cô tỏ ra mạnh hơn nhiều so với hắn nghĩ và hắn cảm thấy những ngón tay lạnh buốt cứ rình rập cổ đưa lên mắt hắn.

Hắn quá hoảng hốt vội buông cô ra, nhảy lùi về phía sau chạy ra cửa. Nghe tiếng kêu khe khẽ đầy man rợ, hắn vội quay đầu lại thấy Carol tiến tới, hai mắt long lên, khuôn mặt nhẩn nhúm vì căm giận; không kịp suy nghĩ hắn vớ lấy chiếc ghế đáng mạnh vào vai cô, vài mảnh ghế bắn tung ra.

Carol lao đảo vừa chúi xuống ngã thì hắn lại bồi thêm một cú nữa thật mạnh vào phía sau sọ. Cái ghế bật rakhỏi tay hắn, hắn sững sờ nhìn thân hình cô gái nằm ngay đơ trước mặt. Máu vẫn ứa ra trên khuôn mặt hắn còn nổi khiếp đảm dâng lên trong mắt hắn; hắn rên rỉ lẩm bẩm.

- Mình giết chết nó rồi!

Hắn đứng sững một thoáng, đăm đăm nhìn Carol không cựa quậy, nửa thân trên trần, mặt trắng bệch, chiếc áo rách nát, chiếc tất tụt xuống mắt cá chân, hai cánh tay và cổ vấy máu của Edeie. Đứng trước cảnh tượng thê thảm đó, hắn muốn nôn ọe, một ý nghĩ khiếp sợ thoáng qua trong óc.

- Nếu bọn cóm tìm thấy cô ở đây thì chúng treo cổ mình là cái chắc. Chúng không thể tin rằng mình nện cô ta là dễ tự vệ.

Hắn loạng choạng đến bốc máy điện thoại và khi Gus trả lời, hắn thì thầm: "lên đây mau!" Sau đó hắn lê gót đến giường cố tránh nhìn thân hình bất động dưới sàn.

Tiếng chìa khóa quay trong ổ khóa làm hắn nhẹ người, đứng lên lao đảo ra đón Gus.

Gus dừng phắt ngay lại, lo sợ la lên:

- Trời ơi là trời! - Đôi mắt hốt hoảng, y bước vào khép cửa lại nói tiếp: - Cô ta chết rồi ư?

- Tôi không biết nữa! - Eddie lắp bắp nói (Trông hắn cũng phát khiếp, mặt mũi đầy máu, thậm cả vào cổ áo sơ mi, áo vét) - Anh hãy nhìn cô ta cào tôi như thế này!... Cô ta điên!... Cô ta nhảy lên người tôi như một con mèo đại. Nếu tôi không đánh cô ta thì...

Nhưng Gus không chú ý nghe, những tập giấy bạc tung tóe khắp sàn lôi cuốn sự chú ý của y hơn. Y quắc mắt nhìn Eddie rồi quỳ xuống cạnh Carol cầm tay xem mạch và ngẩng đầu lên: y nhăn mặt khi nhìn thấy các ngón tay cũng dính máu. Y đặt nhẹ đầu Carol xuống sàn, chùi các ngón tay vào chiếc áo rách của cô rồi thở dài đứng lên:

- Cô ta?... - Eddie bồn chồn hỏi.

- Anh đã làm cô vỡ sọ rồi. - Gus cau gắt nói - Tại sao anh nện mạnh tay thế hử, đồ dã man!

- Cô ta chết rồi à? - Eddie nhắc lại, đầu gối như muốn quỵ xuống khiến hắn phải ngồi xuống giường.

- Sắp sửa chết rồi, không lâu đâu! - Gus sa sầm nét mặt nói - Cả phần dưới sọ bị lõm xuống!

Eddie rùng mình, hắn than vãn:

- Cô ta định giết tôi, Gus ạ! Tôi bắt buộc phải đánh. Tôi thề với anh là cô ta định giết tôi. Anh hãy xem cô ta cào mặt tôi như thế này!

- Đi mà nói với bọn cớm. Nếu anh không tìm cách nào tự bào chữa tốt hơn thì bọn cớm sẽ lừa nhanh anh vào phòng ngục hơi.

- Không!... - Eddie kêu lên và đứng dậy. - Để tôi nói hết cho anh rõ...

- Không cần thiết! Nói với tôi chuyện gì cũng vô ích thôi. Tôi phải nghĩ tới khách sạn, chứ không nghĩ tới anh. Nếu bọn cớm biết chuyện này chúng ta sẽ đóng cửa khách sạn ngay lập tức - Y tức giận nói - Anh không thể làm cầm máu được à? Hồng hết thắm của tôi rồi.

Eddie vào buồng tắm lấy một chiếc khăn thấm máu trên mặt. Hắn tuyệt vọng nói:

- Phải đưa cô ta ra ngoài trước khi cô ta chết. Không ai biết cô ta ở Santo Rio cả. Gus, xin anh đưa cô ta ra ngoài rồi quẳng vào một chỗ nào đó!

- Tôi! - Gus kêu lên. - Để chịu nhốt 20 năm! Thật. quá ít đối với tôi. Tôi có thể là thằng ngu dần nhưng chưa đến nỗi ngốc nghếch như thế.

- Gus, tôi biết anh giải quyết được mà. Tôi sẽ đền ơn anh. Trông kia, anh lấy hết số tiền đi. Chỗ đó cũng phải hơn 20 nghìn đô la đấy.

Gus tỏ vẻ ngạc nhiên quá đỗi cứ như y nhìn thấy những tập tiền mới lần đầu. Y hỏi:

- Chắc cả hai người vừa mới dỡ nhẹ của nhà băng ra?

- Tiền này của tôi, - Eddie gất lên. - Đưa cô ta ra rồi tôi cho anh hết. Làm đi.

Gus đưa hai bàn tay lùa vào mái tóc lơ thơ rồi thông thả nói:

- Ủ, tôi nghĩ có thể làm được. Anh cho tôi hết tiền nếu tôi rũ được người phụ nữ này cho anh?

- Phải rồi... Nhưng làm mau lên!

- Tôi cố thử xem! - Gus nói và tỏ vẻ quyết định. Y cúi xuống nhặt các tập bạc, dùng chân gạt thân hình Carol để lượm nốt vài tập còn sót.

Eddie vắn vẹo tay và hét to:

- Mang cô ta đi đã.

- Đừng có mà hoảng hốt thế! Tôi mang cô ta ra cầu thang phụ. Cô ta có một chiếc xe hơi để ở gara. Tôi sẽ quăng cô trước cửa bệnh viện nếu không có kẻ nào bắt gặp. Eddie, tốt nhất là anh nên chuồn khỏi thành phố này, - y nói tiếp và nhét nốt tập giấy bạc vào cặp. - Nếu bọn cớm nhìn thấy anh với mặt như thế này thì chúng sẽ hốt anh luôn.

Edir run run bước đến cuối phòng, nhặt lấy chiếc cặp kia lấp ló sau chiếc ghế đồ. Khi hắn cầm lên, Gus đã ở sau lưng hắn:

- Khoan đã, anh bạn! Tôi lấy cả chiếc cặp này nữa.

Eddie nhe răng gầm gừ nói và siết chặt chiếc cặp vào người:

- Cái này là của tôi. Con nhỏ đã đánh cắp nó.

Gus cười chế nhạo:

- Thật buồn muốn chết được. Nế có thì giờ tôi sẽ nhỏ vài giọt nước mắt khóc thương! Thôi nào, đưa đây!

Eddie yếu ớt cãi lại:

- Nhưng cái này là của tôi. Gus, anh không thể lột hết tôi được. Tôi chỉ còn có chỗ tiền này mà thôi. Phải có tiền tôi mới bỏ đi được chứ.

- Anh nói làm tôi thương tâm quá! Đưa ngay đây, nếu không tôi gọi cớm!

Eddie vút chiếc cặp xuống sàn:

- Thằng dê tiện! Cầm nốt đi và cùng chết chìm với nó.

- Không có gì nguy hiểm đâu! - Gus nháy mắt nói. - Eddie tạm biệt. Chúc lên đường may mắn! Trong một thời gian dài đừng để tôi nhìn thấy anh và cái mặt lở loét của anh. Điều đó làm tôi khổ tâm đấy!

Nói xong, y cười rộ lên còn Eddie vội vã chuệch choạng bước ra khỏi phòng, cay đắng không nói một lời.

o0o

Ismi đứng chờ trong phòng khách bệnh viện Santo Rio. Căn phòng sáng sủa, thoáng mát, tiện nghi. Lão ngồi êm ái trong chiếc ghế dud*.a và nghĩ thật sung sướng nếu lão có được căn phòng như thế này.

Lão cố suy nghĩ miên man như thế để tránh khỏi nghĩ về Max. Gã được đưa đi bệnh viện trên chiếc xe cấp cứu không cho lão đi cùng. Lão phải lái chiếc Packard và vì đã bao năm không lái xe nên lão thấy thật căng thẳng đầu óc. Chắc Max bị đứt gân máu. Bệnh bán thân bất toại thường xảy ra trong gia đình lão. Ngày xưa Ismi đã bị một lần khi thấy người bạn bị sư tử xé xác, nguyên nhân thì khác nhau nhưng kết quả thì cũng như nhau thôi. Nhưng lão vẫn hy vọng Max sẽ qua khỏi. Ismi chỉ phải kéo lê chiếc chân trái mà cũng đã thấy khó chịu rồi huống chi tật bại liệt lại xảy ra đối với một con người nóng nảy như Max.

Cánh cửa mở ra êm ru và xơ bẽ trên bước vào. Ismi có cảm tình ngay với gương mặt phớt hậu của xơ. Nhưng khi nghe xơ nói, lão sợ hãi không dám lắng tai nghe, chỉ loáng thoáng được vài lời. Bà nói về chuyện chảy máu vì vỡ động mạch cổ, về sự tê liệt ở phần thân trái, về hiện tượng mất cảm giác... Khi bà dừng lại, Ismi mới lên tiếng:

- Tôi hiểu rồi. Nhưng có nặng không? Nó có chết không?

Bà xơ hiểu là lão không biết gì hết và lo sợ nên cố tìm cách trấn an lão: - Không, ông ta không chết đâu, nhưng bị bại liệt. Lúc này thì chưa có gì chắc chắn nhưng hãy chờ ít lâu xem sao. - Bà nói tiếp: - Cụ được phép thăm ông ta vài phút. Đừng làm ông ta trái ý, ông ta cần được tĩnh dưỡng.

Max nằm trong một căn phòng nhỏ sáng sủa, đầu, vai hơi gác lên cao. Lão không nhận ra Max nữa. Phần trái thân bị vắn đi trông thật ghê sợ. Phía mép trái bị giật vẹo lên làm hở mấy cái răng. Đôi mắt rực như tóe lửa, lão bước tới gần, đôi mắt thật dữ tợn, đầy hận thù, độc ác.

Cô y tá Hennekey đứng cạnh cửa sổ, vẻ mặt thản nhiên. Lão đặt tay lên thành giường:

- Cha sẽ hết sức chữa chạy và đến thăm con hàng ngày. Con sẽ khỏi thôi.

Max nhìn lão, không nói được nhưng nét hận thù không tắt trong mắt gã.

Lão Ismi thấy ngượng ngùng và sợ hãi:

- Cha không ở đây lâu đâu. Trời tối rồi, để mai cha tới.

Đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì, Ismi nói:

- Thôi, con không nên nói. Con phải tĩnh dưỡng.

Lão ngạc nhiên thấy mình khóc. Đôi môi Max lại nhúc nhích cố sức thành tiếng: "Cút đi!", nhưng Ismi không hiểu được. Cô y tá nhìn hai người, hiểu câu nói của Max.

- Con chớ lo về tiền bạc. Cha có để dành được một ít...

Cô y tá dắt lão ra cửa, lão nói:

- Xin cô chăm nom giùm cho nó. Con trai tôi đẩy cô ạ.

Cô gật nhẹ đầu, hơi quay mặt đi để lão không thấy cô nhú mày coi thường. Cô thấy Max là một kẻ ghê tởm. Cô ghét hẳn mà không hiểu vì sao, người cô nôm da gà khi ở gần gã.

Lão Ismi đi từ từ dọc hành lang, chốc chốc dừng lại đọc tên người bệnh gắn trên cửa phòng. Lão quay lại để xem tên Max có được gắn ở cửa phòng như những người bệnh nhân khác không. Lão thấy một thanh niên cao to và một cô gái xinh đẹp lại gõ cửa nơi phòng ngay trước mặt phòng Max. Lão thấy có cảm tình với cặp thanh niên nọ. Lão cứ nhìn họ mãi cho đến khi họ đi vào phòng.

Lão tò mò nhìn bảng tên người bệnh ghi trên cửa. Khi đọc xong, lão giật nảy người như giẫm phải rắn.

Veda và Magarth cúi xuống nhìn Carol nằm dài, xanh xao bất động trên giường. Bác sĩ trưởng Cantor cầm tay bắt mạch, nói với Magarth:

- Tôi nghĩ phải tìm ông. Tôi đã nghe nói về cô Blandish rồi, và chợt nhớ ông là người quản lý tài sản của cô, nên nghĩ rằng gọi điện ngay cho ông là phải. Magarth gật đầu:

- Tình trạng cô ta xấu lắm phải không?

- Có lúc tôi cho là không thể cứu vãn nổi đấy, - Cantor trả lời - Nhưng thật quá may là bác sĩ Kraplien, chuyên gia nổi tiếng nhất nước về óc não, đang có mặt nơi đây và ông ta chịu mổ cho cô. Ông ấy tin là sẽ cứu được cô.

Veda bóp chặt tay Magarth. Cantor tiếp tục:

- bác sĩ Klaplien không cho là bộ não của cô bị thương tổn. Tất nhiên là vết nứt thật đáng lo ngại nhưng bộ não không có vấn đề gì. Nó chỉ bị ép lại, chắc là vì tai nạn ở chiếc xe cam nhông. Nếu cuộc giải phẫu thành công thì người bệnh sẽ lấy lại được trí nhớ. - Bác sĩ liếc nhìn Magarth thật có ý nghĩa. - Như thế là sau này cô ta không nhớ lại gì cả từ lúc bị nạn.

Magarth giật. mình:

- Chắc ông nghĩ là cô ta sẽ không nhớ cả tôi nữa à?

- Cô ta sẽ không nhớ ai hết, không nhớ việc gì hết xảy ra từ tai nạn đó. - Bác sĩ Cantor nhắc lại: - Bác sĩ Kraplien rất chú ý đến trường hợp này. Ông ta đã bàn với bác sĩ Travers ở Glenview và nghiên cứu bệnh án của cô Blandish. Ông ta cho là bộ não chỉ bị ép lại nên hy vọng có thể chữa cho cô khỏi cả những lúc nổi cơn giận dữ.

- Tôi rất mong được như vậy. Cô ta gặp quá nhiều chuyện rủi ro!

Veda nói và cúi xuống hôn lên khuôn mặt tái xanh của Carol.

- Nhưng có thể được không?

Canton nhún vai. Dường như ông ta cũng không được lạc quan cho lắm.

Ông nói:

- Cuộc giải phẫu sẽ được tiến hành khoảng nửa tiếng nữa. Sau khi ghé qua sở cảnh sát, ông bà chắc sẽ trở lại đây? Lúc đó chúng ta sẽ biết thêm.

Thành phố Santo Rio lâu lâu lại có những du khách kỳ lạ. Ông già Jo bán báo nơi ga đã thấy hết: ông nhớ tới chuyện bà già có ba con mèo Ba Tư lẻo đẻo theo sau không lộn xộn gì hết, ông nhớ tới người nữ kịch sĩ sau khi xuống tàu, đập chai rượu lên đầu người lính. Ông nhớ được các tay giàu có, các tay bịp bợm, người lương thiện, kẻ cướp đường; nhưng theo ông thì nhân vật lạ nhất đến Santo Rio phải kể là cô Lolly Prairie.

Cô Lolly đi cùng chuyến tàu với Veda và Magarth đến nơi tắm biển trên bờ Thái Bình Dương này. Cô phải lấy hết can đảm mới quyết định lên đường được. Từ khi Carol đến gặp lại, nhất là khi cô Lolly đưa cho Carol xem tấm hình của Linda Lee, tâm hồn của người phụ nữ khôn khổ không lúc nào được thanh thoi. Cô thấy xấu hổ, tự trách mình sao lại để cho một thiếu nữ như Carol độ sức một mình với hai tên súc vật nguy hiểm như bọn Sullivan. Carol muốn trả thù bọn chúng, phải rồi, cô Lolly cũng vậy. Thế thì sao lại để cô ta đi một mình? Tại sao Lolly không đề nghị đi cùng?

Sau ba, bốn ngày suy nghĩ như thế, cô Lolly mới quyết định đi Santo Rio để tìm Carol. Cô phải thắng bao nhiêu là sợ hãi, lo lắng. Từ nhiều năm nay, cô chưa bao giờ đi đâu, chen lẫn trong đám đông, chưa bao giờ cảm thấy những khuôn mặt tò mò bệnh hoạn nhìn vào cô.

Ông già Jo sẽ kể cho bạn nghe về chuyện cô Lolly đi ra khỏi ga, mặc chiếc áo len đã cũ từ hai mươi năm trước, đội chiếc mũ đen lớn. Hàm râu cắt ngắn của cô đã khiến cho già Jo khi nhìn thấy phải sửng sờ, không biết có phải là ma không.

Cô Lolly đứng cạnh ông già nhìn quang cảnh đường phố nhộn nhịp, người qua lại ngược xuôi, nhìn các phụ nữ trẻ trong các trang phục tắm biển không che giấu gì nhiều. Cô Lolly hốt hoảng thật sự.

Già Jo là một người tốt và tuy thấy hơi ngại ngùng khi phải tiếp chuyện với một nhân vật lạ lùng như thế, nhưng ông cũng hỏi xem cô ta có cần gì không? Cô Lolly thấy rõ lòng tốt của ông liền cho biết cô đi tìm Carol Blandish.

Ban đầu ông già nghi ngại nhìn cô cô tưởng rằng cô hơi khùng. Ông không nói gì, chỉ đưa tờ báo cho cô, ăn bữa buổi trưa đó có tin tìm được cô gái triệu phú nằm bất động trên xe trước cửa bệnh viện Santo Rio và người ta đang chuẩn bị giải phẫu để cứu cô.

Vừa đọc xong mẩu tin ấy, ngẩng đầu lên, cô đã thấy Ismi Geza ở bên kia đường.

Cô Lolly nhận ra lão ta ngay dù đã xa cách nhau trên mười lăm năm. Cô hiểu ngay là Max không ở đâu xa nên cô cảm ơn sự giúp đỡ của già Jo vội vã bước tới gặp Ismi. Cô đi vượt lên rồi dừng lại nắm tay lão. Ismi nhìn cô

trong vài giây rồi siết tay cô. Sự gặp gỡ giữa người đàn bà có râu và anh hề xiếc đã làm lộn xộn một chút trên hè phố. Ismi vội vã kêu một chiếc taxi kéo Lolly lên.

o0o

46

Max nằm dán mình trên giường bệnh viện, tâm trí giận dữ khôn xiết. Chuyện như thế này mà lại xảy đến với gã? Liệt người! Tàn tật suốt đời! Kẻ gây ra chính là Carol Blandish! Chính cô ta đã giết Frank! Chính cô ta lấy hết tiền của gã! Gã thấy tuyệt vọng cay đắng khi nghĩ rằng từ nay gã không thể làm gì được cô cả, cô đã ở bên ngoài tầm tay gã.

Gã nằm đó đã tám tiếng đồng hồ lặng yên, mắt nhắm nghiền tâm trí ám ảnh về Carol. Gã nhận ra là cô y tá đang đi trong phòng nhưng gã không chịu mở Mắt, không thèm nhúc nhích. Gã toan tính trả thù một cách thật thỏa đáng nhưng nghĩ mãi vẫn không ra một biện pháp gì. Gã nghe tiếng cửa mở và hé mắt nhìn thấy một cô y tá nữa: chắc là cô trực đêm.

Cô y tá Hennekey dịu dàng nói:

- Thật may, chị tới rồi. Cái ông bệnh nhân ghê tởm này làm em nổi da gà!

- Gã ngủ chẳng? - Cô kia gượng cười hỏi.

- Ồ, ngủ hàng giờ rồi. Gã chỉ có việc ấy là tốt thôi. Nhưng chỉ nhìn gã thôi em cũng đã đủ thấy ớn lạnh mình rồi.

Max đoán cô y tá đêm tiến lại gần giường. Khuôn mặt gân guốc của gã co lại nhưng không lộ ra ngoài, gã lắng nghe. Cô y tá đêm nói:

- Em không sợ đâu. Tất nhiên không thể nói là hấn đẹp trai được.

- Để rồi chị xem đôi mắt gã, - cô hennekey nói. - Chị sẽ đổi ý ngay. Chắc gã có giết người rồi. Chưa bao giờ em thấy một đôi mắt đầy hận thù, hung dữ như thế cả. Giá mà chị thấy gã nhìn ông già gã...

- Chị sắp làm em khóc lên đây! - Cô y tá đêm cười nói. - Còn người bệnh kia thì sao? Có phải là cô Carol Blandish không?

- Phải, cô gái hường gia tài đấy... Đẹp thật là đẹp. Em chưa bao giờ thấy mái tóc đẹp như thế, - cô Hennekey nói. - Cô ta được săn sóc ngay trong phòng.

Chị cứ đến mà xem có đúng lời em nói không. Bác sĩ Cantor cho biết đêm nay ông sẽ đến, cuộc. giải phẫu thành công rồi, mất đến năm tiếng đồng hồ đấy. Ông bác sĩ Kraplien thật giỏi: cô ta sẽ trở lại bình thường thôi. Em muốn tham gia cuộc. giải phẫu nhưng em lại bận ở nơi khác. - Vừa nói cô vừa ra dấu khinh miệt chỉ Max lúc này im lìm bất động.

- Để em đi xem một chút - cô y tá đêm nói - Còn chị, chị về đi và mai nhớ tới sớm nhé.

Hai người phụ nữ đi ra khỏi phòng và Max mở mắt ra. Hấn lóng tai nghe có tiếng thì thào, tiếng cánh cửa mở ra và có tiếng cô y tá đêm kêu lên:

- Đẹp quá chừng!

Như thế là Carol Blandish ở ngay cạnh phòng hắn. Ý nghĩ giết người bùng lên trong lòng Max. Nếu mà gã cử động được! Nếu mà gã cử động được! Nếu mà gã đến được nơi con nhỏ đang nằm kia! đôi môi gã giật giật...

Nhưng còn con y tá?... Phải loại trước đã!

Gã nghĩ ngay kế hoạch hành động. Chắc chắn gã sẽ thực hiện được. Gã muốn chống tay phải ngồi dậy nhưng phía sườn trái lạnh ngắt, nặng nề quá. Gã cố sức lật được qua phía trái. Như thế là gã nhìn được sàn nhà. Nếu để rơi mình xuống sàn gã có thể lết được ra cửa. Khi cô y tá trở vào thì gã lại nằm ngửa ra cửa.

Cô y tá này còn trẻ, mắt xanh có dáng hơi ngờ nghệch. Cô vui vẻ nói:

- A, ông tỉnh dậy rồi à. Tôi trực đêm ở đây, để tôi thu xếp cho ông.

Max nhắm mắt lại sợ cô ta thấy được ý định giết người trong mắt gã. Cô y tá nói:

- Để tôi trải lại giường cho.

Ừ, cứ làm đi. Khi loại trừ được cô gái này thì gã có thể đến được Carol Blandish, dù gã có phải chết đi chẳng nữa cũng được. Max giờ tay phải lên, cô y tá hỏi:

- Ông định làm gì thế?

Gã ra dấu cho cô đến gần, nói thật khẽ để cô ta phải cúi sát xuống mặt gã. Gã gừ lên một tiếng, tay phải chụp lấy cô kéo lại, chân phải hất tằm chân trùm lên mình cô đang giãy giụa. Cô mạnh hơn là gã tưởng khiến gã cố siết, siết thật mạnh trong khi cô vùng vẫy. Không, không thể để nó thoát khỏi bàn tay đang bóp cổ, nếu không nó sẽ la lên. Phải làm nhanh, nó sắp tuột ra rồi. Max rút tay nắm lại, đập mạnh vào mặt. cô gái như đập một cái đinh đóng trên tường.

Cô ta tá gàn như ngắt đi, chỉ chống lại một cách yếu ớt rồi Max lại tiếp tục bóp cổ. Đôi mắt nạn nhân lòi ra ngoài tròng, Max vẫn siết mạnh. Tầm thân mảnh mai của người phụ nữ giật giật mấy cái. Max nhắm mắt tận lực siết. Bàn tay cô y tá giờ ra vẩy vẩy, mở ra, nắm lại, rồi lại mở ra, mềm oặt, bất động. Cô giãy giãy vài cái rồi lăn xuống đất.

Max ngã mình xuống giường thở dốc. Gã thấy rõ là gã đã quá sức nhưng bản tính hung ác bốc lên, gã muốn hành động ngay. Không biết chừng ai đó sẽ vào đây. Muốn thanh toán Carol thì phải hành động ngay. Nhưng gã vẫn chưa động dậy được. Gã cảm thấy nghẹt thở, máu rần rật ở thái dương khiến gã nôn ọe, choáng váng.

Gã nằm xuống, tay nắm chặt, ngón tay bấm vào da thịt, chờ cho hơi thở điều hòa trở lại. Bỗng có tiếng chân ngoài hành lang, tim hắn đập thành thịch như quả lắc đồng hồ trật nhịp. Nhưng rồi tiếng bước xa dần.

Gã nghĩ, giả như có khẩu súng thì nhất định không ai ngăn được. Gã không thể bỏ cuộc. nữa. Muộn quá rồi, phải làm đến cùng thôi.

Gã hất chân sang một bên, lê mình nhẹ nhẹ ra thành giường nhìn xuống: cô y tá trông thật ghê rợn: khuôn mặt tím ngắt không hợp chút nào với mái tóc hung. Gã từ từ nghiêng mình để cánh tay phải chạm đất rồi bám vào đó mà lê ra. Nhưng còn cái chân liệt thì gã không đỡ được đành phải để rơi phịch xuống sàn, ngọt thở, khắp mình gã đau như một làn lửa tràn ngập, mặt mũi tối sầm.

Gã không nhìn rõ mình nằm trên sàn đã bao lâu nhưng gã đã thấy tỉnh lại, thấy đầu gã gối lên tóc cô y tá, cánh tay phải choàng lên xác chết. Gã rùng mình nhích ra và lết trên chiếc sàn đánh xi bóng để ra ngoài cửa.

Gã lết thật nhanh dù chân, tay trái không còn cảm giác gì nữa. Gã nhồm dầy, vịn nắm cửa hé ra dừng lại thở. Gã yếu quá rồi, máu đập như muốn vỡ thái dương, hơi thở khô khè. Trong lúc chờ đợi, gã cảm thấy thù hận Carol ghê gớm.

Có ai đi trong hành lang. Gã thận trọng hé cửa nhìn: một cô y tá đang lục chăn mềm trong tủ áo, miệng hát khe khẽ. Được một chồng chăn, cô dùng chân khép cánh cửa lại rồi bước đi. Gã vừa định lê bước thì lại có tiếng chân, gã vội khép cửa, đứng dựa vào trong chờ đợi, trong lòng hồi hộp chỉ sợ bị phát hiện.

Gã nhìn vào phía đối diện cố tìm cách đọc hàng chữ ghi tên người nhưng không được. Gã không biết Carol nằm ở phòng nào trong khi gã không thể đi suốt hành lang được. Gã tiến tới dãy trước mặt mong chờ sự may rủi. Cả tòa nhà vắng lặng, không một tiếng động. Gã cố nén một hơi thở dài và bước ra ngoài hành lang.

oOo

47

- Nếu cô bây giờ gặp nó thì chắc cô không bối rối như thế này đâu. - Ismi nói. - Tôi biết nó không phải là đứa tốt nhưng bây giờ thì... - Lão bỏ lửng câu nói, đầu gục xuống buồn rầu.

Cô Lolly vẫn đi qua đi lại trong phòng, tay nắm chặt, mặt chảy dài. Họ đang ở trong một căn phòng trống trơn Ismi thuê chỉ để ở gần đứa con. Họ nói chuyện Max suốt cả mấy tiếng đồng hồ. Cô Lolly nói:

- Tôi biết hẳn hơn ông. Hẳn là con ông nên dù sao ông cũng có tình với hẳn. (Cô đưa tay lên sờ vào hàm râu tự cạo). Hẳn là một con quỉ dữ!.... Con quỉ của tội ác như Frank.

- Frank chết rồi! - Ismi nói và làm dấu thánh.

- Giá như thằng Max cũng chết luôn cho rảnh, - cô lẩm bẩm - Hẳn mà còn sống thì Carol còn gặp nguy, tôi cảm thấy rõ điều đó. Ismi, tôi biết rõ điều đó.

- Nó bị liệt rồi. - Lão già nói nhấn mạnh, - Tại cô không thấy đó thôi. - Đến lên tiếng nó cũng không nói được nữa là!

- Hắn là thằng Max, - Cô Lolly nói - Tôi sợ lắm. Cứ nghĩ đến chuyện Carol phải ở trước mặt hắn. Quá gần đấy, ông Ismi ạ. Nếu hắn biết thì...

Ismi gừ gừ:

- Cô cứ nói quá... Tôi đã nói là nó không cử động được nữa. Tôi biết. Cô hãy nhìn tôi xem. Max còn cực hơn tôi đến mười lần.

Cô Lolly mở vali, rút ra con dao lớn chìa cho Ismi:

- Với một con dao hắn có thể làm gì cũng được. Tôi giữ con dao này, con dao trong hàng trăm con dao của hắn. Không đi được nhưng hắn vẫn có thể ném dao được. Có vũ khí như thế này thì hắn làm gì cũng xong.

Ismi vặn vẹo tay chân:

- Cô hành hạ tôi quá mức! Cô cứ ương ngạnh mà không có lý do gì cả. Nó không có vũ khí!... Nó không có dao! Không có gì hết! Không có gì xảy ra cho cô gái đâu!

Cô Lolly lườm lão:

- Tôi đến bệnh viện đây. Tôi không cảm thấy yên tâm chút nào. Giả như không gặp ông thì tôi đã đến thẳng đây rồi.

Ismi nhồm dậy:

- Cô làm gì ở đây? Cô nói cho họ biết nó là ai? Xin cô đừng làm thế!

- Tôi có bốn phận phải báo cho họ biết để đề phòng. Tôi không tin hắn chút nào.

Ismi nắm lấy tay cô van nài:

- Xin cô đừng nói! Nếu biết thì họ sẽ không chữa cho nó. Nó có tên trên cửa phòng, nó có y tá đặc biệt. Nó bệnh nặng lắm. Lolly, xin cô rủ chút lòng thương con tôi!

- Nhưng hắn không thương hại tôi chút nào! - Cô Lolly dịu dàng nói.

- Nhưng mà bây giờ hắn không còn làm gì hại ai được nữa. Có thể đó cũng là điều may cho nó. Khi nó đỡ rồi, tôi sẽ man ngó đi. Bố con tôi sẽ làm lại cuộc đời. Van cô đừng nói.

- Ai bảo ông có đứa con như thế? - cô Lolly nổi giận không kìm nổi. - Tôi đã báo trước rồi. Ai bảo ông lấy người đàn bà đó. Tôi đã nói con mụ đó không ra gì hết và chính ông cũng thấy đó. Sao ông không nghe lời?

- Cô có lý. Đáng lẽ tôi phải nghe lời cô lúc đó. Nhưng bây giờ làm thế nào. Lolly? Tương lai tôi không còn gì nữa. Tôi có một ít tiền. Tôi thấy tôi già quá, vô ích quá rồi, Lolly ơi!

Mặc cho lão nói, Lolly nhẹ bước đến cửa, quay lại lần cuối nhìn người hề già rên rĩ:

- Chúng tôi phải làm sao đây? Cô có lý đấy. Chắc suốt đời nó như thế đó, suốt đời làm hại người ta.

Lolly không nghe gì nữa. Cô bước xuống thang gác như chạy và chưa ra tới cửa đã chợt nhận ra là tay vẫn còn cầm con dao. Cô vội vã giấu nó dưới áo

choàng.

Hai tay chào hàng thúc cùi chỏ vào nhau khi thấy cô Lolly bước qua tiền sảnh:

- Đây là một cái ổ chơi chứ khách sạn nổi gì! Đàn bà ở đây cũng có râu thấy không?

Cô Lolly không quan tâm tới lời bình phẩm đó. Cô bước ra đường gọi taxi đến bệnh viện Santo Rio.

Người gác cổng nhìn cô với dáng ghê tởm pha lẫn sự khinh miệt:

- Giờ này không cho ai vào. Mai cô lại. Giám đốc nghỉ còn y tá trưởng đang đi thăm bệnh.

Rồi hắt đóng sập cửa.

Lolly nhìn tòa nhà với hàng ngàn cửa sổ sáng trưng. Đâu đó trong khối nhà mênh mông này, Max đang ở đó và trước phòng hắt là Carol.

Cô bỗng linh cảm về mối nguy hiểm sắp xảy ra. Cô biết rõ Max, nếu gã biết Carol ở bên mình thì gã sẽ tìm mọi cách để sát hại cô. Cô Lolly đập mạnh chiếc mũ xấu xí lên đầu rồi tuồn mình qua nhà người gác như một cái bóng, tiến đến tòa nhà chính.

o0o

48

Max đã tiến đến được cánh cửa trước mặt, rướn mình nhìn lên bảng đề tên. Khi thấy hàng chữ Carol Blandish, cả người gã tràn ngập niềm hân hoan đắc thắng và hận thù. Đúng rồi, nó ở đây rồi, trong tầm tay gã. Gã xoay nắm cửa, lật vào và khép cửa lại.

Gian phòng sáng lờ mờ. Chỉ có một ngọn đèn xanh phía trên giường. Chiếc giường đặt ở giữa phòng, bên cạnh là cái bàn trắng men và chiếc ghế dựa, gã chăm chú nhìn vào giường.

Gã bò tới nhưng bỗng dừng lại: chiếc giường quá cao đối với hắt bây giờ. Có rướn lên cũng chỉ với tới tấm nệm. Gã chống tay phải, thấy được Carol nằm dài trên ấy, nhưng cánh tay trái bị tê liệt không thể nắm cô được. Cô nằm nửa người, kéo chân lên đến tận cằm. Gương mặt trắng như tuyết dưới ánh đèn xanh, như mặt người chết, nhưng vẫn xinh đẹp, bình thản. Chỉ thấy lồng ngực cô lên xuống nhẹ nhàng theo nhịp thở. Băng quần khắp đầu che gần hết mớ tóc kỳ diệu!

Max không chú ý đến điều ấy, gã chỉ có mỗi ý nghĩ là kẻ đang nằm đấy cần phải giết chết nhưng không thể nào với tới được khiến gã giận run lên. Gã nắm lấy song giường đu lên nhưng tấm thân tê liệt quá nặng nề. Gã như muốn ngất đi. Gã nằm dưới đất, nhắm mắt lại, cố nén chịu tiếng mạch máu đập như muốn vỡ thái dương, suy nghĩ tìm cách với tới Carol.

Phải đẩy chiếc ghế đến bên giường mới giết được nó, gã nghĩ. Gã đang bò tới chiếc ghế thì chợt nghe có tiếng động. Gã ngừng lại, lắng nghe...

Cô Lolly đi vội ngoài hành lang, bồi hồi lo lắng muốn hụt hơi. Không ai thấy cô lên vào bệnh viện nhưng nhiều lần cô suýt bị bắt gặp. Cô chật vật mới tìm ra được khu bệnh nhân, nhưng vì Ismi cho biết Max ở lầu ba nên cô lên theo thang cứu hỏa đi lên để không bị bắt gặp. Cô hấp tấp tìm tới phòng có tên Max.

Cô quyết định tìm hẩn trước tiên, nếu gã bệnh đến mức như Ismi nói thì cô không tố cáo gã. Nhưng Lolly biết gã quá mà! Ismi thực thà dễ tin còn đối với Lolly thì Max khó có thể trở thành kẻ vô hại được.

Cô bỗng dừng lại: phòng Max kia. Cô lắng nghe không thấy gì hết và bỗng run lên. Cô nhớ tới lần Max đến vừa rồi, nhớ tới đôi mắt lạnh lùng, độc ác của gã. Nhớ tới cách gã vụt đánh cô, không kịp lẩn tránh, cô chột đưa tay nắm con dao và mở hé cửa nhìn vào.

Xác cô y tá nằm dài ở chân giường khiến Lolly như nghẹt thở. Trên giường trống không và cô hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô đến kịp lúc không? Lolly hiểu là không thể để mất một giây nào cả nên lắc mình như để rũ cơn hốt hoảng, cô quay mình, nhảy vụt qua cửa đối diện.

Cô không kịp nghĩ đến bản thân nữa, chỉ chăm chăm vào việc cứu Carol. Cô mở cửa, nhào vào căn phòng sáng mờ mờ.

Max ngồi thu lu trong bóng tối, nhận ngay ra cô và cố nén một tiếng kêu giận dữ khi thấy cô Lolly định cản trở công việc của gã. Gã biết cô chưa nhìn thấy gã ngay vì mắt chưa quen với bóng tối. Phải khử cô ngay mới hoàn thành được công việc. Gã nín thở lết tới nhưng vào lúc sắp tóm được cô Lolly thì cô nhận ra gã.

Cô không biết cái gì đang tiến đến cô, chỉ thấy một khối lù lù đe dọa nhưng đoán ngay ra là Max. Cô lùi lại, người lạnh toát. Cánh tay Max chỉ chớp được tà áo Lolly trong khi hoảng hốt chồm tới, đâm lút con dao vào người gã.

Lưỡi dao xuyên thịt, sát ngay cạnh xương sườn gã và cắm phập xuống sàn gỗ. Hai con người nhìn nhau một thoáng rồi Max vung tay đập vào đầu cô Lolly ngã người ra. Gã hoảng hốt thực sự! Máu chảy trào ra bên sườn, hình như đã cắt phải một động mạch. Con đàn bà vụng về! Tay nghề như gã mà đâm thì đâu có như thế được! Cô ta có cái thể làm gì gã cũng được mà vẫn không xong!

Gã nắm cán dao, nhăn nhó đau đớn và không cảm thấy lưỡi dao xuyên qua thịt. Nhưng dù sao gã cũng có trong tay một vật gã muốn có: con già ngu đần đã cung cấp cho gã thứ vũ khí mà nếu không có thì gã không làm gì được hết.

Nhưng cô Lolly đã cắm gã dính cứng vào sàn. Không thể rút ra được. Gã cảm thấy sức yếu dần trong khi máu cứ chảy tuôn tràn. Gã điên cuồng lắc chiếc dao trong khi cô Lolly từ từ gượng dậy. Mọi việc đổ vỡ hết rồi, gã

chứ rửa hết lời tuy không thốt ra thành tiếng được.

Cô Lolly đã đứng dậy, chiếc mũ lệch ngang, mắt mờ đi vì sợ hãi, dựa lưng vào giường chắn giữa Max và Carol. Max vùng vấp lôi con dao ra mà mắt sáng lên khi thấy nó được rút lên từ từ. Cô Lolly thở hồng hộc:

- Không! Buông dao ra!

Max cười nhạo, giật mạnh cán dao. Cô Lolly thấy rõ dáng đặc thẳng của gã. Cô biết điều gì sẽ xảy ra nếu gã có lưỡi dao. Cô tuyệt vọng nhìn quanh tìm một thứ gì làm vũ khí. Có một bình ô xy nơi góc phòng. Cô chạy vụt đến rồi quay người lại.

Cùng lúc ấy con dao đã rờn sần ván, Max lẫn mình ném mạnh. Cô Lolly thốt lên một tiếng kêu khàn khàn, tay giơ bình ô xy lên trong khi con dao cắm phập vào bộ ngực lép xẹp của cô. Cô lạng người trong một lúc, cái chai giơ lên đầu, cán dao ló ra ngoài áo, mắt cô mờ đi rồi cái chai đập xuống sàn cách người Max chừng gang tay. Cô Lolly ngã xuống đất.

Max từ từ bò đến bên cô, cúi xuống khạc một bãi nước miếng vào mặt cô. Gã biết cô đã đâm gã một nhát tử thương, máu chảy ra nhiều lắm rồi, người đã hơi cứng, sự sống dần dần xa lìa gã. Nhưng gã còn một chút thời cơ miễn là phải làm nhanh lên. Nên gã rút được con dao trên người cô Lolly... Có lẽ gã còn đủ sức để phóng con dao... Từ chỗ gã nằm, Carol là một cái đích thật tốt!...

Gã lại nắm con dao cố sức rút ra lần nữa. Cán dao nhẩy nhụa máu nhưng gã cố sức rút được con dao. Lúc này gã yếu sức đến nỗi chỉ đủ giơ con dao lên. Gã quay lại nhìn khắp phòng.

Bỗng nhiên gã nhớ lại thời gian làm việc cùng với Frank ở gánh xiê"c. Cô gái nằm dài dưới làn ánh sáng xanh mờ nhắc gã nhớ lại cô gái ngày trước đứng dựa trên tấm ván để gã phóng những con dao sáng loáng quanh mình. Gã nhớ lạ hôm gã nhắm thật kỹ cái cổ của cô gái hiện mờ mờ trong bóng tối: một cú thật tuyệt vời. Lúc này gã cũng sẽ ngắm đúng như thế dù rằng người gã đang chết dần.

Cha gã nói không biết bao nhiêu lần: "Trên đời này không có ai ném dao được như con. Không bao giờ cha thấy con lệch đích một khi con nhắm kỹ". Max nghĩ vậy và gã thu hết tàn lực.

Cái đích thật không khó lắm. Gã thấy rõ cổ Carol ngay phía trên tấm ra trắng nhưng khôn thay con dao nặng nề làm sao. Max cố gượng lần cuối, đu đưa lưỡi dao... rồi dừng lại.

Một cơn gió lạnh bỗng luồn vào phòng và Max thấy một bóng đen, rồi một dáng người hiện ra trong góc căn phòng ánh sáng nhòe lên.

Max tuyệt vọng nắm chặt con dao, tóc dựng lên, một luồng hơi lạnh chạy suốt người.

Frank đã hiện ra ngoài bóng tối, Frank mỉm nụ cười của con người béo tốt.

Frank với chiếc áo choàng đen, cái mũ da đen, đôi ống quần đen chân voi....
- Đã quá sức mày rồi, - Frank nhạo cợt - Bây giờ mày không thể nào đạt được mục đích được nữa rồi.

Max hần học nhìn Frank, đu đưa con dao, bộ óc ra lệnh cho các bắp thịt thi hành. Lệnh vô ích thôi, con dao tuột ra khỏi bàn tay lạnh ngắt của gã.

- Trễ rồi! Trễ rồi, Max ạ! - Frank lên tiếng thầm thì trong bóng tối.

Con dao rơi xuống đất, cánh tay Max hạ xuống, bất động.

- Nào Max, đến đây đi! - Frank thúc giục - Tao đợi mày đó.

Trước khi chết, Max cười thỏa mãn nghĩ rằng gã không hổ thẹn với danh hiệu: gã không nhả m trợt đích vì chưa phóng dao!

Một lúc sau, Carol bừng tỉnh và mở mắt. Từ trên giường cô không thấy được quang cảnh khủng khiếp quanh mình. Cô nằm đó đợi người gác đêm, tâm trí bình thản nhẹ nhàng, không chút bận bịu gì về quá khứ.

6.1988

Hết

Nguồn: dac trung.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 11/04/2004 12:54:40 CH